cocktail

Cynthia Langston

Între două avioane

„Acest roman e biletul pentru o distracție clasa-ntâi."
Jennifer O'Connell

HUMANITAS fiction

Între două avioane a intrat încă de la apariție în topul *Hot Beach Read* al *Star Magazine* și, datorită succesului fulminant la public, continuarea romanului urmează să apară cât de curând.

Fiindcă nu-i tocmai ceea ce se cheamă o *fashionista*, Lindsey Miller e de-a dreptul șocată când i se oferă un job de vis: să scrie un newsletter pentru o agenție specializată în „vânarea trendurilor" pe cele două coaste ale Atlanticului. Într-o clipă, viața i se dă peste cap – zboară săptămânal între New York și L.A. ca să descopere ce e *in* și ce e *out* în modă, bate cele mai în vogă cluburi în căutare de *trendsetters* și ia pulsul străzii în cele două mari capitale ale șicului. Și, în vreme ce electrizantul Manhattan i-l scoate în cale pe brokerul de pe Wall Street Victor Ragsdale, însorita Californie iese la înaintare cu Danny Wynn, un surfer bronzat, cu cei mai incredibili ochi albaștri. Cum să se [illegible] biata Lindsey între cele două vieți și care dintre [illegible] bărbați o fi oare Mister Right?

„Oricine s-a pomenit vreodată jonglând cu deciziile legate de carieră și viața amoroasă o să se regăsească fără doar și poate în aventurile nebunaticei Lindsey."
Booklist

ISBN 978-973-689-320-9

Cynthia Langston are treizeci și doi de ani și, asemenea eroinei sale, „face naveta" între New York și Los Angeles, după cum i-o cere jobul de *market researcher* pentru companii de cosmetice. A început să scrie la vârsta de doisprezece ani un scenariu pentru o *soap opera* intitulată *Yesterday's Desire*, care s-a bucurat de mare popularitate în rândul colegilor ei de la Școala Catolică St. Pius. După terminarea liceului, Cynthia s-a mutat în Chicago și a studiat *creative writing* la Northwestern University, unde a scris cronică de film și de teatru pentru premiatul jurnal *The Daily Northwestern*. La scurtă vreme după absolvire s-a mutat la New York și, pe lângă colaborarea cu publicații precum *Film Journal International*, a început o carieră în *advertising* și a pus pe picioare propria companie de *market research*, Consumer Dig. ***Între două avioane*** (*Bicoastal Babe*, 2006), primul ei roman, a fost ales în topul *Hot Beach Read* de *Star Magazine* și, datorită succesului fulminant la public, continuarea lui urmează să apară cât de curând.

Cynthia Langston

Între două avioane

Traducere din engleză de
MĂDĂLINA TUREATCĂ

HUMANITAS
fiction

Coperta de
ANGELA ROTARU

Redactor
IUSTINA CROITORU

CYNTHIA LANGSTON
BICOASTAL BABE
Copyright © Cynthia Langston, 2006
All rights reserved.
Published by agreement with Susan Schulman, A Literary Agency,
New York, USA.

© HUMANITAS FICTION, 2009, pentru prezenta versiune
românească

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74
www.humanitas.ro

Comenzi Carte prin poștă: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.libhumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LANGSTON, CYNTHIA
Între două avioane / Cynthia Langston; trad.: Mădălina Tureatcă. –
București: Humanitas Fiction, 2009
ISBN 978-973-689-320-9

I. Tureatcă, Mădălina (trad.)

821.111-31=135.1

Această carte îi este dedicată lui Madeline,
cea mai bună prietenă a mea și cel mai mare fan.

Capitolul 1

Dacă pui orice bărbat să termine fraza „să treci cu maşina pe lângă_____", o să stea puţin pe gânduri înainte să rostească, în mod evident, „să treci cu maşina pe lângă ei cu focuri de armă". S-ar putea chiar să ofere un tablou mai complet, adăugând şi alte descrieri, de genul „trafic de droguri", „ghetou", „război între bande" sau „Biggie Smalls", oricine ar fi ăsta.

Dacă pui o tipă celibatară să termine fraza „să treci cu maşina pe lângă_____", nici n-o să stea pe gânduri: „Să treci cu maşina pe lângă casa nenorocitului, târziu în noapte, ca să vezi dacă e acasă şi ce face şi dacă e vreo maşină necunoscută prin preajmă, care ar putea fi a unei noi prietene". Tabloul complet e oferit de la bun început.

Şi aici începe şi povestea mea. E o noapte de s-o tai cu cuţitul, iar eu, călcând acceleraţia până la podea, zbor pe străzile de la marginea oraşului Chicago. Am pornit, odată pentru totdeauna, ca să aflu ce-a mai făcut prietenul meu, Steve Dunbar, de când ne-am despărţit. (Ce puii mei să mai conteze că am dat ocol casei lui în fiecare noapte din ultima săptămână, că tot n-am aflat nici o brânză. Acum e noaptea cea mare. O simt.)

— Încă cinci străzi, îmi repet eu. Hai să vedem cât de sincer ai fost.

Dau colţul, simţind cum pulsul mi-o ia la goană ca un animal înfricoşat.

— N-am nici cea mai mică îndoială că te uiți singur-singurel la televizor. Doar tu și telecomanda. Hmm, hmm. Mai vedem noi.

Eu și Steve am fost împreună aproape un an și toată lumea, inclusiv eu, era convinsă că eram sortiți unul altuia. Ne-am întâlnit la o petrecere și am început apoi o relație tipică – am ieșit de câteva ori, apoi am mai ieșit de câteva ori și în cele din urmă am început să formăm un tot călduț, numit *relație*. A venit și clipa în care ne-am și spus că ne iubim, părinții noștri au făcut cunoștință, frumosul cuplu a fost admirat de nenumărate ori, întotdeauna în aceeași ipostază drăgălașă, braț la braț. Ca pereche, noi n-aveam nimic deosebit sau neobișnuit, și nici felul în care ne-am despărțit nu a fost deosebit sau special.

— Nu-i vina ta, e vina mea, mi s-a adus pur și simplu la cunoștință, regăsindu-mă astfel în postura altor câteva milioane de femei nevinovate, ale căror inimi au fost frânte pe vecie.

O parte din mine se bucura de siguranța calmă pe care o aveam alături de Steve. Fiecare zi era previzibilă, dar cam pe la treizeci și unu de ani, toate femeile își dau seama că abilitatea de a prevedea înseamnă și o disponibilitate de a depinde de altcineva, parte esențială în procesul de maturizare a oricărei ființe umane. Așa că nu m-am plâns niciodată, nici o clipă. Dar cealaltă parte din mine tânjea după chimvale răsunătoare și orchestre nestăvilite, cu ritmuri care să vestească apropierea unui prinț superb, care apare chiar la țanc. El va veni ca să omoare balaurii ce scuipă flăcări, să mă conducă apoi la trăsura lui și să-mi ofere orgasme multiple înainte de a-mi aduce micul dejun la pat.

Știu, nu poți avea totul. Așa că, din când în când, ar trebui să ne potolim și să ne mulțumim cu ceea ce ni se oferă. Asta până când și el ne lasă baltă și nu ne rămâne decât o cutie de cereale cu ciocolată, vechea Toyota din 1996 și libertatea de a fuma țigări mentolate toată noaptea dacă așa avem

noi chef, fir-ar al dracului! Şi exact aşa mi-am petrecut eu toată noaptea până în clipa de faţă.

Inima-mi bate puternic când mă apropii de strada lui Steve. Încetinesc un pic şi mă îndrept spre blocul lui. În acest moment, se cer măsuri de precauţie. Arunc ţigara fumată pe jumătate şi ridic geamurile. Dau în surdină muzica tristă. Îmi ascund părul sub şapca de baseball. Maşina de-abia se târăşte. E momentul adevărului!

În liceu, pânditul fostului din maşină se petrecea cu frecvenţă săptămânală. Mereu era părăsită câte o fată. Se închidea în casă şi plângea, analizând fiecare cuvinţel al discuţiei de despărţire, înnebunind la gândul că braţele lui o îmbrăţişau acum pe alta. Noi, prietenele ei, trebuia s-o motivăm şi s-o mai scoatem din casă din când în când. Dar marţi seara, după teme chiar nu e nimic de făcut... aşa că pânditul fostului a devenit activitatea de bază. Aşa te informai, te distrai şi ieşeai din pasivitatea cu care până atunci aşteptaseşi pe lângă telefon. Aşa era femeia modernă, stăpână pe situaţie, refuzând să stea acasă şi să se lase chinuită de gânduri.

Normal, acum toate aceste femei sunt deja măritate şi nici nu se gândesc să pândească vreodată un bărbat. Găsesc că e „imatur", „jalnic", „o nebunie curată" şi nu-şi imaginează nici în ruptul capului cum poate o femeie singură să recurgă la măsuri disperate şi deplasate, ca aceasta.

— Îl urmăreşti ca o obsedată, mi-a spus soră-mea Anne după prima pândă a apartamentului lui Steve.

— Trebuie să-ţi mai aduc eu aminte de câte ori ai stat cu ochii pe casa lui Kevin Benson după ce te-a înşelat cu fufeta aia din Dress Barn? subliniez eu.

— Da, Lindsey, dar acum suntem femei în toată firea.

— Şi pe atunci eram femei în toată firea. Numai că nu erai măritată încă.

— Chiar eşti penibilă, Lindsey, şi trebuie să te maturizezi. Ştii de ce nu eşti măritată? Uită-te la tine, uită-te cum te porţi!

Uită-te la tine. Ce sfat uimitor de disprețuitor! Oamenii căsătoriți ar trebui expediați pe o insulă. De când se cheamă că ești bună de internat la ospiciu când tu n-ai făcut decât să îl ții un pic sub observație? De parcă m-aș fi dat jos din mașină și aș fi încercat să ascult la fereastra dormitorului. (N-am mai încercat asta de multă vreme. Până la urmă nici nu auzi mare lucru și te mai bagi și în tufișuri, zgâriindu-ți picioarele ca naiba.)

Așa că la dracu' cu oamenii căsătoriți! N-am nevoie de ajutorul lor și n-am nevoie de aprobarea lor. Și chiar că n-am nevoie de ipocrizia lor. Când pe Anne o s-o lase bărbatul pentru secretară, o să mă implore să merg la pândă cu ea, ca sprijin moral și ca să aibă după cine să se ascundă dacă se întâmplă ca el să scoată capul pe fereastră. Mai vedem noi atunci cine e penibil.

Și, apropo, m-am uitat la mine. Din cap până-n picioare. Într-o oglindă mare. Și am văzut o tipă slabă, frumoasă, cu părul lung, blond-închis, despre care Bobby (stilistul meu) spune că e bogat. Am mai văzut și o pereche de ochi verzi frumoși, un abdomen plat și sâni care semănau cu ai lui Elle MacPherson înainte să facă primul copil. În mare, mi-a plăcut de fata din oglindă, pe care am admirat-o pentru independența ei și mi-a plăcut să o am în preajmă. Și, normal, fata aia ținea în mână cel de-al cincilea cocktail Cosmopolitan cu zmeură. În dimineața următoare, m-am uitat iar în oglindă și am văzut o imagine puțin schimbată. Așa că ea poate oscila. În fine. Fetele trebuie să învețe când să nu se privească în oglindă. Asta-i toată șmecheria.

Dar să ne întoarcem la oile noastre. În timp ce mașina se apropie de casa lui Steve, arunc o ocheadă în jurul meu, ca să fiu sigură că nu e în grădină sau pe lângă casă. Strada e destul de întunecată și mă concentrez atât de tare, încât încep să mă uit cruciș și mă lovesc cu fruntea de bord. „Au!" zic eu încet, după care mă las în scaun o clipă, ca să îmi fac o imagine mentală a iminentului rezultat al investigației mele.

Pânditul din mașină poate avea două rezultate. Dacă mașina lui e parcată în fața casei, vei descoperi că a) a ieșit în oraș (în mod sigur are întâlnire cu o blondă măsura 40, o fufă care îl vindecă de ultima despărțire dureroasă) sau că b) e acasă (fără îndoială că face dragoste cu o tipă sau, și mai rău, chiar cu fufa despre care vorbeam). Oricare dintre aceste scenarii o să te înfurie la culme, până în punctul în care îți vine să-i urli obscenități spre ușă, în timp ce bagi mașina în marșarier. Și atunci îți ții respirația și verifici când treci cu mașina a doua oară, în direcția opusă, numai ca să fii sigură că a) mașina lui într-adevăr nu-i acolo sau b) chiar era mașina lui (și nu vreun alt Saab argintiu cu o înmatriculare asemănătoare).

Și dup-aia te simți ca dracu'. Învinsă. În oricare din aceste variante. Pentru că, oriunde ar fi sau orice ar face, el nu e cu tine, ci probabil că e împreună cu altcineva. Și poți să fii sigură de un lucru: el nu-și irosește după-amiaza de duminică dând roată casei tale, tu îți irosești seara de duminică plimbându-te cu mașina în jurul casei lui.

Într-o noapte cu adevărat proastă, poți chiar să dai ocol la tot cartierul și să mai treci o dată prin față. Poate că a ajuns acasă în timp ce tu dădeai ture prin zonă și acum iese din mașină și se îndreaptă spre intrare împreună cu fufa lui. Dacă acest lucru nu s-a întâmplat nu înseamnă că n-ar putea să se întâmple. E foarte posibil.

Într-o noapte foarte, FOARTE proastă, ai putea chiar să parchezi vizavi, să oprești motorul și să cobori. Ai putea să mergi în vârful picioarelor spre casa lui, ținându-ți respirația, atentă la fiecare mișcare și sunet din jur. Pericolul plutește în aer, dar tu ce urmărești de fapt? Cine știe? Poate să vezi dacă luminile de la bucătărie sunt aprinse. Poate să retrăiești visul din copilărie de a fi spion internațional. Sau poate doar să mai simți iar, pentru câteva minute, cum era pe vremuri, când te duceai spre casa lui, încălzită de gândul serii minunate pe care aveați s-o petreceți.

Noaptea asta a fost una foarte, *foarte* proastă.

Nu pot să cred. Ce-i în capul meu? De ce-mi fac asta? Dacă mă vede? Mă comport ca o obsedată. Anne avea dreptate. Mai bine mă întorc la maşină.

Dar, subit, îmi creşte încrederea în mine. Am tot dreptul să fiu aici, Steve Dunbar e un cretin. Nemernicul care m-a părăsit şi mi-a frânt inima. Mincinosul care nu şi-a ţinut promisiunile, egoistul care mi-a irosit un an din viaţă...

— Lindsey?

Vai, Doamne! Steve vine pe lângă casă cu o pungă de gunoi în mână. Îngheţ dintr-odată, cuprinsă de teroare.

— Ce faci aici?

Pentru o fracţiune de secundă, am o experienţă extracorporală. Plutesc deasupra propriului meu trup, îngrozită de imaginea mea pe marginea drumului, în pijamalele groase, cu puloverul din clasa a opta (care are o pată de merlot pe piept) şi papucii-răţuşcă, cu părul ascuns sub şapca de baseball, nemachiată şi duhnind a tutun.

— Am venit să-mi iau... să iau...

Rahat! N-am ce lua. Mi-a adus totul acasă când m-a lăsat baltă.

Steve se apropie până ajunge în faţa mea. Fac un pas înapoi.

— Ce? vocea lui trădează mai degrabă curiozitate decât furie.

— Să iau...

RAHAT!

Ridică o sprânceană.

— Dosarele pe care le-am depozitat în podul tău.

Poftim. Câtă imaginaţie să zic că mi-am depozitat dosarele în podul lui!

E dezorientat, cum e şi normal.

— Ai depozitat dosare în podul meu?

— Tu mi-ai dat voie. Nu mai aveam loc pentru ele la mine în apartament.

— Când?

— Mai demult.

— Ăă... nu-mi mai amintesc.

Ridică din umeri. Ce mare scofală!

— Bine, hai să le iei.

Pauză. Trag aer în piept.

— Ai fumat?

— Steve, bolborosesc eu. Lasă, n-am nevoie de dosare chiar acum.

— Dar ai bătut atâta drum pentru ele.

— Păi, eram prin zonă, așa că...

Trebuie să scap de-aici. Face un pas înainte și un zâmbet îi luminează fața.

— Erai prin zonă?

Acum chiar că-mi pierd răbdarea. N-am nevoie de chestia asta. De ce nu mă lasă în pace, nu pot să pierd vremea pândind după bunul plac?

— Bine, Steve. Credeam că o să fiu în stare să scotocesc prin pod, dar acum, că am ajuns, nu prea mai am chef. Așa că plec, da? Să mă anunți dacă găsești dosarele.

Simt cum lacrimile mă copleșesc atât de repede, încât nu mă pot stăpâni. Mă întorc, dau să plec, dar simt cum mâna lui îmi strânge umărul.

— Lindsey...

Nu mă întorc. Nu pot. Vocea lui trădează prea multă suferință și tandrețe. Dar apoi îmi șoptește încet la ureche:

— Ar trebui să suni mai întâi data viitoare.

Alerg spre mașină, cu lacrimile șiroind pe obraji. Nu-mi vine să cred că m-a prins. Nu-mi vine să cred că m-a văzut așa. Știa că chestia cu dosarele e o gogoașă. Știa că îl pândesc. Dar e prea drăguț ca să mi-o spună pe față. Sau se simte prea vinovat. Sau îi e prea rușine de rușinea mea.

În timp ce deschid portiera mașinii, ochii îmi zboară spre stele. Pentru o clipă mă opresc să admir măreția cerului, constelațiile strălucitoare care râd de idioata de mine. Înainte, mă uitam în fiecare seară pe geam și pe prima stea pe care o vedeam îmi puneam dorința ca eu și Steve să ne căsătorim

într-o zi. Acum îmi dau seama că, în serile acelea, în toiul acelor dorințe, am uitat un mic detaliu. Am uitat să-mi pun dorința de a ne căsători unul cu celălalt.

Fără să-mi dau seama că mașina e deja pornită, întorc cheia. Motorul scoate un sunet strident, iar Steve, care pornise spre casă, se oprește și se întoarce. „Pornește și gata", îmi spun eu. „Pleacă dracului de aici." Bag în marșarier, intru pe stradă, roțile se întorc spre dreapta și lovesc dintr-odată o mașină parcată, a cărei alarmă începe imediat să țipe.

Mă uit la Steve, iar el se uită la mine. Soră-mea avea dreptate. Sunt obsedată.

După ce vecinul lui Steve iese și începe să urle la mine și să-mi spună că sunt „o femeie nebună la volan", după ce vine poliția și se completează procesele-verbale, după ce sunăm la firmele de asigurări, mă întorc acasă. Nu mai plâng. Sunt pur și simplu înghețată. Steve mi-a văzut adevărata față, sunt cea pe care ar fi părăsit-o de mult, dacă ar fi cunoscut-o cu adevărat.

Ajunsă într-un târziu acasă, îmi fac un ceai, mă târăsc în cada cu apă fierbinte și mă gândesc la viața mea. În timp ce lacrimile curg în apa plină de spumă, îmi dau seama că nu m-am simțit niciodată atât de învinsă și zdrobită ca acum. De fapt, problema lui Steve Dunbar nu e deloc că ar fi un nemernic. Nu e un cretin, un mincinos sau un egoist care și-a încălcat promisiunile. De fapt, e chiar un tip drăguț. Un bărbat bun, tandru și sincer, care pur și simplu s-a trezit într-o dimineață și și-a dat seama că nu mă mai iubește.

Mă cufund și mai mult în apa fierbinte. N-o să mă mai pot apropia niciodată de casa lui. Relația noastră s-a terminat, așa că gata cu pânditul. Nu mai pot decât să sper că n-a fost decât un vis urât. Pleoapele îmi devin din ce în ce mai grele, încep să aud tot felul de expresii, al căror ecou pare să confirme faptul că au fost scrise doar pentru mine: *Timpul vindecă toate rănile. O să treacă și asta. O să fie bine. Mâine o să răsară soarele...*

Și, în dimineața următoare, fix norocul meu, sunt concediată.

Deci acum știți tot ce a fost în trecut. Cinci săptămâni mai târziu, începe adevărata mea poveste. Sunt obosită. Sunt singură. Și n-am mai ieșit din casă de mai bine de o lună.

Capitolul 2

Ceva nu e-n regulă cu mine. Știu. Știu, pentru că marți după-amiază băiatul care mi-a livrat pizza, fără vreun motiv anume, mi-a zâmbit cu milă și m-a întrebat: „Vă simțiți bine?"

Din moment ce, după cum consider eu, întrebarea asta nu intra în îndatoririle lui, ea aproape – nu în întregime, dar aproape – că îmi penetrează amorțeala și are șanse reale să mă scoată din papuci. Urăsc folosirea conceptului de „valoare adăugată" în industria serviciilor pentru că simt că mă presează să ofer un bacșiș mai mare. Și dacă n-o fac, mă simt ca o zgârcită. Pizza și chiflele costă 12,65 de dolari, așa că am adus 14 dolari, ceea ce e mai mult decât suficient, pentru că pizzeria e pe aceeași stradă, iar băiatul nu trebuie să se ostenească prea mult ca să ajungă până aici. Dar când manifestă și un interes personal, simt că valoarea netă a serviciului se ridică la mai mult de 12,65, ceea ce face ca bacșișul meu să fie prea mic. Deci am de ales. Fie îi dau cei paisprezece dolari, apar ca o zgârie-brânză și, de jenă, nu mai comand niciodată de la pizzeria asta, fie îl rog să aștepte, mă întorc și mai scotocesc după un dolar. După cum am mai spus, în mod normal această situație m-ar fi enervat la culme.

Dar nu și azi. Sunt prea amorțită ca să mai simt ceva. Nu mai am nici un fel de sentiment, doar o vagă senzație că e timpul să comand încă o pizza, pentru că rămășițele

ultimei s-au topit în cutie, au îmbibat cartonul și au pătat podeaua. Așa că rămân acolo, inexpresivă, și îl privesc alb. Poartă o șapcă de baseball roșie ca focul, pe care scrie FIERBINTE! și mă întreb dacă e invitat vreodată în apartamentele femeilor singure, ca în filmele porno. Încep să îmi imaginez tot felul de invitații posibile, care conțin cuvintele „gustos", „piperat" și „cârnat picant", când îmi dau seama că el de fapt așteaptă un răspuns la întrebarea despre starea mea de sănătate și de spirit.

— Da, mi-e bine, zic eu, pe un ton care ar putea să sugereze subtil că e un nesimțit că a pus întrebarea asta, dar în fine...

Sunt amorțită, așa că fac faza cu bacșișul mai mare și nici nu-mi mai bat capul cu asta. La dracu', chiar o să comand iar de-acolo. Dar, după aia, merge prea departe. Mă uit la el cum i se formează încet cuvintele pe buze și să mor io dacă-mi vine să cred că face asta.

— Sunteți sigură? întreabă el.

Întrebarea lui pică cu zgomotul unui stâlp care se prăbușește pe un trotuar de beton. Îmi îndrept încet privirile în flăcări către el, aruncând săgeți ucigașe. Dar, ca orice bărbat, cine știe ce-a înțeles din asta. Își drege glasul și întreabă din nou:

— Sunteți sigură... că vă simțiți bine?

— Auzi, ia dă-mi dracului pizza și gata! De ce să nu mă simt bine? Ți se pare că nu mă simt bine? Ai impresia că nu mă simt bine?

— Păi... pare să șovăie.

— De ce m-ai întreba așa ceva? *Mi-e bine.* Ce înseamnă asta? Nici măcar nu mă cunoști. Nu știi nimic despre mine.

Se predă, scuturând din mâini.

— Ei, doamnă, încercam să fiu politicos.

— Da, bine, dacă aș fi avut cinșpe dolari, mi-aș fi luat și o sticlă de doi litri de Pepsi odată cu pizza. Dar n-am (e o minciună).

Pare că nu mai înțelege nimic.

— Ce n-aveți?

— N-am cinșpe dolari. Am paișpe dolari.

— La ce vă referiți?

I-am îndesat banii în mână și i-am luat cutia.

— Poftim. Mulțumesc. Du-te.

Trântesc ușa, arunc pizza pe jos și încep să mă lamentez de complexitatea omniprezentă a tranzacțiilor simple, de zi cu zi. Din cauza asta am preferat să ies din viață. Pentru că oamenii ca lumea nici nu se uită la tine, iar ăia nasoi nu-ți dau pace.

De fapt, nu din cauza asta am ieșit din viață. Am ieșit din viață pentru că am fost concediată la doar o săptămână după ce m-a părăsit Steve. După operațiunea de filare cu pricina, am petrecut câteva zile în șir îmbătându-mă cui cu ginuri acidulate, fumând țigară după țigară și plângând până la deshidratare. Apoi m-a pocnit o răceală (care s-a transformat în pneumonie), mi-am fisurat două coaste de cât am tușit și am făcut întindere la unul din mușchii spatelui. Au fost două săptămâni lungi. Care s-au prefăcut într-o lună foarte lungă. Și acum iată-mă. Tot aici. În aceleași pijamale lălâi de finet. Încă în viață.

Dar viața e mai bună. Fizic, mă simt mult mai bine și nu-mi mai necăjesc prietenii cu fața mea jalnică și stilul de viață mizerabil. De fapt, nu le-am mai răspuns la telefon de-o săptămână. Am epuizat toate rezervele de mâncare din cămară, așa că am început să mă hrănesc din ce în ce mai puțin. Magazinul de băuturi nu livrează acasă, prin urmare varianta asta pică. Iar nevoia m-a învățat noi șmecherii creative. Acum caut să-mi explic nevoia excesivă de somn prin prisma structurii mele mentale și mă folosesc de mirosul emanat de trupul meu ca scuză ca să nu mă duc la sală. După cum am mai spus, viața e mai bună și devine din ce în ce mai bună. Atâta vreme cât toată lumea de pe planetă își vede de viața ei și mă lasă în pace, nu prevăd decât zile luminoase

înaintea mea. La un moment dat, înainte să fac patruzeci de ani, s-ar putea chiar să ies din casă.

Pun pizza deoparte și îmi examinez rapid apartamentul. Mă ascund aici de atâta vreme, încât practic am devenit o parte integrantă a decorului. Lumina intermitentă a robotului telefonic este neobosită, amintindu-mi neîncetat de nenumăratele apeluri ale prietenilor și familiei, la care n-am răspuns. Am părul gras și pleoștit, iar pielea mea are o ușoară nuanță de galben din cauza tutunului și a lipsei de soare. M-am îngrășat cu cel puțin trei kile, dar cui îi pasă? De-asta s-au inventat pijamalele largi de finet. Nu mai am de mult ce citi, așa că singura mea legătură cu lumea exterioară (în afară de tipul care îmi livrează pizza) sunt viețile agitate ale ciudaților din emisiunile de doi bani pe care le înregistrez. După ce le-am văzut până la sfârșit, derulez și mă mai uit o dată. Ei sunt singurii oameni mai nefericiți și mai jalnici decât mine.

Înainte ca viața să se dispenseze de mine într-o canalizare de pe marginea drumului, aveam obiceiuri total diferite. Mă întorceam acasă de la birou foarte târziu, îmi puneam echipamentul sportiv și mă duceam în goana mare la cursurile de *spinning*. După aceea, un duș rapid, un bol de cereale, aruncam o privire pe corespondență, dădeam câteva telefoane și de-abia aveam timp să termin memo-urile de care aveam nevoie a doua zi dimineață. Dacă aveam noroc, prindeam ultima parte dintr-un episod în reluare din *Melrose Place* și îi spuneam repede noapte bună lui Steve prin telefon. Toate astea se întâmplau înainte ca somnul să-mi fie agitat, să încep să mă zvârcolesc din cauza fleacurilor de care uitasem, a comisioanelor ratate, a momentelor frumoase pe care nu mai aveam răgazul să le savurez. Eram un locuitor tipic al suburbiilor, care fugea de colo-colo, foarte ocupat și plin de importanță și care, ca să fiu sinceră, se înșela amarnic asupra vieții sale.

Pe vremea aia, închideam câteodată ochii și îmi imaginam că sunt pisică. Pisicile nu au nici o responsabilitate, nici o

grijă, nici o presiune. Lumea e doar un mare pat, pe care se întind după plac şi în care aşteaptă să fie servite cu bunătăţi şi mângâiate. Vedeam o imagine atât de luminoasă şi fericită, şi voiam atât de mult să am şi eu parte de ea, încât mă apuca tremuratul. O aveam în faţa ochilor în timp ce mâzgăleam supărată notiţele din timpul şedinţelor, tastam la calculator sau aruncam dosarele vechi din birou ca să le fac loc celor noi. Îi auzeam zumzetul în urechi în timp ce coboram în goană din metrou, în costumele mele DKNY şi pantofii Adidas, lovindu-mă de navetişti şi cerându-le scuze peste umăr. Când eram stresată (aproape întotdeauna), când eram epuizată (la fel, aproape întotdeauna) şi ori de câte ori năzuiam la o viaţă mai liniştită, mai bună, închideam ochii şi visam la seninătatea traiului de pisică.

Iar acum aproape că mi s-a îndeplinit dorinţa. M-am metamorfozat în versiunea felină a lui *homosepia*, creatura cea mai grasă şi leneşă care s-a întins pe podeaua sufrageriei într-un strat protector de egoism şi letargie. Zac acolo cât e ziua de lungă, mă scol numai ca să mănânc şi să mă duc la cutia cu nisip, şi am început să cred că blăniţa care mijeşte pe corpul meu e foarte naturală şi exotică. N-am nici o grijă. Nici o responsabilitate, nici o grijă, nici un stres. După cum am spus, viaţa e tot mai bună.

Şi atunci sună la uşă. Vai, Dumnezeule, s-a întors tipul cu pizza. Ce mai vrea de la mine? Idiotul ăsta se prinde chiar aşa de greu? Oare o uşă trântită în nas nu înseamnă că nu eşti dorit înapoi prea repede?

La început nici nu mă sinchisesc. Dar sună din nou. Nu-mi vine să cred.

Mă reped la interfon şi apăs butonul.

— Lasă-mă-n pace!

— Lindsey, noi suntem.

Nu e tipul cu pizza. E mai rău de-atât. Sunt prietenii mei.

— Lindsey, dă-ne drumul.

Prietena mea, Holly, are o voce mângâietoare, dar presimt că nu e singură. Probabil că e cu Danielle şi Scott. Arunc

o privire prin apartament şi-mi dau seama că nu pot să-i las să mă vadă aşa.

Tăcere.

— Lindsey, lasă-ne să intrăm!

— Ăăă, mă încurc eu, chinuindu-mă să găsesc o scuză bună. Încă mă simt rău după pneumonie. Nu cred că ar trebui să fiţi în preajma mea.

Urmează o pauză lungă. Apoi aud cum cineva o împinge pe Holly de lângă microfon. Aveam dreptate. Scott preia conducerea.

— Lindsey, taci naibii din gură şi lasă-ne să intrăm.

Scott a avut întotdeauna talentul de a te face să simţi că încerci să-l ţii departe, chiar şi când vine nepoftit la tine acasă.

Îmi doresc cu disperare să plece. De ce îmi fac asta? De ce...

Şirul gândurilor mele e întrerupt de un cap care străpunge perdelele de la fereastră. Scot un icnet de spaimă. E Holly, care a urcat pe scara de incendiu şi acum intră în apartament. Fără să-mi arunce o privire, se duce hotărâtă la uşă şi le dă drumul înăuntru celorlalţi doi. O clipă mai târziu, iată-i pe toţi trei: Holly, Scott şi Danielle, veniţi să mă salveze de mine însămi.

— Cred că vă bateţi joc de mine.

Danielle examinează apartamentul, schimonosindu-se la vederea cutiilor de pizza, a scrumierelor dând pe dinafară, a mormanelor de rufe, a ambalajelor de ciocolată şi a straturilor de praf.

— Lindsey, ce mizerie e!

Eu, Danielle şi Holly ne cunoaştem din primii ani de liceu şi de atunci suntem foarte apropiate. Holly este calmă şi înţelegătoare, ştie să-i asculte pe ceilalţi, întotdeauna dispusă să îţi asculte problemele şi să te convingă că totul va fi OK. Danielle e cea mai gălăgioasă, îţi spune mereu ce crede verde-n faţă şi are de cele mai multe ori dreptate, chiar dacă tu n-ai întotdeauna chef să-i afli părerile. Scott e logodnicul

lui Danielle. E din Alabama, așa că vorbește cu un puternic accent sudist și e genul de tip care își începe majoritatea propozițiilor cu „Vreau să-ți spun că…“ sau „Am de gând să-ți spun ceva…“.

După ce-au examinat apartamentul, cei trei se întorc uluiți spre mine. Holly pare că e gata să plângă. Ridic ultima cutie adusă de tipul de la Mr. Pizza.

— Vrea cineva pizza cu ardei și ciuperci?

— Auzi, începe Scott. Am de gând să-ți spun ceva chiar acum. În viață se-ntâmplă multe rahaturi, Lindsey, da' ăsta nu-i un motiv să stai în halul ăsta.

— Arăți ca dracu'! adăugă Danielle.

— Arăți ca dracu', iar apartamentul ăsta arată și miroase ca o groapă de gunoi.

Holly se apropie de mine și îmi pune mâna pe umăr.

— Dragă, am venit aici ca să te ajutăm.

Râd cu amărăciune.

— Deci asta e o intervenție.

Zâmbește.

— Un fel de. Ne e dor de tine. Ne pasă de tine, Lindsey. Nu putem să te vedem în halul ăsta.

Danielle nu e la fel de delicată.

— Ești penibilă. Crezi că ești prima persoană care a fost concediată dintr-o slujbă de doi bani? Prima femeie părăsită de iubit? E normal să-ți plângi de milă un pic, dar ce faci tu e de toată jena.

— Are dreptate, încuviințează Scott. Mișcă-ți curu', fă curat pe-aici și ai să-ți revii.

— Și să reiei obiceiul de a face baie. Miroase a fermă de porci.

Holly se întinde și mă îmbrățișează.

— Au dreptate, dragă. Trebuie să ieși din starea asta. O să facem tot ce putem ca să te ajutăm.

Am clacat auzindu-i pe prietenii mei spunându-mi lucruri despre care știam foarte bine că sunt adevărate. Emoțiile pe

care le-am uitat acum o lună mă copleșesc dintr-odată și izbucnesc în hohote de plâns. Mă prăbușesc în brațele lui Holly. Mă privește în timp ce plâng și mă mângâie pe cap, în vreme ce Danielle se duce să-mi facă un ceai, iar Scott începe să adune gunoiul.

Puțin mai târziu, după ce-au făcut ordine și au aruncat gunoiul, mă relaxez într-o baie fierbinte, cu spumă, fără să mai pot vărsa o lacrimă. Holly stă deasupra mea, masându-mi părul cu șampon. Danielle și Scott intră în baie, iar eu mă bucur că sunt camuflată de spumă.

— Așa mai merge, zâmbește Danielle.

— Mi-e așa de rușine de mine în momentul ăsta, bolborosesc eu încet. Îmi dau seama cum arăt în ochii voștri.

Scott fluieră.

— Nu arăți bine deloc.

Danielle îi trage un cot.

— Pur și simplu nu te recunosc, Linds. Tu ești așa de puternică. Cum s-au întâmplat toate astea?

Holly pare sincer dezorientată.

— Nu știu. S-au întâmplat toate dintr-odată și eu n-am mai făcut față. S-a prăbușit totul în mine.

— Fundul prăpastiei, zice Danielle.

— De-acum nu mai ai altă cale decât în sus, adaugă Scott.

Cei trei schimbă priviri pătrunzătoare. Cunosc privirile astea. Le-am mai văzut. S-a întâmplat ceva, categoric.

— Bine, fraților, ia ziceți.

Danielle se apropie încet și se așază pe scaunul de toaletă.

— Uite, Lindsey, știm că ai suferit și că ai avut o lună destul de grea. Dar Scott are dreptate. De-acum nu poți merge decât în sus. Așa că avem niște vești foarte bune pentru tine.

Trebuie să recunosc că toate barierele au fost spulberate și că sunt foarte recunoscătoare pentru iubirea și compasiunea prietenilor mei.

— Despre ce-i vorba?

— Soțul pedichiuristei mele este *creative director* la Gordon-Taylor și i-am povestit despre tine.

Gordon-Taylor Advertising. Cea mai mare și mai tare agenție de publicitate din Chicago. Orice profesionist din branșă ar face moarte de om să lucreze acolo. Am încercat să le intru în grații din ziua în care am terminat facultatea. Cred că le-am trimis vreo sută de CV-uri. Și n-am auzit nici o vorbă de la ei.

— L-am convins să dea vreo două telefoane și, ce să vezi, au fost de acord să te cheme la un interviu.

Rămân sceptică.

— Cum ai reușit una ca asta?

— N-are importanță cum am reușit. Ceea ce contează e că tu ai interviu joi și că e o șansă unică în viață.

— Îți spun că e o șansă nemaipomenită, adaugă și Scott.

— Ai visat la asta dintotdeauna, îmi reamintește Holly. E marea ta șansă, Lindsey. Nu te bucuri?

Bună întrebare. Oare mă bucur? Greu de spus. Nu simt mare lucru.

— E un post de *media-buying*? întreb eu.

— Normal. Și ești cel mai bun achizitor de media de pe fața pământului. O să-i dai gata.

— Nu știu... ezit eu.

Am pierdut contactul cu lumea de atâta vreme, încât nu-mi pot imagina cum o să reușesc să mă adun pentru un interviu, cu atât mai mult unul pentru Gordon-Taylor. Și adevărul e că, de când nu mai lucrez, nici nu mi-e dor de job. Deloc. N-am crezut niciodată că e o carieră stimulantă să cumperi spații media goale pentru anunțuri în ziare și reviste. Dar am început să mă pricep atât de bine – și eram atât de ocupată –, încât am cam uitat că e o activitate lipsită de orice fel de consistență. În plus, asta îmi plătea facturile.

— Uau, e incredibil, dar vocea mă trădează. Închid ochii și mă cufund și mai mult în cadă.

Pe când Holly îmi toarnă o cană de apă caldă pe cap să mă clătească de clăbuc, aud cum vocea ei începe să enumere toate motivele pentru care ar trebui să fiu în culmea fericirii.

Simt și o ușoară undă de enervare venind dinspre Danielle. Sunt prea apatică, având în vedere cât efort a depus ca să-mi ofere șansa asta, și mă simt prost. Chiar mă simt prost.

Au dreptate, știu că au dreptate. Nici nu-mi mai aduc aminte cum e să ai energie, să simți că trăiești, să nu mai ai destulă răbdare. Dar, dând buzna în apartament, prietenii mei au atins o coardă sensibilă, poate chiar au trezit o scânteie de inspirație în mine, despre care uitasem cu totul că există: nu pot rămâne în starea asta la nesfârșit. Trebuie să fac primul pas înapoi spre tărâmul vieții. Iar ei se holbează la mine, așteptând cel mai mic semn că eforturile lor nu sunt complet inutile. În acest moment, n-am de spus decât un singur lucru. Deschid ochii și le zâmbesc:

— Mă ajutați să-mi aleg hainele?

Capitolul 3

Ați fi putut crede că mă pregăteam pentru noaptea Oscarurilor. Nu numai că Holly și Danielle m-au ajutat să-mi aleg hainele, dar mi-au făcut programare la manichiură și pedichiură, tuns, vopsit și cosmetică și m-au răsfățat cu un tur de cumpărături de trei ore în Bloomingdale's, îndrumată de un *personal shopper* din partea magazinului.

Nu că mi-ar fi fost prea ușor să rezist toată ziua. La început m-am simțit vinovată, ca un munte de lenevie ce nu merită să fie atât de răsfățat. Apoi stângace, ca o impostoare care încearcă cu disperare să-și ascundă incompetența în spatele unui strat de ruj scump. Imediat după aceea, m-am simțit extrem de obosită, pentru că te epuizează să te aranjezi după ce ți-ai petrecut o lună întreagă încercând să scapi de orice umbră de frumusețe pentru care ai muncit la viața ta.

Dar, ieşind din magazin, am tras o ocheadă în vitrină şi am prins imaginea unei fete care ar fi putut avea lumea la picioare. Uimită, mi-am admirat părul blond, plin de volum şi taiorul cu pantaloni de la Armani şi mi-am dat seama că nu doar arătam ca o altă femeie, ci începeam deja să mă simt altă femeie.

Şi acum, când intru în holul companiei Gordon-Taylor, mă cuprinde un acces de entuziasm. *Dacă Steve m-ar vedea acum...* mă gândesc eu. Îmi alung imediat gândul. Cui îi pasă ce crede Steve? Acum eu contez. Mizez pe acest val rapid de încredere, înlocuit de îndată de un acces de panică în timp ce mă apropii de recepţie.

Recepţionera se uită la mine, bătând darabana cu unghiile de tejghea:

— Numele?

— Lindsey Miller.

— De la ce companie veniţi?

— Sunt... aici pentru un interviu. Mă uit în carneţelul meu. Cu Liz Gordon.

Îşi verifică lista, iar eu mă aplec înainte şi o întreb încet:

— Liz Gordon... de la... Gordon-Taylor?

Ea zâmbeşte.

— Fără îndoială.

Nu-mi vine să cred. Într-o agenţie atât de mare şi importantă, unul dintre proprietari îşi face timp să vorbească cu mine despre un prăpădit de post în *media-buying*? Ciudat.

— Vă rog să luaţi loc.

Clipele de aşteptare dinaintea unui interviu de angajare sunt superstresante. Te-ai îmbrăcat în costum şi pe faţa ta se citeşte: „Sunt aici pentru un interviu", ceea ce atrage priviri insistente din partea celor care trec pe lângă tine. Şi deja eşti emoţionat şi probabil că trebuie să te duci la baie, dar nu vrei să pleci pentru că urmează să te cheme.

Îmi deschid agenda şi citesc CV-ul. Fiecare liniuţă care azi-noapte părea perfectă acum pare trasată de o maimuţă

preistorică foarte băloasă. Nici măcar nu știu de ce sunt aici. Liz Gordon o să-mi râdă în nas, o să mă bestelească fiindcă i-am irosit timpul aiurea și o să aibă grijă să nu mai lucrez niciodată în orașul ăsta. Mi-e rău...

— Lindsey Miller?

Văd o femeie tânără, proaspătă, cu un clipboard, făcându-mi semn să mă apropii. Sar repede să-i strâng mâna.

— Sunt Patricia, asistenta lui Liz Gordon. Urmează-mă.

Parcurgând cele cincisprezece etaje cu liftul, Patricia mă examinează din cap până-n picioare.

— Pentru ce dai interviu? mă întreabă.

— A, e un job în media. Chiar sunt foarte surprinsă că o să vorbesc cu Liz Gordon.

— Așa procedează cu toată lumea. Ea o numește *Proba de trecere*. O să petreacă cinci minute cu tine, apoi o să te accepte sau o să te respingă. Dacă te acceptă, abia atunci o să treci printr-o serie adevărată de interviuri.

O, Doamne, am doar cinci minute la dispoziție ca să las o impresie foarte bună. Inspir adânc.

Liftul se deschide în cel mai mare și mai frumos spațiu de lucru pe care l-am văzut în viața mea. În jurul meu, oamenii debordează de energie pozitivă, îmbietoare. Sunt fericită doar pentru că am ajuns aici, pur și simplu.

Patricia mă conduce la capătul holului, spre un birou pe colț foarte mare și cu priveliște spre lacul Michigan.

— Aici e.

Ciocănește la ușă și își vâră capul înăuntru, apoi îmi face semn că pot intra. Liz Gordon stă lângă fereastră, vorbind la telefon. E înaltă și elegantă, o femeie de lume. Ne aruncă o privire și ne face semn – eu să stau jos, iar Patricia să plece.

— Nu contează dacă le place sau nu campania. Dacă vreți ca bărbații căsătoriți de vârstă mijlocie să cumpere produsul, trebuie să le reamintiți cât de plictisitoare și jalnice sunt viețile lor. Astfel instaurezi o nevoie și îi convingi să

cumpere ce le oferim noi, perorează ea la telefon. Eu nu schimb reclamele. Fie accepți, fie renunți.

Liz închide telefonul și se așază la birou în fața mea. Deschide un dosar și scoate CV-ul meu. Îmi aruncă o privire și zâmbește. Îi zâmbesc și eu.

— Lindsey Miller. Frumos costum. Foarte sexy.

— Vă mulțumesc, spun eu. Mă bucur să vă întâlnesc. Aveți o agenție foarte frumoasă.

— E mult mai mult de atât.

Zâmbește din nou.

— Ai cinci minute la dispoziție.

Se uită la ceas.

— Deci spune-mi de ce vrei să lucrezi la Gordon-Taylor?

Asta este. O să încep cu ceva de complezență.

— Toată lumea vrea să lucreze la Gordon-Taylor.

— Nu fi oaie, Lindsey. Dacă toată lumea sare de pe pod, tu faci la fel?

— Păi... mă bâlbâi eu. Cel puțin m-aș întreba dacă nu știe ceva ce eu nu știu.

Râde și se destinde puțin.

— Deci, de ce *media-buying*?

— Am lucrat întotdeauna în *media-buying*. E domeniul meu.

— Te pricepi?

— Da. Foarte bine.

— Înțeleg.

Îmi examinează CV-ul cap-coadă.

— Spune-mi ce nu-ți place la acest domeniu.

— Ce *nu-mi place*?

E o întrebare-capcană?

— Exact. Ce nu-ți place. E imposibil să fii absolut îndrăgostit de cariera ta. Nimeni nu e. Mai ales în cazul oamenilor cu joburi plictisitoare ca *media-buying*. Așa că spune-mi ce nu-ți place.

Trebuie să fie o întrebare-capcană. Trebuie să fiu atentă. Mai am trei minute.

— Ăăă, păi... cred că nu-mi place faptul că nu există destulă diversitate. Nu e destul de...

— Fascinantă, antrenantă? Nu-ți oferă destule ocazii de a-ți folosi rezervele de pasiune și creativitate?

Ei da, a știut să puncteze.

— E un mod de a vedea lucrurile.

— Deci, dacă ai putea avea orice carieră de pe lumea acestea, care ar fi aceea?

Nu știu ce naiba vrea femeia asta și mi-e groază că orice răspuns ar fi greșit, așa că, după câteva momente de panică, simt cum alunec spre ceea ce știu să fac cel mai bine: mă bâlbâi și bolborosesc ceva incoerent.

„Jurnalist politic? Inginer chimist. Nu, prea serios. Critic culinar. Da, delicios. Stai, nu, e prea frivol. Sexolog. Ha! Asta era o glumă. Bine, biolog marin cum sună? Tehnician radiolog. Jurist. (Pauză.) Nu, cauți ceva creativ. (Altă pauză.)"

— O, la dracu', nu știu. Să cumperi pantofi pentru minunatele ieșiri în oraș poate fi considerat carieră?

Mă privește cu atenție, apoi se ridică și se îndreaptă spre ușă. La dracu'! Am dat cu bâta-n baltă. Oare Armani o să-și dea seama că am purtat costumul când o să încerc să-l returnez?

Dar în loc să-mi dea un șut în fund spre obscuritatea din care am venit, Liz Gordon închide ușa și se așază la loc.

— Interesant că spui acest lucru.

Ridică receptorul.

— Patricia, cheamă mașina în față.

Tic-tac.

— Spune-mi, Lindsey, care e ultimul restaurant la care ai fost?

— Ultimul restaurant?

— Da.

— Ăăă...

Chiar nu pot să-mi amintesc după atâta vreme. Dar apoi îmi pică fisa. Am luat prânzul mai devreme.

— Am luat prânzul la Kittichai.

Kittichai e un bistro nou, șic, la care trebuie să faci rezervare cu o lună în avans. Nu știu cum ne-a băgat Danielle.

— Chiar așa?

Liz pare surprinsă.

— Știu directori generali care intră greu acolo. Impresionant, Lindsey. Care e ultimul CD pe care l-ai cumpărat?

De ce îmi pune întrebările astea? Nu mai am decât un minut la dispoziție ca s-o conving să mă accepte. Încep să intru în panică.

— Liz, aș vrea să te întreb... dar mi se pare că te pregătești să pleci undeva și vreau doar... nu sunt sigură ce legătură au toate acestea cu *media-buying*.

Își lasă capul pe spate și râde.

— N-au, draga mea. Încerc doar să-mi dau seama cât de trendy ești.

Asta nu e ca și cum ai întreba pe cineva despre religia lui? Sau preferințele sexuale? Sau cât de tare vrea să i se gătească friptura? Ce legătură au toate acestea cu performanțele la locul de muncă?

— Da, dar... mă bâlbâi eu.

Oricum sunt moartă. Aș putea foarte bine să las și puțină mizerie în urma mea, ca să ajungă la pedichiurista lui Danielle.

— Linia aceasta de întrebări nu e puțin... incorectă din punct de vedere politic?

Râde din nou.

— Lasă, draga mea. N-ai primit jobul. Așa că ce ne pasă? De ce te simți atât de amenințată de puțină conversație? Spune-mi, când ai fost ultima dată la raionul de genți de la Dolce&Gabbana?

Își bate joc de mine? Îmi spune că n-am primit jobul și apoi îmi pune întrebările astea stupide ca să vadă cum mă încurc. Ce greșeală am făcut că am ieșit din apartament! Am

nevoie de experienţa asta umilitoare aşa cum am nevoie de-o gaură în cap.

Mă ridic şi îmi iau dosarul.

— Domnişoară Gordon, vă mulţumesc pentru că mi-aţi dat şansa de a ne întâlni. Îmi pare rău că v-aţi hotărât să-mi spuneţi pas fără ca măcar să îmi analizaţi abilităţile.

Simt cum mi se umplu ochii de lacrimi. M-a respins, într-adevăr. Trebuie să ies acum, înainte să-i ofer satisfacţia de a mă vedea plângând.

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat, şoptesc eu.

Mă întorc spre ieşire, dar o aud pe Liz Gordon sărind de la birou. Într-o secundă e în faţa mea, cu mâna pe uşă ca să nu pot fugi.

— Lindsey, aşteaptă, nu pleca.

Zâmbeşte aproape cu bunătate.

— Uite, e de-abia patru şi jumătate, dar am planuri pentru cină cu un client al dracului, aşa că mi-ar prinde bine un martini tare, ca să intru în atmosferă. Nu vrei să bem ceva împreună?

Mă înşelasem. E posibil să nu fiu încă moartă.

După două ore şi trei pahare de martini, mă distrez de zile mari. Descopăr că de fapt îmi place Liz Gordon, deşi încă nu-mi dau seama ce caut aici. Am vorbit despre noile culori ale primăverii, bârfe despre vedete, probleme cu iubiţii şi faptul că vechea mea agenţie de publicitate e condusă de o mână de retardaţi din epoca de piatră... şi credeţi-mă, ştiu să jonglez cu răspunsurile.

Am citit mai demult că, atunci când ţi se ia un interviu, cel mai bine e să distragi atenţia intervievatorului punându-i cu insistenţă întrebări despre viaţa şi cariera lui. Oamenilor le place la nebunie să vorbească despre ei înşişi. Trebuie să-i ademeneşti într-o conversaţie acaparantă, dar în acelaşi timp să abaţi interesul de la propria ta persoană. Astfel timpul se

scurge, se creează o atmosferă prietenească și scad la minim riscurile de a te face de râs.

Și pare să funcționeze. Până acum am chestionat-o pe Liz cu privire la toți designerii ei preferați, restaurantele, revistele, destinațiile de vacanță, orice îmi trece prin minte, chiar și aromele de ruj preferate. Și pare să mă placă cu adevărat. Îndrăznesc să cred chiar că Liz s-a răzgândit cu privire la respingerea mea. Dar tot n-am vorbit despre job. Și îmi doresc tot mai tare să mă prezint bine din punct de vedere profesional.

— Liz, pot să-ți pun o întrebare?

— Dă-i drumul, dragă!

— Publicitatea e viața ta. Mă surprinde să aud că partea de media ți se pare atât de plictisitoare.

Liz râde și soarbe cu sete din martini.

— N-am spus asta. Nu mi se pare deloc plictisitoare. Dar *ție* ți se pare, exact ceea ce doream eu să demonstrez.

— De unde știai asta?

— Lindsey, sunt una dintre cele mai de succes femei de afaceri din Chicago. Știi de ce? Pentru că am încredere în instinctele mele. Și, din clipa în care ai intrat în biroul meu, instinctele mi-au spus ceva.

— Că nu-mi place *media-buying* prea mult?

— Asta pe de-o parte. Poți să mai stai pentru încă unul?

Minunat. Printr-o răsturnare nemaivăzută a sorții, Liz Gordon a renunțat la regula ei de respingere în cinci minute, iar eu sunt pe cale de a da din nou rateu îmbătându-mă ca un porc și vomitând peste costumul meu nou-nouț, de la Armani.

— Nu știu dacă e o idee chiar așa de bună, Liz. Eu încerc să fac o impresie bună.

— Aiurea. Nu contează decât prima impresie, și tu m-ai dat gata de când ai intrat pe ușă.

Îi face un semn barmanului.

— Încă două.

— Și niște apă, adaug eu.

Apoi Liz se întoarce spre mine și devine dintr-odată serioasă.

— Îmi placi, Lindsey. Ești curioasă, pui o grămadă de întrebări și asta e foarte important. Caut pe cineva exact ca tine. Dar nu pentru *media-buying*.

Interesant. Sunt numai urechi.

— Noi dezvoltăm acum ceva ce am numit *Pulsul*. Este un newsletter care trebuie să-i țină la curent pe clienții noștri cu ultimele tendințe – să fie înaintea tendințelor, de fapt. Ce e la modă, ce se poartă, ce urmează să apară. Trebuie să aflăm care sunt aceste tendințe înainte ca ele să ajungă pe piață. Sau cel puțin înainte ca restul lumii să afle despre ele.

Barmanul ne aduce băuturile.

— Vreau să angajez doi „vânători de trenduri". Deja am găsit unul și mă întrebam dacă n-ai fi potrivită pentru celălalt post.

Cred că s-a lăsat păcălită de Armani. Cunosc tendințele la fel de bine ca vecina mea, doamna Goldstein, care din anii '80 se duce să-și cumpere conserve cu bigudiurile-n cap și hainele de stat în casă.

— Am nevoie de cineva ca tine, continuă Liz. O tânără sexy, modernă, căreia îi place distracția. Cineva care îi are pe ceilalți la picioare.

Să mă fi văzut tu acum numai o săptămână, zăcând ca o maimuță moartă într-un pulover pătat de bere și îndesându-mi gogoșele în gură ca un automat de dulciuri...

— Jobul presupune să stai două săptămâni pe lună în New York și două săptămâni în Los Angeles. Călătorești în fiecare săptămână, iar la sfârșitul lunii faci un raport cu privire la noile trenduri. Tendințele în materie de modă, cosmetice, muzică, distracții, tot. O să ai intrare liberă în toate localurile la modă – cluburi, baruri, restaurante, orice.

Uau! Glumește? New York și L.A. Intrare liberă în toate locurile pe val? Trebuie să fie o capcană pe undeva.

— Știu ce crezi și nu e nici o capcană. Dar slujba n-o să fie ușoară. Investim mult în activitatea ta și tu trebuie să dai randament.

— Deci ar trebui să mă mut din Chicago.

— Evident.

— Liz, nu știu dacă mi-aș permite un apartament în New York și unul în L.A.

— Nici nu trebuie. Avem locuințe mobilate în ambele orașe. O să schimbi orașele cu cealaltă fată, așa că vei avea întotdeauna unde să stai. Poți să-ți trimiți deja o parte din lucruri, iar restul să le depozitezi undeva.

Uau! Vorbește serios. Dar ce știu eu despre tendințe? De unde să încep? Cum să fac?

— E o ocazie nemaipomenită, Liz, dar pare complicat.

— Ce-ți spun instinctele?

Simt presiunea unui meteorit de zece tone. Și instinctele mele s-au dus de-a dura de mult, odată cu cele patru martini care amenință să îmi provoace un accident foarte jenant din clipă-n clipă.

— Că trebuie să mă duc la baie? scâncesc eu.

Liz râde.

— Du-te, dar când te întorci o să vreau un răspuns. Să nu uiți, Lindsey: trebuie să ai încredere în instinctele tale. Dacă stai prea mult pe gânduri, faci o alegere proastă. Îmi face cu ochiul.

Așezată pe toaletă, în ceața provocată de alcool, argumentele pro și contra mi se învârt prin minte. E prea repede. Liz Gordon e minunată, dar cum poate să-mi ceară să iau o asemenea hotărâre în cinci minute? Oare chiar mi se întâmplă lucrul ăsta?

La dracu'! Nu sunt decât două cabine și deja văd pădurea de picioare pe care o formează în fața cabinei mele un șir de femei nerăbdătoare. Trebuie să plonjez în iureș.

Mă întorc la locul meu și mă holbez lung la cele două capete ale lui Liz Gordon. Ea zâmbește cu cele două guri și are o mulțime de ochi prietenoși.

— Te vreau, Lindsey, te rog să spui da.

Inspir adânc și dau pe gât ce mi-a mai rămas din martini. Toate astea mi se întâmplă pentru un motiv anume și nu nu cred că motivul e acela de a mă întreba mai târziu ce-ar fi fost dacă. Îmi ridic privirile spre Liz și îi zâmbesc.

Capitolul 4

— Să trăiești și pe Coasta de Est, și pe Coasta de Vest? Ai spus da?

În noaptea următoare, când se presupune că prietenii mei au venit să mă ajute să împachetez, nu sunt la fel de încântați de hotărârea mea pripită de a o lua de la capăt, de a-mi schimba viața și locuința.

— Cum ai putut să accepți așa ceva fără să te gândești?

Chiar și Holly, care de obicei e tăcută și mă sprijină, e acum supărată.

— Păi... eram beată?

— Ce haios, zice Scott. Și hai să-ți mai spun ceva – nu ești chiar una dintre persoanele care-mi vin în minte în momentul în care aud expresia „lansează tendințe".

Danielle, care tăcuse până atunci, îi aruncă o privire.

— Nu trebuie să lansez eu tendințele, Scott, trebuie doar să le raportez.

— Nu ți se pare ciudat că ți-a oferit o slujbă atât de repede? Înainte să te cunoască pe bune?

Holly scutură din cap.

— Mi se pare foarte suspect.

— Fraților, vorbim despre Gordon-Taylor. Nu-i vorba de o agenție minusculă, de doi bani. Fac o chestie legitimă,

foarte captivantă. Şi, ca să-ţi răspund la întrebare – îmi ridic nasul în aer –, Liz a simţit ceva în ceea ce mă priveşte.

— Şi chiar crezi că poţi să te descurci cu două vieţi diferite în două oraşe diferite? Fără să ai un loc unde să te simţi acasă? Fără să-i ai pe prietenii tăi în jur?

Lipsa asta de entuziasm chiar începe să mă calce pe nervi.

— Uite ce e, fraţilor. Poate că voi nu sunteţi de acord, dar e viaţa mea. Şi, din punctul meu de vedere, e exact lucrul de care am eu nevoie. Am ajuns într-un punct mort şi mi se oferă o ocazie nesperată de a face ceva nou, amuzant, ceva important.

— Şi ce faci cu apartamentul tău de-aici?

— O să-l păstrez. Liz mă vrea la New York într-o săptămână şi n-am timp să-mi mut lucrurile atât de repede. În plus, o să mă simt mult mai bine dacă ştiu că-l am. Voi o să aveţi grijă de el, dragilor, nu-i aşa?

Toţi trei dau din cap serioşi. Şi, după expresiile lor, îmi dau seama că nu trebuie să-mi fac griji că nu mă sprijină, ci doar c-o să le fie dor de mine.

Rămânem neclintiţi, într-un moment de tăcere. Apoi Danielle, care nu scosese nici o vorbă, zice dintr-odată:

— Să ştiţi că eu cred că Lindsey are dreptate. E o chestie mare. Poate oricând să se întoarcă acasă dacă nu-i iese. Şi i se dublează şansele de a-l întâlni pe Făt-Frumos.

Încuviinţez.

— Dacă nu-mi găsesc bărbatul visurilor în New York sau L.A. înseamnă că el nu există pe această planetă.

Holly suspină.

— Cât de des o să ne vizitezi?

— Tot timpul. Aici sunt încă acasă. O să am întotdeauna apartamentul la dispoziţie.

Toţi trei dau din cap şi se ridică să mă felicite. Mă îmbrăţişează, iar eu aproape că cedez şi recunosc că nu sunt la fel de încrezătoare pe cât par. De fapt, mor de frică. De dimineaţă mă întâlnisem cu Liz ca să punem la punct detaliile.

Salariul – foarte bun. Timpul – foarte scurt. Încep săptămâna viitoare, iar mâine ne întâlnim cu Jen, celălalt vânător de trenduri. Jen lucrează deja de două luni și o să mă poată ghida. O să-mi indice toate pârghiile înainte să începem să facem schimb de orașe.

Totul se întâmplă atât de repede, mă simt ca prinsă într-o tornadă. În ce m-am băgat? Am luat o hotărâre bună? O să trăiesc între două avioane? Și, ca să fiu de acord cu Scott, cum dracu' o să devin eu (care nu am nici un oscior modern și stilat în mine) expert în tendințe? Bună întrebare. O să mă gândesc la asta în avion.

După ce prietenii mei pleacă, îmi sun părinții să le dau vestea. Mă mir că mă încurajează destul de mult. Îmi dau seama din vocea mamei că e invidioasă. Și-ar fi dorit să aibă și ea o asemenea șansă când era de vârsta mea. Și tata? Așa cum face cu majoritatea lucrurilor, el le prinde din mers: „Viața e lungă", spune el. „Și poți oricând s-o iei de la capăt."

Deci asta e. Steve e singurul care n-a aflat. Noaptea târziu, cu mâna pe telefon, închid ochii și plăsmuiesc o imagine în fața ochilor. E Steve, care bate în ușă și mă imploră să-l las să intre. Știe că plec și și-a dat seama că, până la urmă, mă iubește. Mă vrea înapoi. Plânge. Îmi întinde un inel. El...

Telefonul începe deodată să sune și sar până-n tavan. Of, Doamne, oare ar putea să fie el? Oare vibrațiile gândurilor mele au ajuns până la el? Cine altcineva ar putea să sune atât de târziu?

Abia respirând, ridic receptorul:

— Alo?

— Draga mea, sunt Liz.

Cine altcineva ar putea să sune atât de târziu? Se pare că Liz.

— Jen pleacă cu un zbor de noapte, așa că o să am nevoie de tine aici foarte devreme.

Încuviinţez şi închid! La dracu'! Mă întreb cum e această Jen. N-am nici o îndoială că e mai modernă şi mai şireată decât mine. Deja trăieşte de două luni între două avioane. Dacă fata asta nu mă place, m-am ras. La dracu'! Am nevoie de haine.

Încep să scotocesc prin şifonier şi nici măcar nu-mi mai amintesc că acum douăzeci de minute era să-l sun pe Steve.

— Lindsey Miller, ea a Jen Savage.

Întotdeauna am fost geloasă pe persoanele care poartă numele ăsta. Savage. Atât de primitiv şi sexy. Mă gândesc la oamenii care fac dragoste animalic, gemând şi rupându-şi unghiile pe spinarea partenerului...

— Lindsey?

Îmi revin. Jen Savage, în carne şi oase.

— Da... Bună. Mă bucur să te cunosc.

Îi strâng mâna şi îi mulţumesc lui Dumnezeu că nu mi-am pus puloverul roz ponosit.

Nu numai că fata asta e mai modernă, mai fiţoasă şi mai şmecheră decât mine. Mă face să mă simt extrem de demodată. E slabă şi drăguţă, e tunsă scurt, *à la* Winona Ryder, poartă pantaloni strâmţi de piele şi un top minuscul, negru. O tipă fiţoasă de la oraş. Şi, dintr-odată, îmi dau seama de ce Liz m-a ales pe mine. Eu şi Jen suntem la poli opuşi.

— Îmi place părul tău, îmi spune ea, şi mă zăresc în oglinda lui Liz.

Ştiţi ceva? Am uitat de răsfăţul desăvârşit de acum câteva zile. În adâncul sufletului, mă simt în continuare ca vita mirositoare care locuia în apartamentul său luna trecută. Dar în realitate? Chiar arăt destul de mişto.

— Tu şi Jen o să vă întâlniţi în New York şi o să-ţi arate o zi întreagă locurile cele mai populare. Apoi ea pleacă în L.A. După o săptămână faceţi schimb, dar ea o să sacrifice o zi sau două ca să faceţi raportul.

— Perfect, zice Jen.

— Vreau ca voi două să dezvoltați un sistem de lucru împreună. Trebuie să vă completați, să vă verificați reciproc instinctele. Să vă confruntați ca să găsiți ceva genial.

Jen îmi zâmbește mie, apoi lui Liz.

— Sunt convinsă că o să colaborăm excelent.

De ce e atât de încrezătoare? Nu pare să fie deloc preocupată că *eu* n-o s-o plac pe *ea*. Eu de ce mă macin atât dacă ea mă place sau nu? Pentru că eu sunt cea nouă. Peștele de-abia scos din apă. De fapt, Jen pare foarte drăguță. Și chiar am nevoie să fie de partea mea.

E zece seara. Avionul meu e pe cale să aterizeze pe Aeroportul Internațional John F. Kennedy. N-am avut în viața mea atâtea emoții.

Închid ochii și îmi încleștez degetele pe brațele scaunului. Mă cuprinde brusc teama că marea insulă a Manhattanului o să mă înghită ca pe o musculiță și mi se face rău la stomac. Și după aceea, normal că o să mă scuipe, pentru că am gust de maimuță africană.

M-aș putea întoarce acasă. Aș putea să fac stânga-mprejur și să mă urc în primul avion spre Chicago. Încep să fac o listă cu posibilele portițe de scăpare din haosul ăsta de nedescris, dar apoi aud cele nouă cuvinte care îmi preschimbă instantaneu nervozitatea în zâmbet.

— Doamnelor și domnilor... bine ați venit la New York.

După câteva minute, stau la coadă pentru un taxi. JFK este în Queens și trebuie să mergi cu taxiul în „metropolă", după cum mă prind imediat că i se spune în zonă New Yorkului.

— HEI! Mută-ți dracului mașina!

Mă întorc șocată și văd un bărbat care coboară din mașina lui scumpă, înjurându-l în gura mare pe cel din fața lui.

— Du-te naibii! Stai la rând! strigă celălalt șofer pe geam.

Bărbatul furios începe să lovească cu pumnul portbagajul celuilalt tip.

— Mişcă-te, cretinule, sau îţi sparg geamurile!

Doamna care stă la rând în spatele meu suspină.

— Casă, dulce casă, şopteşte ea.

— Comportamentul acesta este tipic pentru New York? întreb eu uimită.

— Scumpa mea – îşi roteşte ochii cu cinism –, oare calul mănâncă ovăz?

— Următorul! strigă taximetristul.

Aia sunt eu. Îi dau bagajul şoferului şi mă urc în spate. Miroase a vomă.

— Cât mă costă până în West Village? întreb eu.

— Douăşcinci, mormăie el cu un grav accent newyorkez.

Taxiul demarează şi ne începem călătoria.

— Prima dată în New York?

— Da. Nu mai am răbdare. Sunt atât de emoţionată...

— În vacanţă?

— De fapt, nu. Mă mut aici. Adică, pentru asta am venit acum. Aşa că asta e. Sunt aici.

Uau ! E-adevărat, chiar sunt aici!

— Îl ştii pe primarul Bloomberg?

— Da.

— Nu dă nici doi bani.

OK.

— Adică?

— Michael Jordan. Îl ştii pe Michael Jordan ?

— Da.

— Nu dă nici doi bani.

Despre ce dracu' vorbeşte ăsta? Minunat. E primul meu contact adevărat cu un newyorkez, iar el e complet dus. Traversăm Podul Triboro şi văd în depărtare luminile care sclipesc şi zgârie-norii din Manhattan. Orizontul îţi taie răsuflarea.

— Îl ştii pe Mel Gibson?

— Lasă-mă să ghicesc. Nu dă nici doi bani.

Şoferul scutură din cap.

— Nu dă nici doi bani.

Pentru numele lui Dumnezeu. Sper că Jen e acasă când ajung acolo. O să se prăpădească de râs.

Văd un semn cu 52nd Street şi las în jos geamul ca să intre aerul de New York. Nu e chiar aşa de proaspăt.

— Am ajuns? Asta e metropola?

— Chiar aşa.

— Ce miroase în halul ăsta?

— Ăsta e New Yorkul, păpuşă. Cea mai mare metropolă din lumea asta nenorocită.

Se întoarce spre mine.

— Aproape c-am ajuns. Te costă patruşcinci de dolari.

— A, da. Aş fi putut jura că ai zis douăşcinci.

— Am zis patruşcinci. Curăţă-ţi urechile, şmechero!

Îşi rânjeşte dinţii de tinichea la mine.

— Bine ai venit acasă.

Cretinule !

Capitolul 5

Când cobor din taxi şi pun piciorul pe trotuar, mă înconjoară mirosul de canalizare şi gunoi în putrefacţie. O gură de canal din şosea scoate abur fierbinte şi mirositor, făcându-mă să mă întreb ce anume se petrece în măruntaiele New Yorkului. Nu foarte departe, scrâşnete de roţi şi claxoane taie torida şi lipicioasa noapte de iulie.

Privesc strada aglomerată şi simt cum începe să-mi bată inima. Simţurile mele sunt alerte. Îmi dau seama că mă aflu în locul cel mai vibrant şi mai plin de viaţă de pe faţa pământului şi vreau să pot alerga liberă pe străzi, cu braţele deschise pentru a prinde fiecare clipă de fericire paradiziacă.

Dar e destul de greu să faci asta când cari trei valize grele. Aşa că îmi caut apartamentul. De-a lungul străzii se aliniază clădirile de cărămidă maronie, şi toate arată la fel. Îmi târăsc bagajele în josul străzii, apoi urc scările până la uşă. SAVAGE/MILLER: 502. Un apartament din New York poartă numele meu lângă butonul interfonului. Nu visez. Chiar mă aflu aici, iar New Yorkul mă aşteaptă.

Odată intrată, îmi dau seama că nu există lift, iar apartamentul 502 se află la ultimul etaj, ceea ce înseamnă că trebuie să urc cinci etaje, cu trei valize, în cea mai toridă seară a verii. Nici o problemă. O să trag o fugă până sus şi o s-o rog pe Jen să vină să mă ajute.

Încep să urc, dar o uşă se deschide şi prima mea vecină din New York iese pe hol cu un căţeluş. Cred că are în jur de patruzeci de ani, dar privirea încruntată îi mai adaugă câţiva.

— Bună, zic eu zâmbind.

— Ce vrei? latră ea la mine.

— Mă mut aici. Sunt Lindsey. Îi întind mâna. Mă bucur să te cunosc.

Nici nu-mi ia în seamă mâna întinsă.

— Astea sunt bagajele tale?

— A, da. O s-o rog pe colega mea de apartament să coboare şi să mă ajute.

— Nu poţi să le laşi aici.

— Păi, le las numai cinci minute.

— Eşti nebună, zice ea scurt. Nu le poţi lăsa aici.

Nu înţeleg. Mi-e prea cald şi gândesc prea încet ca să mă pot concentra. Aşa că încep să târăsc valizele pe scări pe când babornița stă şi mă priveşte încruntată.

Când ajung sus, leoarcă de sudoare şi gâfâind ca un câine, din tot entuziasmul meu n-a mai rămas decât senzaţia de uri- nare. Sper că Jen e pregătită şi mă aşteaptă cu un pahar de limonadă rece ca gheaţa sau, chiar mai bine, cu un pahar de vin rece ca gheaţa.

Răsucesc cheia şi dau uşa de perete. În apartament e întuneric, dar, în timp ce împing bagajele înăuntru, aud sunete înăbuşite din partea cealaltă a camerei. Caut întrerupătorul şi aprind lumina, când, dintr-odată, un strigăt ascuţit mă străpunge ca un pumnal.

— La dracu'! Fir-ar să fie, Lindsey! ÎNCHIDE UŞA!

Ochii mi se acomodează într-un târziu cu întunericul şi reuşesc să o văd pe Jen tăvălindu-se cu un tip gol-goluţ, pe o saltea sub fereastră. Mă sufoc.

— Cine-i acolo? întreabă tipul.

Jen sare în picioare, acoperindu-şi trupul gol cu o pernă. Cu faţa-n pământ, rămân ţintuită locului.

— Lindsey, TE DERANJEAZĂ?

— Păi... ăăăă... îmi pare rău.

Mă întorc pe palier împiedicându-mă de valize şi trag uşa după mine.

OK. Asta nu făcea parte din plan. E drept, m-am sincronizat foarte prost. S-a dus limonada mea. Mă aşez pe o treaptă şi, leoarcă de sudoare, scap un oftat greu.

Dar ia stai o clipă. Jen ştia la ce oră vin. De ce-ar face una ca asta? Nu-i vina mea că s-a pus într-o asemenea postură. Şi să ţipe aşa la mine... oricum, cât crede c-o să stau aici?

Sunt pe cale să dau buzna înapoi, când Jen iese într-un halat de baie. Chiar şi cu părul vraişte, pare la fel de stilată. Prin halatul întredeschis, îi zăresc un tatuaj pe umăr. Întotdeauna mi-am dorit să-mi fac un tatuaj, dar n-am avut niciodată curajul.

— Lindsey, aş vrea să-mi mai dai câteva minute, ca să termin chestia asta, da?

Îmi caut cuvintele, oscilând între vocea inimii şi cea a raţiunii. Mintea îmi spune: „Ţi-ai făcut deja un duşman din persoana de care ai cea mai mare nevoie acum. Aşa că renunţă". Iar inima îmi şopteşte: „Păpuşă, eu locuiesc aici, aşa că fă bine şi mută-ţi fundul de zână nesuferită din calea mea!"

Normal, mi-am ascultat raţiunea.

— Cât durează? scâncesc eu ca un şoricel nervos.

— Patruşcinci de minute, maxim o oră, da?

Dau din cap. Dacă scot o vorbă, fie izbucnesc în lacrimi, fie îi trag un pumn în faţă.

Se uită la valizele mele.

— Uite, chiar le duc eu înăuntru.

Ce faţă de comitet!

Trage valizele în casă şi închide uşa în urma ei.

Ajunsă afară, mă aşez pe treptele de piatră maronie şi mă gândesc ce-aş putea face. Dacă aş fi avut mai multă energie, aş fi fost furioasă. Dar în iulie, New Yorkul e ca un cuptor, iar eu sunt prea obosită şi prea însetată ca să mai simt ceva.

Ce-ar face Liz Gordon în situaţia mea? Râd tare la acest gând. Liz Gordon nu s-ar afla niciodată în situaţia mea, nici în ruptul capului. I-ar fi târât pe Jen şi pe companionul ei de urechi şi i-ar fi aruncat în canalizare, apoi s-ar fi întors liniştită şi şi-ar fi făcut un cocktail cu votcă.

Normal că nu sunt Liz Gordon. N-am nici pe departe creierul, tupeul şi hotărârea ei. Totuşi, asta nu înseamnă că nu merit o băutură. Sau măcar o toaletă unde să mă aranjez un pic.

Mă ridic cu greu de pe trepte şi încerc să-mi dau seama încotro mă îndrumă radarul meu de distracţie. Ia-o la stânga, spune el. Bine. Stânga să fie. Străbat câteva intersecţii spre sud până dau de Christopher Street.

Cine a zis că New York e oraşul care nu doarme niciodată a avut dreptate. Chiar dacă e aproape unşpe noaptea într-o marţi, oamenii mişună pe străzi, majoritatea târându-se dintr-un club într-altul. Admirând peisajul din jur, mi se năzare dintr-odată că blugii şi tricoul meu sunt total nepotrivite. Toate femeile poartă negru, de la pantaloni de piele negri şi topuri de mătase neagră, până la fustiţe scurte negre şi

tocuri cui negre. Toate acestea garnisite din belşug cu dermatograf negru.

În faţă văd un şir de oameni care aşteaptă în spatele unei frânghii de catifea roşie, dincolo de care se află doi bodyguarzi cât casa. Nu ştiu ce fel de loc e ăsta, dar ştiu că trebuie să fac un pipi chiar în clipa asta. Mă apropii de bodyguarzi şi aud muzica tehno care răzbate din spatele uşilor.

— Nu vă supăraţi, credeţi că aş putea să intru puţin în club ca să mă duc la toaletă?

Gărzile de corp se uită unul la altul şi izbucnesc în râs.

— Pe bune, vorbesc serios. Chiar o să iau şi o băutură. Nu sunt decât eu. N-o să ocup prea mult loc, mai ales că văd că s-a făcut deja coadă.

Mă privesc din cap până-n picioare.

— Sunteţi pe listă?

— Nu, dar...

— Atunci luaţi-vă gândul. Faceţi loc.

— Dar nu vreau decât să mă duc la...

O uşă se deschide brusc şi un grup de petrecăreţi se revarsă în stradă. Bodyguarzii se întorc cu spatele şi îmi dau seama că nu mai am nici o şansă de a-i convinge. Ce drăguţ! Mersi mult.

După ce am străbătut încă cinci străzi şi am bătut la uşa a trei cluburi, sunt gata să mă pun pe vine lângă un copac. Ce naiba e cu locurile astea şi „listele" lor stupide? Am trecut de zona aglomerată a oraşului şi în zare se văd numai străzi tăcute şi pustii. Intru pe o stradă de case. Sunt cât pe ce să mă dau bătută şi să mă întorc acasă, când ceva îmi atrage privirea. Pe la mijlocul străzii, înconjurată de cărămizi, se vede o licărire pe trotuar.

Apropiindu-mă, aud nişte muzică de jazz, care mă atrage tot mai tare. E un bar unde se fumează şi se consumă alcool, fără îndoială mult mai liniştit şi mai civilizat. Exact ce-mi trebuie.

Până când dau cu ochii de bodyguardul ascuns într-un ungher lângă uşă.

— Bună, zice el. Eşti pe listă?

Scot un oftat greu.

— Nu, nu sunt. Dar îţi cumpăr o gheretă dacă mă laşi să beau ceva înăuntru.

Zâmbeşte.

— Suntem în Manhattan. N-avem gherete.

Mă măsoară din priviri.

— Ai avut o noapte nasoală?

— Nici nu ştiu de unde să încep.

Se gândeşte puţin şi apoi i se face milă de mine.

— Bine, bine. Îmi arăţi buletinul?

Omul ăsta e minunat. Binecuvântat fie-i sufletul fără adăpost.

— Lindsey Miller, murmură el uitându-se la permisul meu de conducere de Illinois.

— Da, eu sunt.

— Aşteaptă o clipă.

Îşi întoarce clipboard-ul şi parcurge rapid pagina.

— Mi se părea mie că te cunosc. Eşti pe listă.

— Da, sunt? Chiar aşa? mă bâlbâi eu surprinsă. Nu poate fi vorba de mine.

— Păi, aici scrie Lindsey Miller. Şi eşti trecută pentru toată săptămâna viitoare.

Un zâmbet leneş îmi pune stăpânire pe faţă şi îmi dau seama că Liz Gordon nu glumea când vorbea despre accesul meu în toate locurile în vogă. Uimitor! Şi probabil că eram şi pe lista tuturor cluburilor care nu m-au primit în seara asta.

— Mulţumesc.

Ce fericită sunt! Îl sărut pe bodyguard pe obraz.

— Cum se cheamă locul ăsta?

— Glimpse.

Odată intrată în Glimpse, mă duc direct la baie. Mă simt atât de bine când îmi împroşc apă rece pe faţă! Slavă Domnului că am în geantă nişte deodorante şi cosmetice. Ies de acolo împrospătată şi relaxată (bine, cât de proaspătă şi relaxată

puteam fi după o zi ca asta) şi gata să dau pe gât un cocktail ţeapăn înainte să mă întorc în noua mea casă.

Dar, după ce arunc o privire prin bar, încep să mă simt absolut ridicolă. Bărbaţii sunt înalţi, bruneţi şi frumoşi. Femeile au stil, sunt suple şi sofisticate. Toţi cei de aici sunt puşi la patru ace, în costume business sau ţinute de seară *casual*. Pe de altă parte, eu port blugi prespălaţi şi un top minuscul roz, pe care întâmplător scrie PORN PRINCESS cu litere strălucitoare (părea o idee bună în magazinul de cartier dintr-o galaxie foarte, foarte îndepărtată). Genial.

Îmi încrucişez braţele pe piept şi mă preling într-un scaun de la bar.

— Un Cosmopolitan cu zmeură, vă rog.

În timp ce barmanul îmi amestecă băutura, trag cu ochiul prin încăpere. Sunt uimită de grupul ăsta de elită, oameni care de-abia au treizeci de ani şi sunt îmbrăcaţi atât de elegant într-o seară de marţi.

— Întotdeauna e aşa de aglomerat marţi seara? îl întreb pe barman.

— În ultima vreme. Marţi este noua luni.

— A, şi lunea ce înlocuieşte?

— Luni era noua joi, până acum o lună sau două.

Corect.

— Şi lumea se îmbracă întotdeauna aşa de elegant?

— Numai marţea. În ultima vreme. Pe vremuri numai miercurea.

Îmi aduce băutura.

— Face cinşpe.

— Cincisprezece dolari pentru o băutură?

Dă din cap. Când mă vede că ezit, întreabă:

— O mai vrei?

Oftez şi încuviinţez. N-a spus nimeni că New Yorkul o să fie ieftin. Încep să scurm în geantă după câţiva dolari, când simt atingerea unui costum elegant.

— Johnny, fac eu cinste!

Şi o voce groasă răzbate peste umărul meu.

Când ridic privirile, în faţă îmi răsare cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut în viaţa mea, atât de frumos, încât pare nedreptăţit de costumul Dior pe care îl poartă. Îmi cad plombele.

— Parcă eşti o fetiţă rătăcită. Zâmbeşte. Mămica ta ştie că hoinăreşti prin New York?

Râd, pentru că nu e departe de adevăr.

— Poate că aici locuiesc, îi răspund eu apărându-mă cu o ironie.

— Mă îndoiesc.

Îşi aprinde un trabuc.

— De ce să nu crezi că locuiesc aici?

— Pentru că porţi un tricou de magazin universal la Glimpse, într-o marţi seara.

— Nu l-am cumpărat de la magazinul universal, şuier eu. Şi cine eşti tu să comentezi cum sunt îmbrăcată?

— Tipul misterios care tocmai ţi-a cumpărat un martini de cinşpe dolari.

Chiar aşa e. Şi mai mult de-atât.

— Ei bine, da! Dar dacă vrei să ştii, nu e un martini, e un Cosmopolitan.

— Şi s-a demodat încă de acum trei ani.

Nu ştiu ce să mai spun. E prea frumos. Dar trebuie să aflu.

— Pot să-ţi pun o întrebare? mă aventurez eu. Dintre toate femeile de aici, de ce mi-ai cumpărat taman mie de băut?

— Sunt aici de două ore şi am repetat aceeaşi conversaţie de o mie de ori. M-am gândit să fac o pauză şi să reiau mâine-seară.

— Ce viaţă interesantă ai! Despre ce vorbiţi?

— Acţiuni, în principal. Şi fonduri. Ştii şi tu.

— Eşti broker? Pe Wall Street?

Dă din cap şi arată încăperea cu mâna.

— Toţi suntem.

— Uau! Şi îţi place ce faci?

— Ce întrebare drăguță!

Scoate un hohot de râs.

— Nu. Pe bune că nu. Nici pe dracu'! Nimănui nu-i place. De-asta se plătește așa de bine.

— Hmm.

Cât de bine? mă întreb eu.

— Deci numai brokerii vin în barul ăsta?

— În ultima vreme. În toate serile de marți. Pe vremuri erau serile de luni.

Zâmbește, și îmi dau seama că a auzit conversația mea cu barmanul. Întinde mâna.

— Victor Ragsdale.

Când mâinile ni se ating, simt un șoc electric. Are strângerea de mână a unui rege și încrederea în sine a unui general.

— Lindsey Miller, șoptesc eu.

Privirile ni se întâlnesc și, pentru o clipă, am impresia că timpul a stat în loc. Toată lumea din bar se evaporă și...

— De ce ai mâna umedă?

Îmi trag mâna și o șterg de blugi, roșind instantaneu.

— Mi-e puțin cald, atâta tot, mormăi eu.

— Deci, Lindsey Miller. Mă bucur că te-am întâlnit. Ești încântătoare.

Îmi ia mâna înapoi și o sărută încet. Apoi dă să plece. La dracu'!

— Mersi pentru băutură, strig după el.

Se întoarce și-mi face cu ochiul.

— Plăcerea a fost de partea mea.

Cred că acum e momentul să-mi fac ieșirea. Nu pot să mai stau aici, la bar, așteptându-l să se întoarcă. Și oricum, e trecut de miezul nopții. Cred că Jen a strâns deja prin casă.

Când mă întorc în apartament, văd că am avut dreptate. Tipul a dispărut, luminile sunt stinse și Jen doarme pe canapea, întinsă pe cearșafuri numai în tanga. Ce scârbos!

În secunda în care închid ochii, imaginea lui Victor Ragsdale începe să danseze în mintea mea. Era atât de frumos, atât

de fermecător... şi m-a găsit interesantă tocmai pe mine. Pe mine. Dintre toate femeile frumoase şi sofisticate din New York. Pe mine. Pe mine, pe mine, pe mine!

Şi s-a mai întâmplat ceva: am făcut prima descoperire din lumea năucitoare a tendinţelor mondene din New York. Liz Gordon o să fie mândră când o să-i spun vestea cea minunată: marţi este noua luni!

Capitolul 6

— Marţi este noua luni?

Jen dă la o parte perdeaua de la duş şi apucă un prosop. Sunt aşezată pe scaunul de toaletă, aşteptând cu emoţie să-i aud laudele pentru prima revelaţie pe care o am în calitate de vânător de trenduri. Sunt aici de mai puţin de douăzeci şi patru de ore şi am intrat deja în pâine.

— Sper că glumeşti, pufneşte ea.

Nu-i răspund, aşa că îşi atârnă prosopul în cui şi rămâne goală-goluţă, uitându-se la mine cu dispreţ, ca la un păianjen pe care ar vrea să-l omoare, deşi e prea scârbită ca să se apropie de el.

Mă încrunt.

— Ce vrei să spui?

— Lindsey, în primul rând, oricine spune că *ceva* este noul *altceva* e foarte demodat şi nici măcar nu e amuzant.

— Dar... la Glimpse toată lumea spunea că...

— Lindsey, Glimpse este un loc unde figuranţii de pe Wall Street se duc ca să-şi dea aere. De unde să ştie ei ce e trendy? Sunt prea ocupaţi să-şi numere grămezile de bani.

— Păi, mie nu mi se păreau chiar ponosiţi.

— Nici nu voiam să zic asta. Dar tendinţele se nasc şi se extind în marile oraşe. Una e să-i dai pe toţi pe spate cu

un costum Chanel alb și cu totul altceva e să vezi cum gospodinele din provincie încearcă să-și cumpere unul la fel de la hipermarket.

Mă uit la Jen cum stă în fața oglinzii, admirându-și trupul subțire. Se întoarce să se privească din toate unghiurile, pișcându-și sfârcurile ca să iasă în evidență. Observ acum că are trei tatuaje, unul pe umăr, altul pe spinarea îngustă și încă unul pe șoldul stâng. Oftez uitându-mă la pijamalele mele de finet. Suntem complet diferite.

— N-ai de gând să pui ceva pe tine? o întreb eu sec.

— De ce aș face-o? Jen se întoarce spre mine și zâmbește dulce. Nu suntem decât noi, fetele.

Apoi, cu priviri înțelegătoare, îmi zice:

— Uite, Lindsey, eu nu încerc să te fac să te simți prost. Dar gândește-te. Eu deja mi-am dat seama cum e cu trendurile și Liz știa asta când te-a angajat pe tine.

— Ce vrei să spui?

— Că avea nevoie de cineva care, știi tu, să se lase ghidat. Adică de mine. Și oricum, pentru tine o să fie mult mai ușor. Nu trebuie să te simți datoare să vii tu cu toate ideile mărețe. Trebuie doar să faci act de prezență.

Mă întunec.

— Floare la ureche, nu?

— Dar...

— Hai, bagă-te sub duș. Avem mult de recuperat azi pentru că mâine-dimineață plec la L.A. Nu-ți face griji. Te pun la punct într-o secundă. Dar trebuie să-ți scoți gărgăunii din cap și să-ți dai seama că nu orice chestie din Manhattan merită luată în seamă.

Se îndreaptă spre ușă, apoi observă șamponul meu Pantene Pro-V de pe etajeră. Îl ia în mână.

— Da, fată. Pantene e cel mai tare. E noul Kérastase.

Mă uit la ea surprinsă. Jen începe să râdă.

— Glumeam.

Îmi face cu ochiul și iese.

Cum a zis? A, da. Floare la ureche.

O oră mai târziu, ne plimbăm pe străzile din SoHo, spre intrarea de metrou din Prince Street. Soarele e fierbinte şi luminează puternic, iar aerul e încărcat de mirosul de hot dogs, covrigei moi şi migdale caramelizate, toate vândute de comercianţii ambulanţi. Simt o dorinţă nebună de a explora fiecare colţişor din New York. Mă bucur să am un ghid, chiar dacă e vorba de Jen şi chiar dacă m-a refuzat când i-am propus să discutăm despre tehnicile de descoperire a tendinţelor pe vârful Empire State Building.

— Descoperirea tendinţelor depinde numai de instincte, îmi spune Jen în timp ce coborâm scările din beton spre metrou. E ca un al şaselea simţ – să poţi recunoaşte o tendinţă când de-abia se naşte sau când nici măcar nu a luat naştere.

— Un bilet, spun eu la ghişeul de bilete.

— Doi dolari.

Vânzătoarea scoate un căscat.

— Mă duc în Times Square, spun eu plină de mine.

— Mă bucur pentru tine.

Strecoară un bilet pe fereastră.

Jen bate câmpii în continuare despre tendinţe.

— Multe chestii mişto apar şi dispar şi până la urmă nu devin o tendinţă. E foarte important să înveţi care e diferenţa.

— Şi cine era tipul de aseară? întreb. Era prietenul tău?

— Lindsey, tu mă asculţi?

— Normal că te ascult. Deci e prietenul tău?

— Nu, nu e prietenul meu.

Metroul 6 opreşte şi urc în urma lui Jen. E foarte aglomerat, aşa că trebuie să înaintăm. Doamne-Dumnezeule, Jen se agaţă de bară ca să-şi păstreze echilibrul. E clar că a chiulit în clasa a patra la ora la care s-a predat despre milioanele de paraziţi microscopici care locuiesc şi se înmulţesc pe clanţa de la uşă şi în alte locuri unde oamenii îşi pun mâinile infestate de germeni.

— Lindsey, apucă-te de bară.

— A, nu, n-am nevoie.

— Lindsey, o să cazi când porneşte metroul.

— Nu, n-o să cad.

Jen oftează exasperată. Mă uit în jurul meu şi, dintr-odată, datorită afluxului de secreţii nazale, metroul 6 mi se pare o tabără în carantină. În toate părţile, oamenii strănută, tuşesc şi îşi şterg nasurile înfundate cu palmele goale, pe care, în momentul în care uşile trenului se închid, le încleştează imediat pe mânere şi pe bare. Apoi, cum era şi normal, trenul porneşte, iar eu cad în poala unui bătrânel urât mirositor şi în barba căruia atârnă nişte resturi.

— Hei, dă-te jos de pe mine! strigă el. Ţine-te dracului de bară, femeie!

O văd pe Jen ridicând amuzată din sprâncene în timp ce mă chinui să mă ridic în picioare, dar de data asta pur şi simplu nu-mi pasă. Newyorkezii ăştia par cam sfrijiţi – şi nu e din cauza umbrei zgârie-norilor. Făcând schimb de microbi între ei în metrou, pasează de la unul la altul o gripă latentă. Îmi înfăşor mâna pe bară, astfel încât cotul să îmi permită să-mi păstrez echilibrul. Când există voinţă, se găseşte şi o cale, iar eu nu vreau să mă îmbolnăvesc.

— Şi ce spuneai... îi zâmbesc eu lui Jen, care fără îndoială că s-a convins până acum că sunt nebună de legat. Nu e prietenul tău?

— Ascultă, Lindsey, te duc în Times Square pentru că e un loc foarte potrivit să vezi cum reacţionează turiştii la noile stiluri şi idei.

— Speram să prindem nişte bilete la un musical sau ceva de genul ăsta. Văd expresia de pe faţa lui Jen. Sau poate că nu...

— Când vii în L.A. săptămâna viitoare, trebuie să ne punem capetele la contribuţie şi să găsim idei pentru newsletter. Timpul trece mult mai repede decât îţi imaginezi şi nu avem vreme de pierdut.

— Cine pierde vremea?

Am intrat în defensivă pentru că într-o lume perfectă aș lăsa-o pe Jen cu detașamentul de străinuturi și m-aș duce să explorez Rockefeller Centre chiar acum. Dar recunosc că are dreptate. Nu sunt plătită să mă distrez.

— Trebuie să te duci să vorbești cu oamenii. Să afli ce-i în capul lor – ce lucruri au cumpărat sau au încercat, sau despre ce au auzit. Despre ce vorbesc cu prietenii lor. Nu doar oamenii cool, ci și turiștii. De-asta vin aici, ca să fie mai aproape de ideal. Dacă poți să-i înțelegi, atunci începi să înveți cum prind tendințele și apoi se transformă în modă.

O fi trimițând Jen săgeți din priviri, dar mi se pare că știe despre ce vorbește. Și, ca să fiu sinceră, eu chiar nu știu. Eu încă mai scot flăcări pe nări când îmi aduc aminte cum a zis că sunt umplutură. Liz Gordon nu mi-a lăsat impresia asta. Să mor eu. Dar Jen pare să știe tot și se pare că a muncit pentru asta. Și, odată plecată la L.A., rămân singură-singurică. Așa că, deși îi port pică, fac eforturi colosale s-o ascult.

Încep să-mi dau seama că vânătoarea trendurilor este foarte interesantă. Înseamnă să observi mici nuclee de energie și mișcare socială spre o anumită activitate, sau un stil, sau o înfățișare – și apoi să le sintetizezi astfel încât lumea să plătească o căruță de bani pentru ele. O tendință poate lua nenumărate forme: cuvinte de argou, ingrediente de cocktail, teme de petreceri aniversare, catarame de centuri ornate cu pietre sau orice vreți voi. Să fii considerat în trend și popular e una dintre prioritățile tuturor oamenilor, iar păstrarea acestui statut poate deveni hobby permanent. Jen vorbește încontinuu, iar eu încep să-mi dau seama câți bani cheltuiesc unii (chiar și eu) în fiecare an doar ca să fie în tendințe. Prezicerile corecte de tendințe pot fi o mină de aur pentru un profesionist din publicitate. Îmi dau seama de ce Gordon-Taylor își dorește succesul acestui newsletter.

— Ori ai ochi pentru tendințe, ori n-ai, îmi zice Jen. Eu am, bineînțeles. Să sperăm că și tu.

Să sperăm.

— Partea cea mai nasoală e confirmarea. Odată ce ai identificat un trend – sau un trend în formare – trebuie să-l confirmi cu cifre. Asta înseamnă că stai la colț de stradă și iei interviuri tinerilor cool despre orice chestie. De obicei, ca să nu pierd vremea, eu fac un chestionar care include cât mai multe întrebări.

— Ce colț de stradă? Câtă lume?

Mă imaginez în pielea puiului gras și pufos care stă în fața restaurantului *Puiul înfuriat* cloncănind și împărțind cupoane pentru sendvișuri cu pui.

— Oricare colț. Oriunde e multă acțiune și dai peste oamenii potriviți – cei care lansează tendințele. O să începi să-i recunoști când îi vezi.

— Cât de mulți?

— Încearcă că abordezi vreo cincizeci. Nu e mult, dar dacă Gordon-Taylor vrea un studiu cantitativ, ar trebui să ne angajeze niște lachei.

De fapt, nici nu pare foarte complicat să duci la bun sfârșit o asemenea sarcină. Tot ce trebuie să fac e să hoinăresc puțin prin cluburi și prin magazine și să-mi bag nasul peste tot. *No problemo!* Pot să fac asta. Aș putea să mă descurc chiar bine de tot.

Ne petrecem restul după-amiezii prin oraș. Jen mă ia cu ea prin cafenelele din Central Park, prin magazinele de pe Park Avenue, cartierul modei din Midtown și scena nebună de la NYU. Ne facem de cap în barurile șic din cartierul abatoarelor și ne întoarcem în Village, privind oamenii de pe terasa unui restaurant mexican.

În seara aia, Jen îmi spune să-mi văd de treburi și, ca să-i fac pe plac, dispar între orele 10.00 și 12.00. Se pare că vrea să se întâlnească cu tipul care nu e prietenul ei pentru încă o rundă de conversație profundă, penetrantă. Mie-mi convine. Mă arunc într-un taxi ca să mă întorc în Times Square, unde cumpăr un giroscop de la un vânzător ambulant și un bilet pentru *Fantoma de la Operă* de la ghereta care vinde bilete

cu reducere. Îmi place spectacolul la nebunie, iar Times Square e nemaipomenit noaptea.

Privesc tapetul de lumină și culoare dimprejurul și de deasupra mea și încep să simt cum mă îndrăgostesc. De New York – de energia și agitația acestei metropole, de nebunia care le lipsește celorlalte orașe mari pe care le-am vizitat. Vreau să stau aici, să locuiesc aici. Recunosc că are mici probleme cu germenii și că în unele locuri nu miroase chiar așa de bine... dar astea sunt dezavantaje minuscule față de întreaga sa atmosferă. Orașul oferă oportunități infinite, ceea ce mă face să simt că viața mea de-abia a început. Și asta-i o noutate pentru mine. În Chicago, pedeapsa mea a fost o așteptare nesfârșită – pentru ca viața adevărată să înceapă și pentru ca eu să încep să trăiesc odată cu ea.

Mă întorc în Village pe la 11.30. Tipul care nu e prietenul lui Jen ar trebui să-și strângă lucrurile chiar în clipa asta, dar n-am chef să mă întorc acasă. Simt o emoție stranie care aduce vag cu fericirea și aș vrea să o împart cu cineva. Înainte să-mi dau eu seama, picioarele mele pornesc spre Glimpse și, fiind încă destul de departe ca să mă pot răzgândi, iau hotărârea să le fac pe plac.

OK. Nici de data asta nu sunt îmbrăcată potrivit pentru populația de pe Wall Street. Dar ce șanse sunt ca ăștia (adică Victor Ragsdale) să fie acolo două nopți la rând? Destul de mici, nu? Dar ar putea să fie acolo. S-au văzut și chestii mai ciudate. Oare o să par o loseriță iremediabilă dacă mă duc acolo singură, două nopți la rând? Evident că l-aș căuta pe el, evident că el ar ști asta. Dar părea să mă placă. Mi-a cumpărat un cocktail. Un cocktail de cinșpe dolari, fiți atente. Pe de altă parte, dacă m-a plăcut așa de mult, de ce m-a lăsat să ies pe ușă? De ce nu mi-a cerut numărul de telefon? Greu de înțeles. Nu pot să intru acolo. În nici un caz.

Încercând să elucidez problema, nici nu-mi dau seama încotro mă îndrept. Ridic privirile și constat că Glimpse e chiar în fața mea, precum și bodyguardul de seara trecută, care mă privește cu un zâmbet amuzat. Știe. Citesc asta pe fața

lui. Scrie pe mine: „Femeie disperată care îl vânează pe Victor Ragsdale".

— Te-ai întors? zâmbeşte el.

N-are de unde să ştie. Cum să ştie cu cine am vorbit în bar? Şi doar pentru că Victor vine în barul acesta nu înseamnă că bodyguardul îl cunoaşte personal. Cum să-şi amintească numele tuturor persoanelor care intră aici?

— Nu... eu... mă bâlbâi.

— Să ştii că eşti încă pe listă. Lindsey Miller. Îmi amintesc.

Exact ce-mi trebuie: un bodyguard cu o memorie fotografică şi care fumează trabuc.

— Îţi aminteşti fiecare persoană care intră aici? întreb eu neîncrezătore.

— Majoritatea.

— Bun. Minunat. Păi... să vezi... Trebuie să mă întorc acasă. Locuiesc chiar după colţ.

Arăt în direcţia „după colţ" ca să dovedesc că am un motiv întemeiat să mă plimb pe-aici şi fără îndoială că nu veneam în barul acesta.

— Înţeleg, zâmbeşte el. Să mai vii pe la noi, Lindsey Miller.

Când mă întorc în apartament, tipul lui Jen e încă acolo.

— Întoarce-te în jumătate de oră, strigă ea prin uşă.

La început, pare să fie destinul – un moment perfect pentru un martini de cinşpe dolari.

Dar nu mă duc la bar. De data asta aştept pe scări.

Capitolul 7

Când mă trezesc a doua zi dimineaţă, Jen a plecat deja la aeroport. Mă cuprinde un sentiment de uşurare şi bucurie.

Sar din pat (salteaua întinsă şi cuibuşorul de nebunii, pe care am dormit alături de Jen îmbrăcată doar într-o pereche

de tanga, şi mai şi sforăie pe deasupra). Îmi dau seama că n-am inspectat deloc apartamentul până acum.

Apartament e mult spus. Pentru 1 800 de dolari pe lună, cel puţin n-avem gândaci. Ştiu că Manhattan e considerat o zonă rezidenţială foarte bună, dar apartamentul nu e mult mai mare decât o debara. În bucătăria de un metru pe un metru jumate nu încap decât un minifrigider, un dulap şi un aragaz, iar „dormitorul" este un colţ din „camera de zi", în care nu mai rămâne spaţiu decât pentru un televizor mic, o măsuţă de cafea (pe care se lăbărţează valiza mea deschisă, ca un animal eviscerat) şi o masă mică, pe care încape doar un laptop minuscul şi, poate, câteva creioane.

Pentru o clipă, simt o mică împunsătură de nostalgie pentru minunatul meu apartament cu două camere din suburbiile oraşului Chicago, care probabil că a fost deja evacuat pentru că, în urma părăsirii cuibului, a rămas în paragină.

Dar de ce aş face asta? Ce rost are să mă lamentez? Ai vrut New York, cu New York te-ai ales! Peste vreo şase luni, după ce *Pulsul* o să adune grămezi de bani în conturile Gordon-Taylor, dar şi liste întregi de clienţi, poate că o să ne îmbunătăţim un pic condiţiile de trai.

Am în faţă o zi importantă şi de-abia aştept să bat străzile. Tendinţele mă aşteaptă nerăbdătoare. Fac repede un duş şi dau o fugă până la iranianul care vinde cornuri în colţ, pentru ca apoi s-o pornesc liniştită spre Midtown, tărâmul cumpărăturilor de vis. Pe Fifth Avenue, dragă, uiţi de tot de mallurile de trei etaje. După doar câteva minute, scotocesc deja pe etajerele de la Roberto Cavalli, devastez rafturile cu pantofi de la Prada şi mă port de parcă aş şti totul despre *haute-couture* în magazinele Valentino. Hainele îmi dau o stare de euforie, iar etichetele cu preţuri mă trimit direct în mahmureală. Dar eu nu mă aflu aici ca să mă răsfăţ, ci să muncesc.

Mă uit prin magazin şi-i măsor din ochi pe clienţi. Par oameni normali, dar cu toate acestea au aerul fin al celor care sunt în stare să dea 875 de dolari pe o eşarfă. Fără îndoială

că știu să comunice cu tendințele. Și fără îndoială că vor să vorbească cu mine.

— Ăăă, scuzați-mă, vă rog... îi zic eu unei tinere îmbrăcate șic, care pare să oscileze între o pereche de pantaloni de piele negri și unii maro.

— Da?

— Eu îmi petrec vacanța la New York și mă întrebam dacă n-ați putea să mă ajutați.

Se uită la mine din cap până-n picioare.

— Cu ce anume?

— Păi, să vedem...

Îmi iau creionul de după ureche și deschid carnețelul.

— Când vă uitați prin acest magazin, ce anume vi se pare a fi în... trend?

— *În trend?*

— Da, câteva elemente pe care le considerați trendy.

Râde.

— Dar de unde sunteți?

— Din Chicago.

— Și nu există elemente trendy în Chicago?

— Păi... mă întrebam și eu, reușesc să mormăi.

Știu că vorbesc ca o idioată, dar, din moment ce am ajuns până aici, aș putea la fel de bine să continui.

— Uite cum stau lucrurile, dragă. Nu intri într-un magazin Dolce&Gabbana în căutare de haine trendy. Adolescenții poartă haine trendy când ies la plimbare în mall.

— Exact.

— Încearcă ceva mai sus, tot pe strada asta. Cred că e un magazin *prêt-à-porter* la urmatoarea intersecție. Sau a doua. Undeva pe-aici.

Nemaipomenit. Sunt femeie la treizeci și unu de ani, vânător profesionist de tendințe și tocmai am fost luată drept una care vine în Manhattan în căutarea unui amărât de *prêt-à-porter*.

— Vă mulțumesc.

Acum vă rog să mă scuzați, dar am întâlnire cu o moarte lentă și dureroasă cunoscută și sub numele de restul zilei.

Dar, cu capul sus, merg mai departe spre DKNY, un magazin destinat tinerelor elegante și deștepte și pline de succes din oraș, și nu snoabelor din East End, cu nasul pe sus și fundul îmbrăcat în pantaloni de piele. Dar îmi dau seama că e posibil să fie nevoie să schimb tactica.

— Ăă, scuză-mă.

Următoarea mea victimă e o fată de vreo douăzeci de ani, care pare să aleagă de pe rafturi haine pentru birou.

— Da?

— Sunt reporter și fac un reportaj despre noile trenduri în modă. Te deranjează dacă îți pun câteva întrebări?

Mă privește neîncrezătoare.

— Cred că nu. Despre ce?

— Păi, de exemplu, cum ai descrie ce e trendy în moda actuală? Ce fel de look e *in* acum?

Se gândește puțin.

— Nu știu. Eu caut niște fuste ieftine pentru serviciu.

Nu scapă chiar așa ușor.

— Ei, hai. Arăți ca o femeie modernă, care știe exact ce este ultimul răcnet.

— Ultimul răcnet?

— Deci, ce ai zice tu că e *hot* în acest moment? Sau ce crezi că se va purta în sezonul următor?

— De unde să știu eu?

Nu reușesc să ajung nicăieri.

— OK, n-o slăbesc eu. Uită-te la rafturile de acolo. Crezi că jachetele alea sunt trendy?

— Cred că da.

— Și cum ai descrie acest look? Dacă ar trebui să-i faci o caracterizare.

— Ăăă...

Chiar că pare să fie în dificultate. Ce e și cu oamenii ăștia? Ce-o fi așa de greu să descrii acel ceva care face un lucru să fie *stylish*?

— Păi, sunt cam... Nu știu. Cred că sunt destul de drăguțe.

Oftez și apoi dau apreciativ din cap și mă întorc.

— Hei, strigă ea după mine, n-ai nevoie de numele meu pentru articol?

Clatin din cap și o iau spre ieșire. Nu se poate. Unde greșesc oare?

La următoarea intersecție, dau peste un magazin Versace. Versace e perfect – ipostazierea șicului. Dacă nu reușesc să descopăr ceva aici... ei bine, nici nu vreau să mă gândesc la ce-mi rămâne de făcut.

Știu, o să vorbesc cu angajații. La naiba cu toți cumpărătorii aiuriți care nu știu nici măcar deosebirea dintre ultima modă și lada de zestre a bunicii. Angajații magazinului trebuie să știe tot. Și de data asta îmi pun cărțile pe masă și pariez toți banii pe adevărul gol-goluț.

— Scuză-mă, îi spun eu unui tânăr înalt, slab, puțin efeminat, care împăturește pulovere de cașmir. Lucrez de puțină vreme ca vânător de trenduri pentru o agenție de publicitate și aș avea nevoie de ajutorul tău.

— Ce slujbă interesantă, zice el, privindu-mă cercetător din cap până-n picioare.

Cred că arăt decent: o pereche de blugi Seven, un tricou maro și o pereche de sandale mișto. Cine ar putea să-mi găsească vreun cusur?

— Ce-aș putea să-ți fac?

Mă uit la el cu ochii cât cepele.

Râde.

— Ce-aș putea să fac pentru tine?

— Aaa...

Mă prind de poantă și mă destind un pic.

— Treaba mea e să scriu un newsletter pentru agenția noastră de publicitate. Scriu despre trenduri și încerc chiar să merg mai departe. Încerc să prevăd cum o să stea lucrurile în sezonul următor, ce-o să se poarte și chestii de genul ăsta.

— Înțeleg.

— Și mă gândeam că poate tu ai niște idei. Doar lucrezi pentru un designer atât de ultracool... Mă gândeam că poate ai niște informații din interior.

— Da, înțeleg.

Măcar pare să înțeleagă la ce mă refer. Dar se codește în așa hal, încât mă gândesc că poate îi cer să încalce vreun pact de confidențialitate sau ceva de genul ăsta.

— Să știi că mi-ar plăcea să te ajut.

— Da?

Îmi vine să-l iau în brațe.

— Dar să știi că tot ce e trendy în momentul ăsta o să fie deja la lada de gunoi când publicitarii o să-ți folosească newsletterul.

— Bine zis. Hai să vorbim despre sezonul următor.

— În cazul ăsta chiar nu pot să te ajut. Draga mea, dacă aș ști lucrurile astea, aș bea Starfruit Manhattan la Ono, n-aș mai împături pulovere într-un magazin ultrascump.

Nu mai scot o vorbă.

— Carevasăzică, în momentul ăsta, zice el, tu ai două întrebări.

Sunt în continuare înmărmurită.

— În primul rând, ar trebui să mă întrebi ce e un Starfruit Manhattan și de ce am ales taman această băutură în condițiile date. Și în al doilea rând, ar trebui să mă întrebi dacă printre clienții acestei companii e cineva care te poate ajuta să vânezi cu folos *zeitgeist*-ul modei anului următor.

— Da! strig eu. Amândouă! Te rog.

Râde.

— Nu ești din New York, nu?

— Ascultă! Dacă îmi faci lipeala cu cineva care mă poate ajuta, îți cumpăr *zece* Starfruit Manhattan în clubul pe care îl alegi tu.

— Îți mulțumesc, iubito, dar nu vreau. Am destui prieteni. Dar o să-ți dau numele unuia dintre designerii noștri. Și de-acolo va trebui să te descurci singură.

Zece minute mai târziu, sunt posesoarea unei noi perechi de șosete Versace (șaișpe dolari), unei pungi negre pe care scrie VERSACE (gratis, dar a trebuit să cer o pungă mai mare, ca să îmi etalez noua achiziție în fața trecătorilor) și, mult mai important, am aflat un nume: Jean-Louis Francouer, junior designer pentru Gianni Versace. (Neprețuit.)

Se cer câteva cocktailuri. M-am achitat cu brio de toate datoriile față de industria modei și a stilului și mă gândesc că pot să le las puțin la o parte și să mă dedic investigării mediului aparte al cluburilor. Normal, nu e decât cinci și jumătate și umblă vorba că cluburile n-ar deschide decât la miezul nopții. Dar nimic mai potrivit decât *happy hour* ca să-ncingă atmosfera.

— Du-mă la Le Cirque, îi spun taximetristului.

Cred că aș fi putut să-mi iau un pulover de cașmir din toți banii ăștia pe care-i dau pe taxiuri. Ar trebui să mă împrietenesc cu metroul. Dar în seara asta sărbătorim, așa că poate să mai aștepte.

Mă instalez la bar și îi zâmbesc barmanului.

— Un Starfruit Manhattan, vă rog.

Se sprijină într-un cot, aplecându-se spre mine, și îmi zâmbește.

— Ce-i ăla?

— Lasă. Adu-mi cea mai trendy băutură de pe meniu.

— Cea mai trendy băutură?

— Exact, și vreau și părerea ta de expert ca să aflu de ce băutura asta e așa de trendy.

— Faci vreun sondaj?

— Ceva de genul. Gândește trendy!

— Să gândesc trendy. Păi, cred că aș putea să-ți dau pentru început un Cirque de Soleil. E solicitat din când în când.

Mă încrunt.

— Sună a băutura casei.

— Da, dar ce casă!

Are dreptate. După o clipă, îmi pune înainte un cocktail înalt, frumos cu un pai albastru care spiralează spre fundul paharului cu marginea acoperită de zahăr roz.

— Șaptespe cincizeci.

— La prețul ăsta, ar fi bine să vină la pachet cu părerea unui expert.

— Păi părerea mea de expert e că, dacă are gust bun, în mod sigur o să mai comanzi unul. Poate chiar două. Și ai putea chiar să îl recomanzi și prietenilor. De aici popularitatea; sau tendințele despre care vorbești tu.

— Asta nu mă ajută cu nimic.

— Auzi, fată? Eu doar fac mixurile care mi se cer.

Hm. Ar fi mai bine să arunc o privire împrejur. Multă lume care savurează băuturi apetisante și nimeni nu pare dispus să fie întrerupt de fata cu sondajul. Treaba asta cere mult curaj. Care, normal, vine după încă o băutură. Sau două.

Ceea ce face ca fata cu sondajul să se agațe de bar cu ultimele puteri, în timp ce încăperea se învârte în jurul ei într-un caleidoscop de culori și forme.

După două ore, sunt MANGĂ. Oare când am trecut la categoria ușoară? Poate că era mai bine dacă mâncam la prânz. Dar e prea târziu pentru prânz, așa că mai comand o băutură și încerc să-mi amintesc ce caut aici. Așa, da. Bineînțeles. Ca să-mi fac treaba. Ca să abordez străini bine îmbrăcați și să scot niște răspunsuri de la ei.

— Tu ești Victor Ragsdale? îl întreb eu stâlcind cuvintele pe tipul care stă lângă mine la bar.

Mă privește ca pe o nebună.

— Nu, îmi pare rău.

— Da, așa e. Nu ești tu.

— Dap. Știu.

Arunc o bancnotă pe bar.

— Păstrează restul, îi zic eu barmanului.

O ia între degete ca pe o țoală udă.

— E o bancnotă de zece.

— Mmmm... hmmm... Păi atunci, ține una de douăzeci.

Îmi iau băutura și mă întorc cu spatele.

— Auzi, nu vrei înapoi cei zece dolari?

— Nu, da' continuă să torni, durule!

Dumnezeule! E de rău. Sunt dovezi verbale că am început să citez din Joe Pesci în *Goodfellas*. Să ne întoarcem la oile noastre.

— Tu ești Victor Ragsdale?

Tipul din partea cealaltă mă filează atent.

— Nu, dar aș putea fi, dacă vrei.

— Dispari!

Cred că-mi vine să vomit.

Încă o gură din sucul ăsta păcătos ar trebui să-mi potolească huruiala din stomac. Barmanul avea dreptate, chestia asta te unge pe gât ca nectarul zeilor.

Un braț îmi invadează spațiul personal, e al unui tip care își flutură cardul *gold* spre barman.

— Scuze, șoptește el.

— Tu ești Victor Ragsdale? de-abia dacă pot să articulez cuvintele.

— Nu.

Simt o mână puternică pe umăr.

— Dar eu sunt.

Încerc să mă întorc. Mai întâi am ochii plini de ceață, dar apoi reușesc să focusez asupra unui chip frumos care îmi este vag cunoscut.

— Ne întâlnim din nou. Domnișoara proaspătă newyorkeză Lindsey Miller, nu-i așa?

Inima mea se oprește. E el, n-am nici cea mai mică îndoială.

Mai departe, nu-mi mai amintesc decât că m-am trezit cu o durere de cap cumplită, într-un minunat pat moale, cu baldachin, care fără îndoială că nu sălășluiește în apartamentul meu.

Capitolul 8

Dorm într-un pat străin. E semn rău. Nu-mi mai amintesc cum am ajuns aici. Alt semn rău. Îmi văd geanta pe un scaun lângă pat. Ăsta e semn bun. Port o pereche de pijamale bărbăteşti, de finet. Chestia asta aş putea-o încadra în oricare din categorii, dar, având în vedere primele două semne, aş zice că e mai degrabă unul rău.

Mă ridic cu cazne. Îmi frec capul, încercând să-mi amintesc evenimentele în urma cărora am aterizat aici. Încep să-mi revină de-a valma, ca prin ceaţă, diverse sunete şi feţe. Apoi arunc o privire prin cameră.

Uau, ce dormitor frumos! Pătrat şi spaţios, cu podele din lemn de esenţă tare şi mobilă cu lustru şi scumpă – e puţin cam masculin, dar tot e cu o mie de clase peste apartamentul meu. Pe fereastră se vede o privelişte fenomenală, trebuie să fie Central Park. Mă învârt prin cameră, plimbându-mi mâna peste pereţii vopsiţi în culori vii, când ceva îmi atrage privirea. E un halat de baie negru, aruncat pe un scaun franţuzesc din colţ. Halatul poartă monograma VR şi dintr-odată îmi amintesc. Victor Ragsdale!

Sunt în apartamentul lui Victor Ragsdale. Vai, Doamne! Oare ce i-am zis? Cum am ajuns aici? Ce s-a întâmplat când am ajuns aici? Şi el unde este?

Mă calmez într-o clipă şi ies tiptil din cameră, încercând să nu fac nici un zgomot. Uitându-mă împrejur, constat că restul apartamentului e la fel de spaţios şi frumos ca şi dormitorul.

În timp ce eu mă uit în jur ca proasta, Victor iese din bucătărie cu o cană mare de cafea aburindă.

— Văd că te-ai sculat. Îmi întinde cana de cafea. Atunci asta e a ta.

Îmi dă cafeaua, iar eu scot un soi de chițăit. Nici nu sunt în stare să vorbesc. Cu părul și ochii lui negri, în treningul alb cu gri, Victor e frumos de pică.

— Am făcut jogging. Mă gândeam că o să te găsesc dormind când mă întorc. Se uită la pijamalele mele (ale lui) și zâmbește. Hei, îți stă bine în ele. Dacă ai nevoie la baie, e chiar aici.

Și îmi arată.

Da, trebuie să mă duc la baie. Mai am nevoie și de o cutie de aspirine, o găleată de apă, dopuri de urechi care să înăbușe bubuiturile pe care le aud în cap, un duș prelungit, periuța mea de dinți, niște haine care să nu strige *bulevardul rușinii* și, mai presus de orice, portfardul. Și, pe deasupra, mor să aflu ce anume s-a întâmplat înainte să mă trezesc în pijamalele astea.

Uit toatea astea când arunc o privire în oglindă. Mi se taie respirația. Machiajul din ajun mi s-a întins îngrozitor și acum semăn cu un raton acoperit de acnee. Am ochii încercuiți de câte o ștampilă de rimel, iar ici și colo niște coșuri scot capul de sub fondul de ten vechi de o zi și întărit.

Dumnezeule, de ce nu m-am trezit când era plecat? Mă spăl pe față și îmi ciupesc obrajii până se înroșesc, sperând că o să distragă atenția de la coșuri. Îmi permit să folosesc și periuța de dinți a lui Victor, dar o usuc pe un prosop, ca să nu-și dea seama. Știu, trebuie să mă întorc. Va trebui să trag aer în piept și să ies de aici imediat.

Dar când deschid ușa de la baie, Victor e chiar în fața mea, gata să bată.

— Mă gândeam că vrei să mănânci ceva la micul dejun. Fac o omletă cu somon de leșini.

— A, ce drăguț. Mulțumesc, dar trebuie să plec.

— Așa devreme? Nici măcar nu ți-ai terminat cafeaua.

Se ține după mine până în dormitor, unde încerc să îmi adun hainele. O parte din mine vrea să iasă direct pe ușă, dar partea cealaltă vrea să afle ce s-a-ntâmplat.

— Victor, trebuie să te întreb ceva.

— Dă-i drumul.

— Am băut prea multe cocktailuri aseară.

Începe să râdă, de parcă în istoria umanităţii n-ar fi existat ceva mai revoltător decât mărturisirea mea numai pe jumătate adevărată.

— Şi nu-mi mai amintesc detaliile din partea a doua a serii. Aşa că ai putea să-mi spui dacă am... noi doi... ştii tu, dacă s-a întâmplat ceva între noi doi.

Râde iar.

— În starea în care te aflai? Nu, Lindsey. N-a mai trebuit să îmbăt fetele ca să fac sex cu ele din primul an de facultate.

Ce?

— Glumeam. Dar pe bune, erai mangă aseară. Aşa că te-am luat acasă, te-am băgat în pat şi asta a fost tot. Eu am dormit pe canapea.

— De ce nu m-ai dus acasă la mine?

— Îţi uitaseşi adresa.

— Aha, da.

— Dacă refuzi delicioasa omletă cu somon preparată de mânuţele mele, fie. Dar ceva îmi spune că n-o să refuzi plăcerea unei cine la Nobu diseară, la nouă şi jumătate.

Nu pot să cred că îmi dă întâlnire. După ce m-a văzut aşa? Poate că e încă beat de aseară. Sau poate că încă nu şi-a pus lentilele de contact. Sau poate că vrea să facă o farsă sadică, în care eu mă pun la patru ace, iar el şi prietenii lui se ascund pe partea cealaltă a străzii, râzând isteric în timp ce eu aştept în faţa uşii, uitându-mă şi în stânga şi în dreapta, cu lacrimile curgând şiroaie – mi s-a tras clapa şi am fost umilită.

— Lindsey? Vrei să mergi?

— Ha? La Nobu, ai zis? Chiar aşa? Ai rezervare?

— Nu-ţi face griji. Tu să fii gata la nouă şi jumătate. Şi să-ţi scrii adresa pe ceva înainte să pleci. Dacă ţi-o aminteşti.

Îmi face cu ochiul, intră în baie și dă drumul la duș. Nici măcar nu închide ușa. Din hol, îi zăresc trupul gol în oglindă, în timp ce își dă jos treningul. La rândul lui, îndreaptă ochii spre oglindă și îmi prinde privirile. Trage un zâmbet obraznic și apoi intră sub duș.

Îmi dau seama că ar cam trebui să plec. Dar acum, că mi s-a deschis calea, nu mai vreau să plec. Vreau să cercetez apartamentul, să caut poze cu femei pe polița șemineului, dar și indicii după care să-mi dau seama ce fel de om e și ce Dumnezeu l-a apucat să-mi dea întâlnire.

Apoi îmi dau seama: poate că mă place. Poate că l-am făcut să râdă, poate i s-a părut că sunt drăguță sau am spus ceva incredibil de profund (deși mă îndoiesc) sau altceva de genul ăsta, ceva concret și valabil. Poate că pur și simplu mă place.

Și ăsta e, bineînțeles, cel mai plăcut sentiment din lume.

Când ajung acasă, apartamentul pare schimbat. E la fel de mic, dar dintr-odată s-a transformat în locul cel mai luminos, cel mai însorit și fericit de pe lume. Victor Ragsdale mă place! Și vine să mă ia de acasă în doar douăsprezece ore. Nu-mi rămâne mult timp. Trebuie să-mi organizez ziua în mod realist.

În primul rând – un somn de frumusețe. Trei ore, poate patru. Nu se poate să mă duc la cea mai importantă întâlnire din viața mea cu cearcănele astea de mahmureală. Apoi, mă epilez pe picioare și inghinal – o oră. Tratament facial și coafură – două ore. Îmi fac repede o programare la solar, apoi manichiură și pedichiură – încă două ore. Cumpăr niște haine potrivite pentru Nobu – maxim o oră la mall. Duș, îmbrăcat și machiat – o oră și jumătate. Ceea ce îmi lasă o jumătate de oră ca să mă relaxez și să savurez un pahar de vin înainte de întâlnire. Perfect.

În timp ce aștipesc, îmi dau seama că nu-mi mai rămâne timp pentru muncă. Ei, lasă, e doar o zi. O zi pierdută, într-o

mare nesfârșită de descoperiri geniale de trenduri, care cu siguranță că va veni, din moment ce stelele mele norocoase au început să se alinieze. O zi. La naiba! O să încep de mâine. Întâlnirea asta e prea importantă s-o ratez.

La nouă și jumătate sunt gata. La fix. Arăt uluitor, dacă îmi permiteți, în noua mea rochiță neagră și cu poșeta de mătase (două sute de dolari, dar o consider o investiție înțeleaptă în viitorul meu social).

Victor întârzie puțin, dar e bine, pentru că îmi dă ocazia să mă bucur de al doilea pahar de vin, un adevărat calmant pentru nervi. Am făcut curat în apartament și chiar am spălat grămada de chiloți tanga murdari pe care Jen i-a lăsat în chiuvetă. Nimic impresionant, dar e tot ce pot face.

Deci... când toată lumea spune „e șic să întârzii un pic", cât de mult îți e permis să întârzii? Există diferențe în funcție de eveniment? Oare dacă vrei să fii șic și întârzii o oră și patruș-cinci de minute la petrecerea de aniversare a unui an de viață a nepotului tău (numai despre asta aud de atunci, dar a meritat) e diferit de atunci când întârzii cu eleganță un sfert de oră la nunta fiicei șefului tău (nu din vina mea)? Dar în cazul unei întâlniri? Nu mi-am mai dat întâlnire cu vreun tip care să aibă întârzieri la fel de șic, așa că nu-mi dau seama când e cazul să pun jos paharul de vin și să mă enervez. Am nevoie de un sfat.

— Alo?

Holly răspunde la telefon cu răsuflarea tăiată.

— Ce marjă de întârziere poate fi considerată șic atunci când e vorba de o întâlnire?

— Încă n-a ajuns?

Am pus-o la curent cu toate detaliile în cursul după-amiezii, între epilatul inghinal și spălarea părului la coafor.

— Nu trebuia să vină de acum o jumătate de oră? întreabă ea.

— Răspunde-mi la întrebare.

— Păi... se gândește cu neastâmpăr. Păi... mie nu mi s-a...

— Bine, uite ce e. Trebuie să-mi distragi atenția. Nu vreau să încep seara prost dispusă.

— Lindsey, pun pariu că o să aibă o explicație foarte bună. De ce nu bei un pahar de vin în timp ce îl aștepți?

Tăcere.

— Ai băut deja unul.

Din nou tăcere.

— Sau două.

Din nou tăcere.

— Ascultă-mă, ești în New York. Nu mă îndoiesc că traficul e foarte aglomerat și el o să se simtă groaznic. Așa că o să vină cu un buchet de flori și o să aibă o explicație foarte bună.

Aud soneria de la ușă.

— Holly, a venit.

— Vezi? Să mă suni mâine. Distracție plăcută, dragă!

Închid, îmi dreg glasul și mă uit întruna la sonerie. Pfui! N-o să răspund de la primul țâr, poate nici la al doilea. Să vedem dacă îi convine.

Sună iar. Oare pe cine încerc să păcălesc?

Apăs pe buton.

— Victor?

— Lindsey, sunt jos. Coboară.

— Hai să-ți dau drumul înăuntru.

— Și să urc cinci etaje? Nu, mersi. O să chem un taxi.

Stai puțin. Ce s-a întâmplat cu scuzele care mi se cuvin? Unde sunt florile? Ar trebui să urce până la ușă, ca un gentleman. Și în plus, vreau să-l văd în apartamentul meu. Vreau să fac o fotografie mentală cu el aici, pentru momentul în care o să mă trezesc și o să-mi dau seama că n-a fost decât un vis – cel puțin o să-mi rămână imaginea asta în minte.

— Ăăă, Victor? Încă nu sunt gata. Nu vrei să urci câteva minute?

Aștept puțin, după care îl aud oftând.

— Bine.

Și după doar câteva momente e deja aici, în apartamentul meu. E incredibil de frumos în costumul lui gri-închis și cu batista verde de mătase în buzunarul de la piept. Nu pare înarmat cu vreo scuză sau vreun buchet de flori, dar simpla lui prezență recompensează cu vârf și îndesat orice scăpare.

— Mie mi se pare că ești gata.

O să consider că mi-a făcut un compliment.

— Îți mulțumesc, zic eu dintr-odată. Trebuie doar să...

Vocea mea se stinge în timp ce mă întorc spre baie. Ce trebuie să fac? O să mut de colo-colo niște haine și o să fac niște zgomot.

— Lindsey, o să pierdem rezervarea.

Pare puțin nervos și mă întreb cum de-a făcut rost de rezervare la Nobu atât de repede? E tare de tot. De două ori tare de tot.

În taxi, Victor îmi pune tot felul de întrebări despre serviciul meu și începe să râdă când îi spun că sunt în New York de mai puțin de o săptămână.

— Știam eu! Nu pari deloc din Manhattan!

Mă încrunt.

— Ce înseamnă asta?

Mă strânge încet de mână și îmi zâmbește.

— E un lucru bun, Lindsey. Crede-mă. Tu ești foarte... Nu știu. Proaspătă. Înțelegi? Ești o gură de aer proaspăt pentru mine.

Într-o lume ideală, ceilalți m-ar compara cu o newyorkeză stilată, așa cum sunt în adâncul sufletului meu, și nu cu o gumă de mestecat mentolată, pe care o savurezi după o bezea și un suc de mere. Dar când Victor îmi ia mâna și îmi spune „Îmi placi", nu mă mai interesează nimic.

E foarte frumos la Nobu. Îl văd pe Tom Brokaw la masa din colț. Și când Victor îi zice gazdei „Am o rezervare", ea îi zâmbește și răspunde (fără să-l întrebe cum îl cheamă):

— Pe aici, domnule Ragsdale.

— Îți place sake? mă întreabă Victor deschizând meniul.

— N-am băut niciodată. Nu prea mănânc sushi. De obicei, îmi iau sushi din lada frigorifică de la Pick'n Save.

Victor râde.

— Asta ce mai e?

— E magazinul meu alimentar de la colț, din Chicago. Sau era.

— Spune-mi că nu vorbești serios.

— Bine, nu vorbesc serios. Dar te-am făcut să râzi.

Râde din nou.

— De fapt, voiam să spun că *era* magazinul meu alimentar din colț și că *am mâncat* sushi de la ei, dar... în fine.

Deschid meniul.

— Și să știi că îmi place sake-ul. Îmi place foarte mult, de fapt.

— Două martini sake, îi comandă Victor chelneriței.

— Imediat, domnule Ragsdale.

Victor se întoarce la meniu.

— O să comand o gustare...

— Nu te supăra, îl întrerup eu, dar ai cumva pe spate un abțibild pe care scrie „Bună, eu sunt Victor Ragsdale"?

Râde din nou. Punct ochit, punct lovit – a treia oară!

— Chestia e că vin aici foarte des.

Serios? Cu cine? Câte femei a adus Victor aici? Oare cu câte femei a stat chiar la masa aceasta? N-ar fi bine să întreb. Dar bănuiesc că cu multe.

— După cum spuneam, o să comand o gustare și o să-l las pe *chef* să ne pregătească ce vrea el. Comandă palpitantă, după cum îmi place mie să spun.

Comandă palpitantă. Sună destul de trendy. Încerc să reținexpresia. După ce comandă și se aduc băuturile, Victor se lasă pe spate și își slăbește cravata.

— Deci, zâmbește el, cum îți place New Yorkul?

— A, îmi place foarte mult! Cu toate priveliştile şi sunetele şi mirosurile lui! E atât de fascinant, plin de energie şi agreabil...

— Lindsey, vorbeşti ca o broşură turistică. New Yorkul miroase ca un rahat în saună.

— Nu-ţi place New Yorkul?

— Ba da, ştii şi tu. E acasă. N-o să plec niciodată de aici. Şi altceva? Ce altceva îşi place cu adevărat?

Hmm. Ce îmi place la New York? Greu de exprimat în cuvinte. Adică în cuvinte care să nu pară desprinse dintr-o broşură turistică.

— Nu ştiu, mormăi eu. Pur şi simplu îmi place. Sentimentul pe care îl am aici.

— A, răs-motivul.

— Ce e răs-motivul?

— E motivul pe care îl invoca mama atunci când explica de ce îl iubeşte pe tata. Poţi să fii sigură că îi ura toate obiceiurile, dar tot îl iubea pentru un motiv inexplicabil. Îl numea răs-motivul şi jura mereu că e singurul motiv care contează.

Simt cum lacrimile îmi inundă ochii.

— E foarte romantic, Victor.

— Şi de-asta iubeşti tu New Yorkul. Dar, de fapt, de-abia ai ajuns aici. O să mai găseşti şi alte motive.

— Dar motive care nu contează.

— Neah. Doar că o să-l iubeşti fără să-ţi succească minţile. Asta şi urmăreşti, de fapt.

Zâmbeşte, şi îi răspund la rândul meu printr-un zâmbet. Păi, atunci asta o să şi urmăresc.

Restul cinei e lent şi savuros. Sub efectul sake-ului, încep să mă simt ca o aristocrată newyorkeză. Îmi place restaurantul, cu decorul lui întunecat şi elegant şi cu lumina caldă şi strălucitoare a lumânărilor. Şi nu numai că Victor e cel mai frumos bărbat de aici, dar pare un gentleman perfect

(în ciuda faptului că l-a făcut pe chelner „idiot nenorocit", dar foarte încet, pentru că a uitat să ne aducă sashimi de ton).

După cină, Victor îmi propune o plimbare cu caleașca în Central Park – mai am puțin și leșin. Nu mi s-a mai propus niciodată ceva atât de romantic, de frumos.

E o noapte caldă, parcul e foarte liniștit, iar Victor mă ține de mână în caleașcă în timp ce privim stelele. E tot ce am visat vreodată, deși caii noștri trag multe pârțuri, și destul de zgomotos, aș putea spune. Dar pe Victor îl distrează, așa că încep și eu să râd. Un fleac stupid și drăgălaș în toiul nopții noastre perfecte.

Când în cele din urmă caleașca oprește, observ că suntem peste drum de clădirea în care locuiește Victor. Fără să stea pe gânduri, îmi sărută mâna și mă invită la un pahar înainte de culcare. Ce romantic, un pahar înainte de culcare. Bărbații nu mai fac asemenea invitații. Jimmy Stewart și Cary Grant făceau asemenea invitații în filmele vechi.

Da, aș vrea un pahar înainte de culcare, încuviințez, și plutesc în ascensor, spre apartamentul lui de vis.

Odată ajunși, Victor aprinde câteva lumini discrete și deschide o sticlă de porto. Din combină se aude încet muzica lui Sade. Mă duc la baie ca să îmi pudrez nasul și atunci îmi dau seama: m-a adus aici ca să se culce cu mine.

La dracu'! Ce să fac? N-am făcut niciodată sex de la prima întâlnire. Nu e stilul meu – eu nu sunt așa. Bine, excepție făcând petrecerea de Crăciun de la birou de acum trei ani, cu tobarul formației La Bamba, dar asta nu se pune pentru că, tehnic vorbind, nu era o întâlnire. Și nu, nici balul bobocilor nu se consideră o întâlnire. Așa că uitați. Nu contează.

Intru în panică și simt că, dintr-odată, umărul meu stâng a înghețat, iar umărul drept mi-a luat foc. Știu de ce. A trecut ceva vreme, dar așa mi se întâmplă ori de câte ori trebuie să iau decizii foarte importante. Apar îngerașul și drăcușorul interiori, care se luptă pentru puritatea sufletului meu.

Îngerașul: N-o face!

Drăcușorul: Fă-o!

Îngerașul: Tu nu faci niciodată sex la prima întâlnire!

Drăcușorul: E un început pentru toate!

Îngerașul: Dacă faci asta, o să creadă că ești o panaramă!

Drăcușorul: Dacă n-o faci, o să te creadă o mironosiță sau, și mai rău, o ațâțătoare.

Îngerașul: Nu vrei să faci asta.

Drăcușorul: Normal că vrei. Uită-te la el.

Crap încet ușa de la baie și mă uit afară. Îl văd pe Victor în hol, așezând paharele de porto pe masa de lângă canapea. E un vis. Superb. La naiba! N-ar fi trebuit să mă uit la el.

Îngerașul: Te avertizez, n-o să te mai respecți dimineață.

Drăcușorul: Dar o să fii supărată că ai irosit douăzeci de dolari pe-un epilat inghinal.

Îngerașul: Cunoști regulile ordinii sociale de bază. Dacă îi dai un deget, o să-ți ceară toată mâna.

Drăcușorul: A cheltuit aproape două sute de dolari pe cină. Merită puțin desert.

Inspir adânc.

Îngerașul: N-o face!

Drăcușorul: Fă-o!

Oare de ce drăcușorul are întotdeauna ultimul cuvânt?

Ies din baie cu un sentiment de încredere, hotărâtă să îl resping pe Victor și să îl fac să aștepte. Îngerașul are dreptate. Îngerașul are întotdeauna dreptate.

Și apoi mă ia în brațe și mă sărută – un sărut catifelat, umed și apăsat, iar degetele lui îmi mângâie spatele înainte să alunece încet spre fermoar. Un fior cald îmi străbate corpul și simt că, dintr-odată, amândoi umerii mei sunt în flăcări. Îngerașul a dispărut. Și, după cum a spus și drăcușorul cu înțelepciune, există un început pentru toate.

Capitolul 9

Nu cred că ce s-a întâmplat azi-noapte a fost doar un vis. Dacă ar fi fost doar un vis, m-aş fi trezit într-un tricou vechi, cu picioarele îngrămădite în capătul canapelei prăpădite din apartamentul meu. În schimb, mă trezesc goală, în aşternuturile fine de mătase ale patului de stejar, cu baldachin, din casa lui Victor. Strălucirea soarelui pătrunde pe fereastră, aruncând o lumină leneşă în încăpere. Mmmm. Fericire.

Noaptea trecută a fost de vis. Sunt la New York de mai puţin de o săptămână, dar am intrat deja în cel mai în vogă restaurant, în mijlocul unor oameni foarte trendy şi alături de cel mai sexy tip de pe faţa pământului.

Mă întorc şi mă uit la Victor, care doarme pe spate. Un uşor sforăit i se aude din gât şi chicotesc încet, ca să nu-l trezesc. Absolut inutil, din moment ce, după doar o clipă, telefonul meu mobil din geantă începe să scoată o versiune electronică înfiorătoare a melodiei lui Britney Spears *Baby, one more time*, pe care puştanul de la magazin o încadrase ca „rock clasic" înainte să o bage în memoria telefonului meu. Victor sare.

— Hmm.

Îşi freacă ochii.

— Ce dracu' e asta?

— Şşşt, şoptesc eu. E telefonul meu mobil. Culcă-te la loc.

Îi netezesc părul pe spate şi îl sărut pe frunte. În cele din urmă, telefonul se opreşte.

Începe din nou, după doar o clipă. Mă uit la ceas: şase şi un sfert.

— Alo? şoptesc eu.

— Lindsey, sunt Jen.

— Aşteaptă.

Sar din pat şi apuc halatul de baie al lui Victor, apoi mă duc tiptil în living. De ce sună aşa devreme?

— Jen, e şase şi un sfert dimineaţa. Asta nu înseamnă trei şi un sfert în L.A.?

— Ba da, de-abia m-am întors acasă. Unde eşti? Am încercat în apartament, dar nu erai acolo.

— De ce suni aşa devreme?

— Ascultă, Lindsey, aş vrea să faci ceva pentru mine azi. Îţi aminteşti când ţi-am spus că trebuie să confirmăm toate ideile de trend pe care le avem cu interviuri luate pe stradă?

Of, pentru numele lui Dumnezeu! Oare am cerut prea mult de la viaţă bucurându-mă de căldura unei întâlniri de vis fără să-mi pese măcar cât e ceasul?

Oftez.

— Bine, spune-mi ce vrei.

— Ai un pix?

Nu.

— Da, zi-i mai departe.

— Vreau să iei nişte interviuri azi. Du-te la intersecţia dintre Fifth Avenue şi 19th Street. Se deschide un magazin nou, numit Intermix şi o să fie mare aglomeraţie. Vorbeşte cu cât mai multe persoane mişto despre ce urmează. Eşti pregătită?

— Îhî.

— Finaluri în coadă de peşte. Filme şi emisiuni TV în care nu ştii sigur ce s-a întâmplat la final. Ar putea fi o chestie sau alta, iar tu poţi să-ţi dai seama cum s-a terminat.

— Ce?

— Observ motivul ăsta în multe filme independente şi lumea pare să guste ideea. E doar o idee, dar ar putea fi următoarea chestie tare, aşa că aş vrea să verific.

— OK, casc eu. Ce altceva?

— Mâncatul cu mâna. Am fost deja la două restaurante unde n-au tacâmuri. Mănânci totul cu mâna. Foarte şic.

— Îhî. Ce altceva?

— Ştrasurile. Să observi câte femei le poartă. Pe orice. Pe cămăşi, pantaloni, pantofi, genţi, orice. Dacă vezi pe cineva, ia-i un interviu.

— Ce să-l întreb?

Oftează impacientată.

— Întreabă-l orice. De unde le-a luat, de ce le-a cumpărat, dacă le consideră în tendinţe, ce fel de look vrea să îşi construiască astfel. Improvizează. Să ne dăm seama dacă merită atenţia noastră.

— Bine.

— Asta e tot deocamdată. Tu cum te descurci până acum?

— Super. New Yorkul e minunat.

— Mă refer la trenduri.

— Păi, ştii. Sondez terenul...

Trag cu ochiul în dormitor şi văd că Victor s-a trezit. Aud deja duşul, ceea ce înseamnă că probabil nu mai am nici o şansă de a mă bucura de puţin răsfăţ matinal sau poate chiar să repetăm figura de azi-noapte.

— Jen, trebuie să închid.

— Nu mi-ai răspuns pe fix – unde eşti?

— Sunt la cineva.

— Fată sau băiat?

— Jen...

— Spuneai că n-ai prieteni în New York.

— Jen!

Râde.

— Târfuliţă mică! Poate că mai există speranţă şi pentru tine.

Închid telefonul. Dispoziţie proastă instant, la plic. Turnaţi apă şi amestecaţi.

— Deja ai început cu afacerile?

Victor iese din baie într-un prosop.

— Îmi cer scuze.

Iau un pix de pe biroul lui şi scriu pe o hârtie: Intermix, Fifth Avenue cu 19th Street.

— Nu-ți face griji, scumpete. Oricum, trebuie să ajung la serviciu.

Cred că tocmai mi s-a sugerat să-mi iau catrafusele și să dispar.

— Îți mulțumesc pentru cină, Victor.

Zâmbește.

— Mersi pentru desert.

Cum, chiar a zis așa ceva? Se apropie și mă sărută pe buze.

— Nu mai face fața asta. Glumesc.

Slavă Domnului.

Răs-motivul. Cuvântul acesta îmi răsună în minte tot drumul spre acasă. Îl fredonez sub duș și îmi dau seama că începe să sune din ce în ce mai melodios. Arată minunat pe hârtie, după ce îl scriu pe fiecare centimetru al hărții de metrou. N-aș fi ghicit niciodată că Victor Ragsdale e atât de romantic. Dar surprizele sunt întotdeauna bine-venite.

Mă așez la calculator ca să scriu un mini-chestionar pentru interviurile stradale. Oare ce întrebări voia Jen să pun? Trebuie să mă concentrez puțin. Ar fi trebuit să notez. În primul rând, ștrasurile. Of! N-am mai purtat ștrasuri din clasa a opta, când blugii mei s-au făcut ferfeniță la concursul de spălat mașini, pe când strângeam fonduri pentru excursia cu clasa la New Orleans. Designerii ăștia chiar nu pot să găsească niște chestii noi?

Mâncatul cu mâna. Da, asta înțeleg. E chiar sexy, dacă stai să te gândești puțin. Îmi aduc aminte că am citit un articol în *Cosmopolitan* despre cum să exciți un bărbat în timp ce mănânci, chiar și în timpul unei cine grele de la fast-food: trebuie să mănânci cât mai mult cu mâna, după care trebuie să îți lingi degetele încet, îndelung, ca să-i sugerezi în mod inconștient ce am mai putea face cu buzele și limba, după ce am făcut adineauri cu batonul acela delicios de mozzarella la grătar. Apropo, chestia asta n-o să se demodeze niciodată.

Dar care era cel de-al treilea subiect? La naiba! Nu-mi amintesc nici în ruptul capului. La fel, nu găsesc nici adresa

magazinului, deşi îmi amintesc numele lui, Intermix. Dar unde era? În zona Fifth Avenue? Am lăsat bileţelul la Victor? Fir-ar să fie!

Îmi frământ creierii câteva minute, apoi simt cum mintea mea se întoarce la noaptea trecută. Oare de ce, atunci când faci sex pentru prima dată cu cineva, îl compari cu cel dinainte? Aş putea spune că partidele de sex cu Steve erau acceptabile, mai degrabă obişnuite, dar, având în vedere circumstanţele, erau aşa cum ar fi trebuit să fie. (Dacă vrei să te măriţi cu un bărbat, nu e cazul să-l ispiteşti în pat cu lesa de câine sau clemele pentru sfârcuri.) În cazul ăsta, e normal să ai parte de partide banale de sex.

Dar partidele de sex cu Steve şi cu Victor sunt ca noaptea şi ziua. Steve era genul de bărbat care închidea lumina, se băga în pat şi îşi scotea singur chiloţii ca să te scutească pe tine de un efort. Victor, pe de altă parte, e genul de bărbat care te întoarce pe toate părţile, îţi imobilizează braţele deasupra capului şi te muşcă de şold în timp ce îţi scoate chiloţii. Gata cu săruturile tandre şi lente din living. Odată ajunşi în budoar, Victor s-a năpustit asupra mea ca un pitbull înfometat asupra osului. M-am întors acasă plină de zgârieturi şi urme de dinţi, dar, pentru prima dată în viaţa mea, mă simt devorată. Mă trec fiorii când mă gândesc la noaptea trecută şi emoţiile îmi inundă stomacul. Victor are o energie periculoasă, poate chiar motivul pentru care îmi place. Dacă stau bine să mă gândesc, e la fel ca New Yorkul.

Sunt în faţa magazinului Intermix, încercând să nu mă las spulberată de mulţimea de cumpărători care intră şi iese în grabă. Au angajat un fotograf care imortalizează emoţia deschiderii şi care mă dă la o parte nervos când îşi fixează cadrele. Se pare că rucsacul şi clipboardul pe care le port eu nu sunt tocmai nişte accesorii trendy, care să merite o fotografie.

Măcar de data asta mi s-au dat niște indicații. Am de făcut un sondaj scurt și asta mă scapă de blestemul de a mă bloca în fața lor, nevoită să scot din mine întrebări ca țăranul la balul aristocrației.

Trag aer în piept și spun o rugăciune scurtă cu ochii închiși. Am stil. Am magnetism. Sunt zeița eleganței urbane. Oamenii aceștia mă doresc. Vor să vorbească cu mine. Așteaptă doar să îi abordez eu prima.

— Scuză-mă, îi spun eu unei tinere în pantaloni capri maro și cu beretă de piele întoarsă. Pot să-ți pun câteva întrebări?

— Du-te dracu'!

— Mulțumesc, încuviințez eu și mă duc la următorul.

Nu-mi puteam slăbi avântul.

— Scuză-mă, abordez eu un tip în uniformă kaki, care poartă pe braț o jachetă sport.

— Da?

— Pot să-ți pun câteva întrebări?

Merge mai departe. Nu scoate nici un cuvânt. M-a auzit. Normal că m-a auzit. Bine, cum vrea el. Ne ducem la următorul.

— Scuză-mă.

Încep să vorbesc mai hotărât acum acum, așa că un tip cu blugi rupți și un tricou pe care scrie JESUS YO se oprește și se întoarce.

— Vrei să îmi răspunzi la câteva întrebări? Nu durează decât două, trei minute.

— Mie ce-mi iese din chestia asta? mă întreabă el.

— Ăăă... bună întrebare.

— Auzi, frate, dacă vrei două minute din timpul meu, ar fi bine să merite efortul. Sau, cel puțin, să mă convingi pe mine că merită.

Frate! Mi-a zis *frate*.

— Păi... Sunt vânător de trenduri pentru o mare agenție de publicitate. Am nevoie de opiniile unor persoane stilate, așa cum ești tu. Pari... foarte stilat.

Ridică o sprânceană.

— Vreau să spun că ești exact ceea ce căutăm noi. Tânăr, cool, hip... mi se pare că ai putea să ne oferi multe opinii despre trenduri și o grămadă de chestii.

— Dap, vezi că se poate?

Capătă o căutătură slugarnică, dar nu îmi permit să fac nazuri.

— Deci, ce poți să-mi spui despre tine? Ești de pe-aici?

— Ascultă, trebuie să fac vreo cincizeci de interviuri de astea azi. Nu vrei să trecem la subiect?

— Bine, bine. Dă-i drumul.

Uraaa!

— Hai să începem cu ștrasurile. Ai observat dacă în ultima vreme sunt la modă ștrasurile?

— Ăăă... da, dar la fete. Am ieșit cu o tipă care avea ștrasuri pe pantofi. Mi se par cam de pițipoancă.

— Minunat! Și de ce crezi că se poartă ștrasurile?

— Păi, cred că e o revenire a anilor '80, dar în același timp e ceva modern. E un răspuns bun?

Dau din cap că da și notez cu îndârjire răspunsurile pe chestionar.

Dar, pe măsură ce parcurgem sondajul, încep să mă întreb cum o să fac cincizeci într-o singură după-amiază. În primul rând, ia mai mult de două minute. Și nici măcar nu-mi mai amintesc care era ultimul subiect despre care mi-a zis Jen.

— OK, foarte bine îi spun eu tipului după zece minute. Mersi mult.

— Nici o problemă, frate. Oricând vrei tu.

Îmi face cu ochiul și pleacă mai departe. Mi-e foame și trebuie să mă duc la baie. Normal, nici un magazin din Manhattan nu te lasă să-i folosești dependințele, ceea ce pare o explicație pentru mirosul de urină proaspătă care emană întruna din trotuare.

— Scuză-mă.

Simt o bătaie pe umăr și, când mă întorc, văd o femeie îmbrăcată sobru, care mă privește cu răceală.

— Sunt directorul Intermix. Pot să te întreb ce faci aici?

— Fac un chestionar. Pentru că... sunt vânător de trenduri, și acesta părea un loc foarte potrivit.

— Noi deschidem astăzi magazinul și, după cum vezi, e multă agitație. E foarte neplăcut să stai aici și să acostezi clienți – atât pentru noi, cât și pentru ei. Va trebui să pleci.

— Dar...

— Îmi pare rău. Dacă trebuie să continui, te rog s-o faci în intersecție.

Se întoarce brusc și intră în magazin.

O privesc prin vitrină în timp ce etalează un zâmbet fals și întâmpină cumpărătorii înfometați. Îl văd și pe fotograful nervos care se oprește să mănânce o felie de pizza pe care a împăturit-o ca pe un sendviș și pe care o înghesuie în gură din picioare. A auzit toată discuția și dă din cap spre mine cu gura plină.

N-am făcut decât un singur interviu și deja sunt dată afară. În plus, chiar trebuie să mă duc la baie, dar cei de la Intermix nu par să fie dotați cu o toaletă și pentru cei care nu cumpără de la ei.

După vreo patru sau cinci străzi, văd arcadele aurii de la McDonald's, care îmi luminează calea ca un far de noapte. Nu se poate să nu aibă o baie, chiar dacă trebuie să cumpăr un hamburger la suprapreț (2,39 dolari în New York) ca să pot intra. Cu capul plecat, îmi arunc rucsacul în spate și mă îndrept spre arcuri, când simt din nou o bătaie pe umăr.

— Nu vezi că am plecat deja? mă reped eu, fără măcar să mă întorc.

— Mă gândeam că poate ai nevoie de ajutor cu sondajul, spune în spatele meu o voce cunoscută.

Când mă întorc, îl văd pe Victor Ragsdale zâmbind, îmbrăcat într-un costum negru și cu ochelari de soare. Ține

în mână bileţelul pe care am scris „intersecţia Fifth Avenue cu 19th Street".

— Sau poate mergem să luăm prânzul.

— Victor, trebuie să mă întorc şi să termin chestionarele astea.

Suntem în apartamentul lui Victor, încolăciţi în cearşafurile lui, cu patul plin de cutii de mâncare chinezească.

— Dă-le dracului!

— Serios? Să le dau dracului şi gata? îl întreb eu sarcastic. Ce idee minunată! Oare mie de ce nu mi-a trecut prin cap?

Începe să râdă şi mă trage peste el.

— Vorbesc serios, Lindsey, dă-le dracului. Stăm aici şi le facem noi. Le inventăm pur şi simplu.

— N-aş putea să fac aşa ceva.

— Normal că poţi. Oricum sunt nişte aiureli. Oamenii ăştia pe care îi întrebi tu scot numai aberaţii. De unde să ştie ei ce-o să se poarte peste şase luni? Habar n-au. Aşa că ce mai contează, inventează şi gata.

Îmi muşc buza. E tentant şi Dumnezeu ştie că n-o să termin niciodată sondajele astea, dar...

— M-aş simţi foarte prost să fac asta.

Victor oftează exasperat.

— Bine, îţi spun eu cum o să facem. În după-amiaza asta o să inventăm câteva. Mâine poţi să te duci şi să-ţi termini interviurile adevărate. Dacă ce facem noi aici nu o să reflecte tot ce îţi spun oamenii, atunci poţi să le arunci pe cele false şi să o iei de la capăt.

— Păi...

— Hai, Lindsey, nu fi aşa obtuză. Tu chiar crezi că eu ştiu ce spun măcar jumătate din timpul în care îmi consiliez clienţii? Crezi că fata cu care lucrezi nu scoate cele mai multe informaţii din burtă? Chiar crezi că stă la colţ de stradă şi face cincizeci de interviuri pe zi? Nu e omeneşte posibil. Ei, şi ce

dacă născocești și tu un pic? Asta trebuie să faci în afaceri – să fii creativ și convingător. Jumi-juma, iubito.

— Păi...

Am ceva îndoieli, dar Victor are dreptate într-o privință: pur și simplu nu cred că cineva, chiar și Jen, poate face cincizeci de interviuri într-o singură după-amiază. E clar că folosește și ea câteva șiretlicuri creative.

— Cred că am putea să încercăm să facem câteva, spun eu nesigură.

N-am încercat să facem doar câteva. Întorcându-ne într-o parte și alta ca să folosim spatele celuilalt pentru scris, le-am terminat pe toate cincizeci, plus o sticlă de Johnny Walker. Apoi am comandat mâncare chinezească să sărbătorim nașterea unui nou trend al mâncatului cu mâna, care pare să fie ultimul răcnet în Manhattan. Nu m-am distrat în viața mea așa de bine.

Acum e marți dimineața, trei zile mai târziu. Deșteptătorul sună la șase fix și mă retrag încet din îmbrățișarea lui Victor. Ultimele trei zile au fost un vârtej de fericire în restaurante extravagante, baruri elegante, cluburi elitiste și nopți lungi, delicioase.

Iar azi trebuie să plec la Los Angeles. Nu vreau să plec. Îmi doresc cu disperare să rămân aici. Vreau să rămân în Manhattan, unde pot să inspir aerul acestui oraș, unde pot să mă tolănesc fericită alături de noul meu iubit foarte sexy. Și unde, chiar mai mult decât atât, pot să mă prefac că mi-am făcut treaba – orice seamănă cu niște notițe pentru vânarea de trenduri, pe care fără îndoială că Jen o să mi le ceară în momentul în care avionul meu aterizează. În afară de patruzeci și nouă de interviuri false, n-am nimic. Nimic.

Și în două ore decolez spre L.A.

Capitolul 10

Zborul spre L.A. e un iad. Petrec șase ore într-un avion înghesuit, alături de un copil de opt ani care tot drumul mi-a citit glume cu cowboy dintr-o *Carte de ghicitori din Vestul Sălbatic*. Până să ajung în California, trebuie să găsesc o explicație pentru lipsa de rezultate. Nici măcar nu l-am sunat pe tipul de la Versace. Oare ce-o fi fost în capul meu?

Asta face dragostea din tine. Te acaparează, te consumă, nu te lasă să te mai gândești la altceva. Te face moale-moale, complet ineficientă și incapabilă de orice fărâmă de productivitate. Dacă e adevărat că dragostea face Pământul să se învârtă, oare cum reușesc unii să mai și muncească?

— Hei, mă trage puștiul de mânecă. Ce obții când încrucișezi o broască râioasă cu un pistolar?

Îi arunc niște priviri care ar putea îngheța și lava.

— Nu știu. Ce?

— Hopa-mitică!

Începe să chicotească.

— Auzi, puștiule, ai nevoie de o carte de glume mai bună. Ascultă-mă pe mine, bancurile astea n-au nici un haz.

Puștiul pare supărat.

— Dar n-o am decât pe asta.

— Uite, hai să-ți dau niște căști. O să te uiți la *Seabiscuit*.

— Nu vreau să mă uit.

— E frumos. E despre un cal. O să-ți placă.

— Calul unui cowboy?

— Un cal e un cal.

— Normal! Normal!

Râde cu sforăituri de gluma lui care trebuie să recunosc că a fost mult mai amuzantă decât oricare alta din cartea aia stupidă.

Dar mai bine să mă gândesc. O să aterizez pe la prânz, iar Jen o să vrea să facem imediat un brainstorming. Nu pot să dau ochii cu ea. Pur şi simplu nu pot. După ce aterizăm, o s-o sun şi o să-i spun că am pierdut avionul şi că nu pot veni decât mâine-dimineaţă. Un plan bun. O să înţeleagă.

— Ce-ai făcut? Îţi baţi joc de mine, Lindsey?

Sau poate că n-o să înţeleagă.

— Îmi pare rău. Nu putem să ne discutăm ideile săptămâna viitoare, când mă întorc la New York?

— De ce n-ai luat un avion mai târziu?

— Pentru că nu mai erau locuri.

— *Nu* mai erau locuri? Haide...

— Vorbesc serios. Poţi să suni la compania aeriană şi să verifici.

Oare pot să şterg sugestia asta din catastif?

— Dar înţeleg că ai nişte idei.

— Bineînţeles. De-abia aştept să stăm de vorbă.

— Şi ai terminat interviurile pe care te-am rugat să le faci?

— Dap, pe toate cincizeci.

Trebuie să fac câteva dintre interviurile alea cu persoane reale. Jur că e primul lucru pe care o să-l fac în L.A. şi din nou când mă întorc la New York.

Urmează un moment de tăcere şi îmi dau seama că Jen clocoteşte.

— Bine. O să las cheia sub preşul de la intrare. Nu pot să-ţi las maşina închiriată acum, aşa că va trebui să îţi iei alta.

— Minunat.

— O să-ţi las o listă cu locurile unde trebuie să te duci. Va trebui să înveţi să te descurci singură pe-aici.

— Absolut. Cu plăcere.

— Liz o să se supere.

— Numai dacă îi spui tu.

Încerc să apelez la sentimentele ei de prietenie. Oftează.

— Bine, ne vedem săptămâna viitoare în New York.

Deci pot să încep deja să explorez. Am toată ziua la dispoziție. Bănuiesc că nu pot să mă duc la apartament, așa că va trebui să-mi iau o cameră la un hotel. Vremea aici, la Los Angeles, e destul de frumoasă – e cald, dar nu e zăpușeală. Și unde e smogul? Credeam că tot orașul o să fie acoperit de un nor gri și greu, dar mi se pare că atmosfera e foarte limpede. Nici un nor pe cer.

Apartamentul e în Hollywood, dar cred că o să mă duc mai întâi pe plajă. O să fie destul de greu să descopăr azi trenduri, pentru că nu cunosc orașul.

Când intru pe autostrada 10 care duce la Santa Monica (tipul de la firma de închirieri de mașini le denumea pur și simplu după număr – pe 10, pe 405, pe 101), am o senzație destul de stranie din cauză că sunt înconjurată de palmieri, de aerul oceanic și de munții din depărtare. În comparație cu New York, mă simt pe o altă planetă.

Parchez încet pe plajă și, în timp ce mă îndrept spre promenadă, nu-mi vine să cred câte femei frumoase, slabe și blonde văd plimbându-se îmbrăcate sumar. Toată lumea are în mână sticle de apă sau sucuri de fructe și nici urmă de țigări în zonă. Chiar că LaLa Land. Pare un mediu atât de curat și de sănătos, încât mi-e greu să procesez.

Ajung pe cheiul Santa Monica și îmi cumpăr un sendviș vegetarian și o apă minerală. Vorba aia, când mergi la Roma, te porți ca romanii... Din câte văd eu, promenada se întinde de la ocean, de-a lungul Pacific Highway, spre dealurile din Malibu, iar în direcția cealaltă ajunge până la Venice Beach. E un colț de rai, dar eu chiar nu sunt destul de bine dispusă. Nu am nici o undă de energie, nici fir de entuziasm. Mi-e dor de New York și deja mi-e dor de Victor Ragsdale. Victor ar urî locul ăsta. Parcă îl și aud făcând câteva glume pe seama legumelor de plajă, blonde și bronzate, care joacă volei pe nisip.

Mă plimb spre țărm observând în depărtare câteva căbănuțe presărate de-a lungul plajei. Când mă uit mai atent,

îmi dau seama că sunt magazine de închiriat role, biciclete și planșe de surf pentru o zi. Admir valurile care se rostogolesc și încerc să-mi imaginez cum aș arăta pe o planșă de surf. Chiar că aș fi de tot râsul. O poză numai bună de trimis amicilor!

Mă duc la una dintre căbănuțe, de unde închiriez un șezlong de plajă pentru cinci dolari și îmi cumpăr un pachet de țigări. Nu mi-ar strica să mă relaxez puțin. Așez șezlongul pe plajă și închid ochii în razele soarelui.

Dumnezeule! Oare cum o să reușesc să descopăr trenduri? Trebuie să găsesc o cale să mă pun pe treabă. Liz Gordon a fost nebună să mă angajeze pe mine. Habar n-am ce-ar trebui să fac și paralizez la gândul că o s-o dezamăgesc. Săptămâna asta mă pun pe treabă. Mi-aș dori doar să nu mă mai gândesc atât de mult la Victor și să pot să mă concentrez.

Victor. Ochii lui, mâinile lui, buzele lui... Cât de bine arată în costum negru și cămașă albă apretată. E *puțin* cam dur în pat – dar i se potrivește. De fapt, mie îmi place duritatea lui, talentul lui de a ține lucrurile sub control și de a cere ce dorește de la mine.Victor *este* New York. Este...

— Scuzați-mă, doamnă!

Aud în depărtare o voce și o mână îmi atinge umărul.

— Aveți grijă. Cred că ați adormit.

Deschid ochii și zăresc un chip blând de bărbat, cu ochi albaștri și gene lungi, blonde.

— Îmm? murmur eu somnoroasă.

— Ați adormit. Cred că ar trebui să vă treziți. Soarele apune.

Când face un pas înapoi, îmi dau seama că e o frumusețe tipic californiană: bronzat, bine făcut, la bustul gol, cu părul blond și ochii de culoarea oceanului. În spatele lui, un minunat soare roșu se lasă la orizont, pescărușii fac cercuri deasupra apei, iar valurile se sparg de țărm.

— Fir-ar mă-sa!

Mă ridic în capul oaselor și mă uit în jurul meu. Promenada s-a golit și magazinele sunt deja închise.

— N-am înapoiat la timp şezlongul.

— De unde l-aţi luat?

— De-acolo, arăt spre cabana de unde îl închiriasem.

— Nu vă faceţi griji. E magazinul lui Petey. O să-l înapoiez eu mâine-dimineaţă.

— Da? Eşti foarte drăguţ. Mulţumesc.

Îmi întinde mâna.

— Eu sunt Danny.

— Lindsey.

Ridică pachetul de ţigări din nisip.

— Lindsey, n-ar trebui să fumezi. Eşti mult prea drăguţă ca să dai cu piciorul.

— La ce să dau cu piciorul?

— La tot ce ai.

Mă ridic şi încep să-mi adun lucrurile.

— Îţi mulţumesc. Dar simţeam nevoia să mă relaxez.

— Dacă vrei să te relaxezi, ar trebui să-ţi dau nişte lecţii de surfing. Aia e cabana mea – *Cabana surfingului.*

— Ce haios, tocmai mă gândeam la asta. De fapt, la cât de ridicolă aş fi încercând să fac surfing.

— Nu te subestima, ţi-ar plăcea foarte mult. Să fii deasupra valurilor, să simţi razele soarelui pe umeri, să culegi nişte stele de mare. Şi e foarte uşor, pe cuvântul meu. Mai ales dacă iei lecţii de la mine.

Încerc să mă scutur, dar peste tot sunt numai nisip.

— Îţi mulţumesc că m-ai trezit şi că dai înapoi şezlongul în locul meu. Trebuie să plec.

— Nici o problemă, fată frumoasă!

Îmi aruncă un zâmbet leneş şi se întoarce spre cabana lui.

— Oferta mea rămâne în picioare. Mai gândeşte-te!

Dau din cap şi mă uit după el. E desculţ, dar are picioarele foarte frumoase – puternice şi curate, în ciuda nisipului. Părul blond, decolorat de soare îi cade în ochi şi, după cât de calm e, pare că n-a trăit nici o zi stresantă în viaţa lui. Pare desprins dintr-o reclamă. Multe femei l-ar considera

extrem de sexy, dar eu nu. Nu e genul meu. Cu alte cuvinte, nu e Victor Ragsdale.

În drum spre Hollywood, mă gândesc numai la Victor. Ajunsă acolo, trec repede pe lângă apartament și apoi mă cazez într-un hotel ieftin din apropiere. E destul de modest, dar e pe Sunset Boulevard, la numai patru străzi de infamul Sunset Strip, așa că ar trebui să mă mulțumesc cu atât.

La hotel, mă întind pe pat și mă gândesc întruna la Victor. La New York e cu trei ore mai târziu, aproape ora unsprezece. Oare ce face acum? Cu cine o fi? Oare se gândește și el la mine? Ar trebui să-l sun? O să fie o săptămână foarte lungă dacă nu-mi ocup mintea cu ceva. Încep să râd tare, pentru că răspunsul e atât de evident: sunt aici ca să muncesc, în caz că a uitat cineva chestia asta.

Deci, ar trebui să-l sun? Ce-o să creadă dacă îl sun? De-abia am ajuns aici, n-ar trebui să-mi fie deja dor de el. Dar îmi este. Lui i-o fi dor de mine? De ce nu m-a sunat până acum? Poate își imaginează că o să pice de fraier dacă mă sună așa de repede. Deci amândoi ne ducem dorul, dar nici unul nu vrea să fie primul care sună. Și, pentru că fetele își permit să fie mai siropoase decât bărbații, ar trebui să-l sun eu.

Exclus, dacă nu m-a sunat pentru că n-are chef. Doar înainte de a pleca, în dimineața asta, mi-a spus : „Sună-mă când te întorci". Oare asta înseamnă „Nu mă suna până nu te întorci"? Înnebunesc. Ce importanță are un telefon scurt? Un telefon scurt nu înseamnă nimic. Nimic. Nu că nu ar însemna nimic dacă m-ar suna el.

O să-l sun. Formez numărul lui de celular, în cazul în care a ieșit. Sună. Și sună. Intră mesageria vocală și îi aud vocea calmă: „Sunt Victor. Lăsați un mesaj". Unde e? De ce nu răspunde? Îmi vede numărul pe afișaj, dar nu-mi răspunde. Nu vrea să vorbească cu mine. Știam eu.

Închid telefonul. Minunat. Acum o să vadă că l-am sunat și am închis. O să creadă că îl urmăresc de la trei mii de

mile depărtare. Mâine-dimineaţă o să se uite în cutia poştală să vadă dacă nu găseşte acolo un iepuraş fiert.

E o porcărie. Sunt singură şi n-am nimic de făcut. Am visat întotdeauna să vizitez Hollywoodul şi acum iată-mă aici – stau într-un pat părăginit dintr-un hotel de doi bani, singură-singurică şi n-am nici o idee. Mă întreb ce face Jen. Normal că n-aş putea s-o sun, pentru că ar trebui să îi prezint temele. Sunt convinsă că se pregăteşte pentru o seară nemaipomenită, cu distracţie pe cinste. Sau plănuieşte o noapte în care să depisteze câteva trenduri. Sau ambele. Sunt atât de disperată, încât mi-aş dori să mă pot duce cu ea.

Stai puţin. Aş putea s-o urmăresc. Să văd unde se duce şi ce face. Şi, cel mai important, cum procedează când merge la vânătoare de trenduri – aşa aş avea un punct de plecare pentru munca de săptămâna viitoare. Trebuie doar să mă asigur că n-o să mă vadă. Cât de greu poate fi să te ascunzi într-un restaurant sau club aglomerat?

Mai întâi trebuie să aflu dacă e acasă. Dacă a plecat deja, tot planul s-a dus pe apa sâmbetei. Caut numărul de telefon al apartamentului şi formez. După ce sună de câteva ori, Jen răspunde. Bun, e acasă.

Închid şi apoi îmi dau seama iar că numărul meu o să apară pe afişajul telefonului. Ei, ce mai contează? Am sunat de pe mobil. Aş putea suna de oriunde. Uşor de explicat.

După ce mă aranjez un pic (şi mă căznesc să-mi scot nisipul din păr), încerc să aleg o toaletă. E greu, pentru că nu ştiu unde mă duc. Ce se poartă pe aici? Din câte am constatat eu pe plajă, nu mare lucru. Cred că o fustă mini şi un top estival de plasă maro s-ar potrivi. Arată bine, oricum.

Opresc maşina în faţa apartamentului şi o aştept să iasă. Apartamentul pare drăguţ – e într-o clădire lungă şi spaţioasă, nici nu se compară cu clădirea de cărămidă din Manhattan. E înconjurată de palmieri şi câteva străzi mai departe încep Hollywood Hills. Să ţin minte să caut indicatorul mai târziu.

Dumnezeule, sper că Jen are de gând să iasă în oraş în seara asta. Dacă nu, o să stau aici degeaba câteva ore. Simt

cum emoțiile îmi inundă stomacul – parcă sunt un detectiv particular care își urmărește subiectul. Dacă aveam timp, mă și deghizam puțin.

După o oră, începe să mă ia somnul de plictiseală. Într-un târziu, o mașină neagră oprește lângă clădire și o văd pe Jen ieșind repede și urcându-se în mașină. Arată magnific în pantaloni mulați negri, sandale sexy, cu tocul înalt, și un top strâmt și lucios care de-abia îi acoperă sânii.

Urmărește mașina aia, mă gândesc eu și o pornesc după mașina neagră.

Capitolul 11

Mașina neagră nu merge departe. La intersecția dintre Sunset și Strip se oprește în fața chioșcului valeților de la Hotelul Sunset Marquis. A, se duc la Whiskey, un bar foarte popular de care am mai auzit. Jen iese din mașină alături de un tip înalt, atrăgător, care îi dă cheile unui valet. La ușă, o văd vorbind cu bodyguardul. Oare e și numele meu pe listă? Sper că da, pentru că, dacă nu e, o să irosesc zece dolari pe valetul care parchează mașina.

Dar este. Iar Whiskey e foarte mișto – de fițe și luxos, dar în același timp haios și relaxat. Intru imediat în atmosferă. Greu de explicat. E o atmosferă diferită de cea din New York. Oamenii sunt mai bronzați și mai sănătoși, au chipurile mai luminoase și, nu-mi place s-o spun, chiar și mai fericite. Ca să nu mai spun că, într-un colț, Colin Farrell și Heidi Klum beau cot la cot, alături de unul dintre tipii din *Stăpânul inelelor*. Uau! Deși sunt tot timpul cu ochii pe Jen, mă plimb prin bar și îmi pun în minte să îl aduc pe Victor aici când o să mă viziteze.

Dacă o s-o facă vreodată. Victor ar dispreţui L.A. Spune că e de „plastic". Şi într-adevăr, văd mult păr blond, mulţi sâni falşi şi multă piele. Fetele din L.A. umblă aproape dezbrăcate. Şi le stă foarte bine tuturor – nu-mi vine să cred câte trupuri perfecte se află în această încăpere.

Chiar şi aşa, Victor tot i-ar lua peste picior. „Nici unul dintre ăştia nu munceşte", s-ar plânge el. „Întreabă-i şi o să recunoască. Sunt cu toţii actori sau scriitori. Ce dracu' mai înseamnă şi asta? Înseamnă că sunt ori chelneri, care îşi cheltuiesc banii de bacşiş, ori copii de bani gata care cheltuiesc banii lu' tăticu'. Nişte neisprăviţi. Cu toţii. Să-şi facă naibii o viaţă a lor."

Victor nu vorbeşte pe ocolite şi în nici un caz nu-i e frică să-şi exprime opiniile. Şi, pe de o parte, s-ar putea să aibă dreptate. Dar nu poate schimba faptul că se aud mai multe râsete şi oamenii sunt mult mai deschişi decât în orice bar din New York. Aşa că, oricare ar fi etica lor profesională (sau câţi newyorkezi cinici ar putea s-o dezaprobe), n-am nici o îndoială că oamenii de aici ştiu un secret. Ce secret? Păi, treaba mea este să aflu.

Jen pare să cunoască multă lume de aici. De unde mă aflu eu (vizavi de bar şi pe cât de aproape posibil de Colin Farrell), pare mai degrabă să socializeze decât să încerce să descopere noi tendinţe. O urmăresc cum pluteşte prin încăpere, flirtând cu bărbaţii (şi cu femeile, se pare) şi dând pe gât pahar după pahar de şampanie. Mă surprind gândindu-mă că vreau să am viaţa ei, dar apoi îmi amintesc că, deşi ea poate să flirteze după pofta inimii, eu îl am pe Victor Ragsdale. Şi cu el nu poate să flirteze.

— Tu, de colo, aud o voce şi, când mă întorc, zăresc un necunoscut atrăgător, care poartă blugi, jachetă sport şi un tricou pe care scrie THOSE GUYS. Ai venit singură? întreabă el.

Nu mă pot lăsa antrenată prea mult în conversaţii cu necunoscuţi, pentru că risc să o pierd din vedere pe Jen.

— Da, adică nu. Nu chiar.

— Eu sunt Brian. Sunt regizor de film. De fapt, vreau să devin regizor de film.

Îmi imaginez ce față ar face Victor și pufnesc în râs.

— Pot să-ți ofer o băutură?

— Ăăă...

Dacă îi accept invitația, va trebui să fac conversație cu el cel puțin până termin băutura. Orice altă noapte ar fi foarte bună ca să îi pun câteva întrebări despre trenduri. Dar în seara asta ar fi prea riscant.

— Nu, mersi. Aștept pe cineva.

— Mă aștepți pe mine, doar că nu ți-ai dat seama până acum.

Zâmbesc când îmi face cu ochiul.

— Cine sunt „tipii ăia"? îl întreb eu.

— E serialul meu TV.

Mă uit de două ori la el.

— Stai puțin, ai un serial TV care chiar se difuzează pe un post?

— Dacă aș avea, m-ai lăsa să-ți ofer o băutură?

Rahat. N-am nici o replică deșteaptă pregătită. Nici măcar una proastă.

— Nu m-am referit la asta, mă bâlbâi eu.

E tot ce pot scoate din mine.

— Nu-i nimic, zice el fără ranchiună. M-am obișnuit deja. Voi, fetele din L.A., sunteți toate la fel. (Au!) Dar anunță-mă dacă te răzgândești.

Pare simpatic și arată destul de drăguț. De fapt, cea mai mare parte dintre bărbații de aici sunt drăguți, foarte drăguți. Dar nu se compară cu Victor. Nici măcar unul dintre ei nu se compară cu Victor.

Trebuie să mă duc la baie și trebuie s-o fac rapid. Deși nu pare probabil, dacă Jen pune piciorul în baie cât eu sunt acolo, m-am ars.

Dumnezeule, e coadă și sunt deja vreo zece femei. Ce-o fi și cu locurile astea? Ei nu își dau seama că, dacă au doar

jumătate din succesul la care speră, o să aibă nevoie de mai mult de două cabine amărâte?

Nu pot sta la coadă. Nu pot să risc ca Jen să dea peste mine aici. Dar trebuie să mă ușurez ca un cal de curse, cum spunea unchiul Dan, mare amator de bere, iar vezica mea chiar nu e foarte răbdătoare în momentul ăsta.

— Pot să ies și să mă întorc? îl întreb pe bodyguard. Sunt pe listă – Lindsey Miller.

Dă din cap. Ies și arunc o privire împrejur. Hotelul ocupă tot intervalul dintre două intersecții. Nu se vede decât spațiul pe care parchează valeții. Măsor din nou cvartalul din priviri, apoi parcarea și un sunet plângăcios de disperare pune stăpânire pe gâtlejul meu. OK, după cum spunea soția unchiului meu Dan, Fran, trebuie să faci după cum îți dictează situația.

Înconjor chioșcul valeților cu un mers chinuit (Vă pot ajuta cu ceva? Nu!), apoi mă îndrept spre mașinile parcate. Toți valeții se află în partea cealaltă a parcării, așa că pare să fiu în siguranță. Mă las pe vine, îmi ridic fusta scurtă cu o mână și îmi trag chiloții în jurul gleznelor cu cealaltă. Ahhh! Nici un sentiment nu se compară cu ușurarea. Nu că aș avea de unde să știu, dar îmi imaginez că nici măcar un inel cu diamante nu se poate compara cu eliberarea pe care ți-o oferă golirea vezicii atunci când simți că ești pe punctul de a exploda.

Și, în aceeași ordine de idei, nu-mi pot imagina un sentiment mai neplăcut decât acela de a sta pe vine în mijlocul unei parcări din centrul L.A., când mașina din spatele tău pornește dintr-odată și își aprinde farurile. Îngheț. Aud pe cineva gâfâind și exclamând „Dumnezeule!", dar sunt paralizată și nu mă pot întoarce. De fapt, m-a cuprins așa un fior de răceală, încât cred că jetul de pipi s-a transformat într-un țurțure de gheață care leagă trupul meu de pavaj.

Un valet e la volanul mașinii și, după câte îmi dau seama din ceea ce aud, nici proprietarii nu sunt prea departe. Mă chinui să îmi trag la loc chiloții. Aș vrea să o iau la goană, dar parcarea e împrejmuită de garduri din toate părțile. Ei

bine, să-i ia dracu'! O să mă ridic în picioare, o să fac haz de necaz și o să mă reped ca un ghepard spre intrarea în Whiskey. Chiar o să accept și băutura oferită de regizor. Ce mare scofală, în fond? Când, deodată...

— Lindsey?

Jen face ochii cât cepele. Partenerul ei se abține din râs atât de tare, încât mai are puțin și se sufocă.

— Ce dracului faci aici?

— Am prins un zbor mai devreme.

— De ce nu m-ai sunat?

— Te-am sunat.

Asta e adevărat.

— Am sunat pe telefonul din apartament.

— Da, și ai închis când am răspuns.

— A fost o legătură proastă.

— Te-ai dus la apartament?

— De fapt, în seara asta stau cu o prietenă.

— Și întâmplător ai venit în Whiskey.

— Ăăă... am vrut să... încep deja să descopăr trenduri.

Mă privește cu neîncredere.

— Și ce-ai reușit să descoperi?

Ce e asta? Trebuie să stau aici, într-o parcare, cu chiloții aproape în vine și să fiu interogată în halul ăsta?

— Dar tu ce-ai descoperit? o întreb eu. Te-am văzut acolo și nu mi s-a părut că munceai prea mult.

— Ce-am descoperit eu?

Își deschide geanta, scoate un carnețel și mi-l înfige în mână.

— Poftim. Asta am descoperit eu. Poți să-l păstrezi. Ca și cum ar fi al tău.

Nu știu ce să spun. Patru dintre paginile carnețelului sunt pline de însemnări foarte neglijente, evident notate în grabă în toaleta barului sau altundeva.

Jen se întoarce, trăgându-l pe prietenul ei după ea.

— Ne mai vedem în New York, îmi strigă ea nervoasă.

Eu rămân pe loc, cu carnețelul în mână și o privesc cum urcă în mașină. Mă simt ca o idioată. Sunt o ratată de toată jena și e deja un fapt arhicunoscut. Bine, poate că Liz Gordon nu știe încă, dar în mod sigur va afla în curând.

În noaptea asta nu am pus geană pe geană. Se pare că hotelul meu prăpădit închiriază camere cu ora și are pereții subțiri ca hârtia. Nu mai spun că din mijlocul saltelei iese un arc ruginit și că fața de pernă are pete gălbui, scorțoase, pe ambele părți. În ciuda mizeriei din jurul meu, nu mă gândesc decât că ar trebui să mă bucur de L.A. cât pot eu de mult săptămâna aceasta, pentru că e posibil să nu mă mai întorc așa curând.

Viitorul meu e sumbru. Încerc să închid ochii, dar nu văd decât chipuri, unul după altul. Dezamăgirea lui Liz Gordon când va afla că a luat cea mai proastă decizie posibilă atunci când m-a angajat. Privirile pline de milă ale prietenilor mei când mă voi întoarce la Chicago la mai puțin de o lună de la plecare. Privirea crudă și amuzată a lui Jen atunci când o să fiu concediată și ea o să fie promovată în rangul de director executiv al Departamentului de monitorizare a evoluției trendurilor. Și privirea nedumerită a lui Victor atunci când mă va vedea cerșind mărunțiș la metrou, încercând să strâng destui bani ca să iau trenul înapoi spre Chicago.

În dimineața următoare dorm până târziu (dacă vreți să considerați că „a dormi până târziu" înseamnă să privești timp de patru ore puricii de pe ecranul unui televizor de treizeci de centimetri, până când am fost sigură că Jen a plecat spre aeroport). Apoi iau mașina și mă duc la apartament, care e chiar foarte drăguț. O mie opt sute de dolari (bugetul pe care Liz Gordon l-a alocat pentru fiecare apartament) îți oferă condiții mult mai bune în L.A. decât în New York. Îți mai pun la dispoziție și o cadă, piscină (*à la* Melrose Place), lift și mașină de spălat vasele, aer condiționat și spălătorie la fiecare etaj. Nu e deloc modest.

Jen mi-a lăsat o listă lungă de locuri în vogă unde trebuie să mă duc şi o hartă a oraşului, după care să mă orientez. Încă mai am carneţelul ei, pe care nu l-am citit. Mă tem că îmi va oferi o mostră de eminenţă în materie de descoperire a tendinţelor, care mă va arunca şi mai adânc în depresie. Şi, ca şi cum nu ar fi de-ajuns, au trecut aproape douăzeci şi patru de ore şi Victor încă nu m-a sunat înapoi. Ştiu că nu i-am lăsat nici un mesaj, dar în mod sigur numărul meu a rămas înregistrat în memoria telefonului. În cazul în care mă sună, îmi iau telefonul mobil cu mine la baie, în timp ce fac duş.

Duşul e o ocazie nemaipomenită de a-ţi reface forţele. Oricât de dărâmată m-aş simţi, un duş mă ajută întotdeauna, măcar puţin. Unii oameni se eliberează de stres făcând curat în baie, frecând toaletele şi căzile până când demonii lor interiori s-au înecat în clăbucul plin de slin. Aşa fac şi eu, dar cu corpul meu. Un duş bun, care curăţă sufletul, nu neglijează nici un orificiu şi nici o ascunzătoare – mă săpunesc bine în spatele urechilor, între degetele de la picioare, în buric şi peste tot. Ca bonus, Jen are aici un şampon care miroase a mentă şi, în timp ce îmi masez scalpul, simt cum capul meu e cuprins de o senzaţie de răcoare şi de furnicături. Perfect.

Sub duş îmi dezlănţui şi talentele muzicale. Cânt fals şi tare, din toţi rărunchii, melodii de care vrei să scapi când cauţi un post de radio, dar care pare să reverbereze cu măreţie atunci când sunt intonate pe ritmul plin de energie al jetului aburind al duşului. Îmi place să-mi aleg întotdeauna o temă, iar astăzi tema este, bineînţeles, California.

Welcome to the Hotel California... încep eu încet în timp ce îmi plimb aparatul de ras pe picioare. *California dreaming... on such a winter's day...* Mă opresc dintr-odată în toiul unei săpuneli zdravene. Stai puţin, mie nici măcar nu-mi place cântecul ăsta.

Dream of Californication... aşa mai merge, numai că nu mai ştiu nici un vers.

I wish they could all be California girls!

Îmi ridic părul ca să-l şamponez şi mârâi la peretele cu faianţă ca un rocker dezlănţuit – continui cu refrenul, mă clătesc şi întind mâna după prosop.

Dintr-un motiv sau altul, atunci când ai ieşit de sub duş simţi că nu mai poţi cânta la fel de tare. De parcă în lipsa şipotului apei te simţi goală (deşi cu doar un minut înainte erai goală, iar acum eşti înfăşurată într-un prosop). Dar eu cânt mai departe, repetând singurul vers pe care îl ştiu şi sperând să îmi păstrez buna dispoziţie cât mai mult timp posibil. Îmi ridic părul ca într-un turban şi mă spăl pe dinţi, încercând în continuare să cânt în ciuda periuţei.

Apoi sună telefonul, dar fixul – nu mobilul meu. Ies în living (cântând şi periindu-mi dinţii în continuare) şi sar ca arsă când o văd pe Jen pe canapea, lângă telefon, extrem de amuzată de întregul spectacol.

— Cafea? îmi întinde ea o cană mare.

Sunt prea îngrozită să mai fac vreo mişcare. Zâmbeşte dispreţuitor şi ridică receptorul.

— Alo? rosteşte ea cu ochii încă la mine. Da, sunt Jen. Aşteaptă puţin. Îşi pune receptorul în poală şi-mi mai aruncă o privire. Măi să fie, e chiar Megastarul.

— Ce faci aici? Credeam că ai plecat la New York.

— Plec mai târziu. Avem ceva treabă.

— Dar credeam că...

— Du-te şi îmbracă-te, Van Hagar. Eu trebuie să vorbesc la telefon.

Mă întorc în baie şi mă gândesc la câteva scuze pe care nu le voi rosti niciodată. Pot să jur că Dumnezeu a aruncat-o pe femeia aceasta pe pământ ca un blestem în calea fericirii mele, doar ca să-mi facă mie viaţa amară la fiecare pas. Şi nici măcar nu e aşa grozavă. Nu era cântecul lui Van Halen – cu atât mai puţin când Sammy Hagar era în grup. Sau ştie deja chestia asta? Are Jen un umor atât de cosmopolit şi sofisticat,

încât e cu un pas înainte chiar şi atunci când ai impresia că e pe dinafară?

Vedeţi, despre asta vorbeam. E genul de persoană în prezenţa căreia începi să te iei la întrebări, pierzând vremea ascunsă în baie, încercând să-ţi dai seama ce vrea să spună şi dacă se amuză împreună cu tine sau pe seama ta. Îi urăsc pe oamenii de genul ăsta. Se poartă de parcă ar fi cei mai grozavi, membri ai unui club exclusivist, în care nu poţi supravieţui decât dacă eşti extrem de spiritual şi ai o minte brici, spre deosebire de cei care nu se prind de poante cu viteza luminii (moment în care bancul eşti tu şi toate privirile se întorc asupra ta, ceea ce complică lucrurile şi mai mult, pentru că tu încă încerci să te prinzi de gluma iniţială). Să ştii că acest club nu există. E doar în mintea ta. Dar oamenii ca Jen te fac să simţi că există pe bune şi pentru mine e suficient ca să-i pot garanta de pe acum că o să primească ciuciu felicitare de Crăciun, anul ăsta sau în oricare din cei care vor veni.

Trebuie să mă întorc. E timpul să-mi fac intrarea, iar concertul meu în falsetto de sub duş n-o să mă ajute cu nimic. Nu mai am altceva de oferit. În afară de un teanc de chestionare false. Motivul pentru care ea e aici, bineînţeles. Mi-a adulmecat teama ca un câine de vânătoare şi acum e gata de atac. Să sperăm că va fi o moarte rapidă.

Capitolul 12

— Arată-mi ce ai.

Ne-am aşezat cu cafeaua la masă, eu având în faţă doar un stilou şi un carneţel gol, iar Jen trei carneţele scrise, patru reviste pe care făcuse tot felul de semne şi un teanc de chestionare care ajunge până la tavan.

— Ăăă... mă bâlbâi eu. Spune-mi mai exact la ce te referi.

— Ai avut la dispoziţie o săptămână la New York ca să strângi idei pentru newsletter şi avem termen-limită în zece zile. Hai să vedem.

Sar de la masă.

— Am chestionarele pe care m-ai rugat să le fac.

Le scot din rucsac.

— Iată-le. Toate cincizeci.

Să sperăm că n-o să le examineze prea atent, ca să le pot înlocui mai târziu cu interviuri reale.

Jen ia teancul şi începe să le răsfoiască.

— Nu văd decât două subiecte aici: ştrasurile şi mâncatul cu mâna.

— Exact.

— Şi al treilea unde e?

La naiba! Am uitat de tot de al treilea subiect şi nici acum nu-mi amintesc ce era.

— Finalurile în coadă de peşte, Lindsey. De ce nu sunt aici?

Aşa e. Oare cum de-am uitat? Finalurile în coadă de peşte. Nimeni nu ştie exact ce s-a întâmplat. Cam aşa cum o să se întâmple peste trei luni, când nimeni n-o să mai audă nimic de mine şi nici n-o să-mi poată găsi cadavrul în statul California.

— Păi, pot să-ţi explic şi de ce. Am început să-i întreb pe oameni şi nu ştiau deloc despre ce vorbesc. Aşa că mi-am zis că, dacă nu se prind nici măcar după ce le explic despre ce-i vorba, atunci cât poate să fie de popular subiectul?

— Le-ai dat exemple?

— Da.

— Ce exemple?

Gândeşte-te repede. Repede. Mai repede.

— *Independence Day*.

— Filmul *Independence Day*?

— Da.

— De ce te-ai folosit de exemplul ăsta?

— N-a fost clar ce s-a întâmplat la sfârşit.

— Lindsey, planeta a sărit în aer.

— A, da...

Ce pot să mai spun? Nu m-am prins de faza asta. Ar fi trebuit să fac cinematografie.

— Şi de ce nu apare întrebarea aici?

— Ce vrei să spui?

Încep să mă pricep din ce în ce mai bine să o fac pe proasta. Cred că reuşesc s-o conving că sunt complet idioată. Ceea ce mă ajută foarte puţin, deoarece în ciuda faptului că, tehnic vorbind, prostia nu este vina mea, contribuţia mea la newsletter este nulă.

— Întrebarea despre finalurile ambigue nici măcar nu e inclusă în chestionar.

— Era pe altă pagină. Până la urmă le-am rupt pe toate.

— De ce-ai pus-o pe o altă pagină? Pagina asta nu e completată în totalitate.

— Auzi, finalurile astea nu sunt în tendinţe. Hai să trecem mai departe. Şi chiar dacă ar fi, ele ţin de domeniul cinematografiei. Cum ar folosi clienţilor din publicitate?

— Ar putea să-şi stilizeze reclamele ţinând cont de acest lucru, spune ea cu hotărâre.

Bine zis. Se uită la mine, aşteptând în mod evident alte contribuţii. Bineînţeles, nu mai am nici una. Şi nici nu am nimic de zis. Sunt la ananghie, ca atunci când l-am prins pe câinele nostru, Buster, pe masa din bucătărie, cu friptura pentru cină atârnându-i din bot. Dar eu n-am nici friptură, nici idei, nici scuze.

Am impresia că ne-am uitat una la alta în tăcere o eternitate. Nu ştiu ce se întâmplă în spatele privirilor ei, dar simt ce se întâmplă în spatele privirilor mele: lacrimi fierbinţi de ruşine şi neputinţă, care clocotesc ca apa pe plită. Am putea trece la fel de bine peste etapa de Inchiziţie, ca să-mi fac bagajele şi să mă întorc naibii acasă. Dar nu scap de ea chiar aşa

ușor. Ochii ei mici și rotunzi scot flăcări, analizându-mi aiurelile și penetrând până în străfundurile sufletului meu vinovat. Mă privește în tăcere, cu răbdare, așteptând să clachez.

E ridicol. Știm amândouă ce se petrece aici.

— Jen, în prima zi la New York ai spus foarte clar că vrei să conduci întreaga operațiune. Că eu nu voi fi decât lacheul tău, care va obține informațiile prețioase pornind de la care tu vei susține fabuloasele descoperiri în materie de tendințe.

— Nu-mi aduc aminte să fi spus așa ceva.

— Așa ai lăsat să se înțeleagă. Și știi ceva? E foarte bine. Dacă visul vieții tale este să te plimbi prin New York și L.A. și să coci chifteluțe cu ce s-ar putea să fie sau nu popular peste șase luni, atunci așa să fie. Mie-mi convine. Eu pot să stau la colțul străzii toată ziua și să hărțuiesc oamenii cu ideile tale. Trebuie doar să-mi dai subiectele și să-mi spui unde să stau.

— Ar fi ideal, dacă ar fi numai numele meu în antetul *Pulsului*. Dar nu este. Apar numele noastre, Lindsey. Unul lângă altul. Așa că, dacă îți imaginezi că o să fac eu toată munca de creație în timp ce tu stai la un colț de stradă și repeți întrebări ca un roboțel, ești nebună de legat!

— Dar așa ai spus tu că vrei.

Mă ridic de la masă și mă întorc cu spatele. Lacrimile îmi curg șuvoi și nu vreau să mă vadă.

— M-am răzgândit. Să știi că și eu iau interviuri pe stradă. Eu lucrez la acest proiect zi și noapte. Oriunde mă duc, oriunde mă uit, toate conversațiile mele sunt părticele din acest proiect.

— Îmi pare rău dacă în prima mea săptămână n-am reușit să fac din energia ta spirituală de vânător de trenduri nucleul existenței mele umane.

Mă întorc spre Jen, care poate să îmi vadă acum lacrimile. Nici măcar nu-mi mai pasă.

— Nu am nici un pic de experiență în acest domeniu. Nu știu ce fac.

— A, nu?

— Nu știu de ce m-a angajat Liz.

— Păi, atunci suntem două în situația asta.

— *Ce vrei de la mine?*

Acum țip la ea plângând.

— Vreau să ieși în oraș și să-ți dai seama tu singură. Nu există școli pentru așa ceva. Nici cursuri pregătitoare, Lindsey. Te îneci, sau înoți. Și știi ceva? Nici măcar nu e greu.

— Poate nu e pentru tine.

— Nici pentru tine n-ar trebui să fie greu. Știu că nu ești proastă, așa că nu te mai uita la mine cu privirea aia goală, de parcă tocmai ai fi aterizat în mijlocul jocurilor olimpice ale retardaților.

— Mersi mult!

— Cu plăcere. O să fiu cu ochii pe tine, Lindsey. Dar, din fericire pentru tine, n-am timp să rezolv problema asta acum, pentru că am de făcut un newsletter. Eu pierd vremea aici.

Se scoală în picioare și începe să-și bage carnețelele și revistele în geantă.

— O să las toate chestionarele mele aici ca să le intabulezi. Trebuie să calculezi totul în procente și să le cataloghezi după sex, vârstă și ocupație.

Se îndreaptă spre ușă.

— Ai o săptămână la dispoziție să faci acest lucru. Ne întâlnim săptămâna viitoare în New York ca să începem să scriem. Te mai sun peste două zile să-ți mai dau niște subiecte de interviuri.

Se întoarce.

— Și dacă tot te ocupi de asta, ar fi bine să găsești și câteva idei noi.

Îmi aruncă un zâmbet dulce fals.

— Sau măcar una. Încearcă să găsești una.

După ce a plecat, m-am așezat ca să mă pot gândi la schimbul nostru de replici. E clar că am enervat-o, dar nu e atât de furioasă pe cât m-aș fi așteptat eu. Poate că înțelege cât

de greu este pentru un novice. Sau poate își dă seama că, deoarece ea a fost antrenorul meu oficial (adică pentru o zi), incompetența mea o s-o pună într-o postură la fel de proastă în fața lui Liz ca și pe mine. În orice caz, se pare că mai am o săptămână la dispoziție. Așa că, din moment ce Victor nu e prin preajmă ca să-mi distragă atenția, n-am altceva de făcut decât să mă concentrez asupra muncii.

Și, pentru că toată lumea știe că cel mai bine ne concentrăm la marginea piscinei, îmi pun costumul de baie și mă duc să mă întind la soare în timp ce planific pașii următori.

Aici, razele soarelui sunt foarte puternice și sănătoase, nu ca în New York, unde simți că, din cauza ultravioletelor, pielea arsă de soare capătă aspectul unui strat de funingine. După o săptămână petrecută în Manhattan, e ciudat să auzi păsările ciripind deasupra capului, în locul claxoanelor. Energia New Yorkului este ca un șoc electric, pe când aici seamănă mai mult cu o briză blândă, continuă. Am auzit mai demult că oamenii se pot împărți în două categorii. În adâncul sufletului tău, fie îți place New Yorkul, fie îți place California. De parcă nu ar mai exista nimic între cele două puncte aflate la cinci mii de kilometri depărtare, prin care un om să se poată defini. Dar acum înțeleg ce voiau să spună. E vorba de mediul care le nutrește resorturile, de energia care te face să te simți în viață și cea care îți dă o senzație de somnolență.

Am văzut mai demult o emisiune la televizor în care apărea un grup de adulți înlăcrimați, a căror problemă era că făceau pipi în pat în mod frecvent. Nu sunt sigură care era legătura, dar îmi amintesc că prezentatoarea a încheiat emisiunea cu următoarea mostră de înțelepciune: „În viață", a spus ea, „cea mai mare realizare este să te cunoști pe tine însuți, să înțelegi cine ești și să găsești o cale de comunicare cu adevăratul tău eu interior".

La dracu', îmi amintesc că mi-am zis atunci. *Ar fi bine să fac și eu asta.*

Dar iată-mă acum aici, punând față în față cele două laturi definitorii ale personalității mele și putând astfel să mă încadrez

într-una din cele două categorii şi să mă descopăr măcar puţin. Şi sincer, mie îmi plac ambele locuri. Dumnezeu ştie că iubesc New Yorkul. Dar încep să-mi dau seama că-mi place şi acest oraş. Oare *cine* sunt cu adevărat? Cine sunt cu adevărat înlăuntrul meu? O să aflu vreodată? O să...

— Hei, îmi dai şi mie puţină loţiune de protecţie solară?

Mijesc ochii în soare şi văd o fată de vârsta mea în picioare lângă şezlongul de alături.

— Sigur, îi întind eu sticla. Foloseşte câtă vrei.

O privesc în timp ce îşi unge corpul cu loţiune. Are un chip foarte frumos şi păr castaniu lucios, dar e prea grasă, probabil cu vreo douăzeci şi cinci de kilograme peste cât ar trebui să aibă. În mod normal, n-aş pomeni acest lucru, dar începusem să mă întreb dacă aici, în L.A., se fac haine mai mari de măsura patruzeci. Spre uşurarea mea, se pare că se fac.

— Eu sunt Carmen, spune ea. Te-ai mutat de curând în clădire?

— Da, într-un fel. Locuiesc aici periodic, odată la două săptămâni.

— Aşa deci, eşti cealaltă jumătate a echipei navetiste.

Îmi trimite un zâmbet atotştiutor.

— Înţeleg că o cunoşti pe Jen.

— Îhî. Ne-am întâlnit o dată sau de două ori. În trecere. E... foarte drăguţă.

— Nu minţi, îi zic eu de-a dreptul.

Carmen începe să râdă.

— Bine, deci e puţin... nu ştiu. Să zicem că-ţi dai seama că nu e de pe-aici.

Îmi dă loţiunea înapoi şi îmi întind puţină pe braţe.

— Tu eşti de pe-aici? o întreb eu.

— Născută şi crescută. Tata e producător de film. Mama e costumier. Aproape toţi cei pe care îi întâlneşti aici sunt implicaţi în industria divertismentului, într-un fel sau altul.

— Chiar şi tu?

— Eu nu. Eu am o galerie de artă în Melrose.

— Câţi ani ai?

— Douăzeci și opt.

— Uau!

— De ce zici uau?

— Ești atât de tânără și deja știi ce vrei de la viață!

— Tânără? Sunt matusalemică pentru Hollywood. Cel puțin după standardele industriei.

— Ce vremuri! Înseamnă că eu sunt un cadavru, ce mama dracului!

Sunt șocată că tocmai am scos o înjurătură și îmi cer scuze imediat. Dar Carmen râde și scoate un pachet de țigări mentolate.

— Te deranjează dacă fumez? O să suflu fumul în partea cealaltă.

— Nu mă deranjează. Îmi dai și mie una?

Ne aprindem țigările și le lovim una de cealaltă ca într-un toast jucăuș.

— Pentru ultimele două persoane din California care se răsfață ocazional cu câte o țigară, spune Carmen. A trebuit să trec granița ca să fac rost de ele.

— Să știi că fumatul ne face rău.

— Am mai auzit asta undeva.

— Ar trebui să ne lăsăm.

— Vrei? Ar trebui să ne susținem reciproc.

— Da. Hai să ne lăsăm.

— Bine, s-a făcut. Barca asta a ridicat ancora.

— Călătorie plăcută.

— Călătorie plăcută!

Îmi mușc buza.

— După asta, nu?

— Bineînțeles.

Cinci ore mai târziu, în timp ce sorb dintr-un martini cu mango la Eight Ball, cel mai recent bar tematic de la Hollywood, îmi dau seama că mi-am făcut o prietenă nouă. Eu și Carmen ne-am înțeles din prima, de parcă ne-am fi

cunoscut dintotdeauna. Mi-a povestit totul despre galeria ei de artă, despre prietenul ei, Tommy (care se ocupă de publicitate la Elektra Records), şi cursurile ei de striptease şi dans la bară, care par să devină un sport în vogă printre celebrităţi. Iar eu i-am povestit totul despre slujba mea (fără să menţionez cum am reuşit să dau găina cu ouăle de aur pe un măgar păduchios în doar două săptămâni). Şi, normal, i-am povestit şi despre Victor, iubitul meu cel înalt şi cuceritor, care trăieşte în şi prin Manhattan.

— Uau, sună fantastic! Invită-l să-ţi facă o vizită aici.

— Ar fi ca un peşte pe uscat, asta e clar.

— Cui îi pasă? Pune-l să se urce în avion. Mi se pare că îşi permite acest lucru.

— Da, mai întâi ar trebui să mă sune.

— Încă nu ţi-a dat nici un semn de viaţă?

Îi fac semn chelnerului să ne mai aducă băuturi, încercând să evit să-i dau un răspuns la această întrebare. Apoi ridic bila neagră magică din centrul fiecărei mese din bar. Închid ochii şi agit mingiuţa, concentrându-mă puternic:

— O să mă mărit cu Victor Ragsdale? Împing mingea spre Carmen, ca să poată citi răspunsul pe ferestruica mingii.

Îşi muşcă buza.

— Ce-a răspuns? o întreb eu.

— „Răspunsul meu este nu", citeşte Carmen.

Văzând că m-am încruntat, îmi întinde mingea.

— Mai încearcă o dată.

O apuc din nou, închid ochii şi o agit iar, de data asta mai puternic.

— Eu şi Victor Ragsdale ne vom căsători unul cu celălalt?

Împing mingea către ea.

— „De data aceasta nu pot prezice", citeşte Carmen.

— Bine, încă o dată.

O agit iar, încercând să stabilesc o conexiune mentală şi spirituală cu forţa vie care ne vorbeşte prin intermediul unor instrumente aleatorii ca acesta.

— Este destinul meu să mă căsătoresc cu Victor Ragsdale?

Împing mingea spre Carmen.

— „Cu siguranţă"!

Ridic braţele în aer triumfătoare şi pun mingea la locul ei, exact când chelnerul soseşte cu băuturile.

— Serios, Lindsey, ar trebui să-l suni.

— L-am sunat. N-a răspuns, aşa că am închis.

— Ştii că majoritatea telefoanelor au *caller ID*.

— La asta nu m-am gândit. Şi oricum, nu m-a sunat înapoi.

— Dar nu i-ai lăsat un mesaj.

— Şi?

— Când eşti plecat, e datoria ta să-l suni pe cel care te aşteaptă acasă. Tu faci o călătorie de serviciu, aşa că el poate nu vrea să te deranjeze. Dacă situaţia ar fi invers, ar fi datoria lui să te sune pe tine.

Sunt sceptică. Deşi s-ar putea să aibă dreptate, el este totuşi bărbatul. Şi, cu toate că mă consider o femeie emancipată, a noului mileniu, o parte din mine încă mai ascultă de vechile reguli.

Carmen ia telefonul meu mobil, care a aşteptat răbdător (şi tăcut) pe masă de când am ajuns aici.

— Poftim, sună-l chiar acum.

— Acum? E o oră nepotrivită.

— Acum e perfect, mă contrazice ea. Eşti foarte ocupată, aşa că nu poţi să vorbeşti cu el decât un minut, dar voiai să-l suni şi să verifici dacă a găsit... calculatorul pe care l-ai lăsat în apartamentul lui.

— Calculatorul?

— Bine, ceasul. Ţi-ai pierdut ceasul. Cel de argint, cu ornamente roz.

— N-am nici un ceas de argint cu ornamente roz.

— Dar el nu ştie asta...

— Nu ştiu ce să zic...

— Aiurea! Dacă mai aştepţi, o să-ţi pierzi curajul.

— Care curaj?

Îmi împinge telefonul cu severitate.

— Sună-l!

Poate că e momentul potrivit să-l sun. Sunt în oraş, înconjurată de oameni cool şi haioşi şi mă distrez de minune. E clar că *nu* stau acasă, tânjind după el, aşteptând să sune sau ceva de genul ăsta.

Deschid telefonul şi formez numărul lui. Inima mea bate cu doi kilometri pe minut. Carmen îmi zâmbeşte, făcându-mi semn că totul e OK. Sună.

Şi sună. Şi sună. Apoi, aud mesageria vocală.

— Mesageria vocală, îi şoptesc eu lui Carmen.

— Lasă-i un mesaj, mă îndeamnă ea.

Apoi, chiar în clipa în care se aude semnalul sonor şi trag aer în piept înainte de a vorbi, cineva mă loveşte din spate şi scap telefonul care se zdrobeşte de podea şi se împrăştie în tot barul.

— La naiba!

Carmen se ridică şi începe să-l caute, dar e prea târziu. Clapeta s-a desprins şi ea a rămas cu cele două componente în mână.

— Nu-i chiar aşa de rău, îmi zice. Dacă îl duci la reparat, cred că o să ţi-l poată aranja.

Oftez.

— Minunat. Mi s-a stricat telefonul şi acum pe linia lui Victor s-au înregistrat două apeluri de pe numărul meu.

— Sună-l de pe al meu.

Carmen caută în geantă şi scoate un mobil decorat cu paiete roşii şi sclipici argintiu. Îmi place la nebunie!

— Explică-i pur şi simplu ce s-a întâmplat! Doar atât. Spune-i adevărul şi nu te mai stresa atâta cu fiecare lucru mărunt pe care îl faci.

— Ăsta e un semn. Ştiam eu că n-ar fi trebuit să-l sun.

— Nu e nici un semn.

Îmi pune telefonul în mână.

— Sună-l din nou. Fii agresivă. Îl vrei, așa că pune mâna pe el. Fă-o acum!

Formez din nou numărul lui Victor, repetând în minte mesajul pe care o să i-l las, dar, dintr-odată, răspunde.

— Aici Victor.

Închid repede și îi arunc telefonul înapoi lui Carmen.

— Ce s-a întâmplat?

— A răspuns.

— Și de ce n-ai vorbit cu el?

— Nu-ți dai seama? Răspunde când nu recunoaște numărul care îl apelează – pentru că e numărul *tău*. Dar nu răspunde când îl vede pe al meu.

— Sunt sigură că nu-i așa. Probabil că era în baie sau în altă cameră.

— Haide, e clar că nu vrea să vorbească cu mine și o să-și dea seama că am fost eu, că am sunat de pe alt telefon. E tot prefix de California.

— N-are nici un sens ce spui. Tocmai ai zis că a răspuns pentru că *nu știa* că ești tu.

— Dumnezeule! O să mă creadă nebună de legat și n-o să mă mai sune niciodată.

Neam! Rătăcitoarea părăsită! Asta o să fiu eu când mă întorc înapoi la New York.

Carmen oftează.

— Ai terminat?

— Da.

Mă îmbufnez.

— Foarte bine, pentru că acum mergem la Beauty Bar. E salon în timpul zilei, iar noaptea se servesc cocktailuri. Foarte mișto. Și nu mai vorbim deloc despre asta. Mai sunt și alte lucruri în viață decât să-ți toci nervii pentru un tip.

Are dreptate. Carmen va avea o influență foarte bună asupra mea, e limpede. La început, nu pare o persoană desprinsă de pe scena L.A. (nu-mi place să spun asta, dar mai ales din cauza kilogramelor în plus), dar se poartă de parcă ar fi cea

mai frumoasă și încrezătoare persoană de pe fața pământului. Îmi place. Și, dintr-un motiv ciudat, inexplicabil, și ea pare să mă placă pe mine.

Capitolul 13

A doua zi îmi duc telefonul la reparat.

— De ce nu cumpărați alt telefon? mă întreabă adolescentul acneic din spatele tejghelei. Chestia asta e antică.

— Am dat două sute de dolari pe telefonul ăsta, îi spun eu. Și nu e chiar așa de vechi. Știu că poți să-l repari.

Recunoaște apoi că poate să îl repare și că pot să îl iau înapoi peste o zi sau două.

— Câte, mai exact? O zi, sau două zile?

— Veniți mâine.

Din fericire, pot să îmi verific mesajele dintr-o rețea de telefonie fixă, altminteri n-aș avea de unde să aflu dacă Victor a încercat să mă sune. Sau, mai precis, că Victor n-a încercat să mă sune.

Când mă întorc în apartament, mă sună Jen ca să îmi dea o întreagă listă de subiecte de interviu.

— Nopțile cu jocuri pentru cuplurile prietene. Bowlingul heavy-metal. Dieta bazată pe fructe tropicale. Moda cowboy. Donarea organelor.

— *Donarea organelor?*

— Da, de când Julia Roberts a scăpat de o amendă pentru viteză pentru că avea lipit un abțibild de donator de organe pe permisul auto, oamenii se bulucesc cu sutele la ghișeul de înscriere.

— Hei, am și eu un subiect.

— A, da?

— Ai auzit de cursurile de striptease și dans la bară?

— Poate în marile orașe. Dar mă îndoiesc că așa ceva ar prinde în statele din centrul Americii.

— Am vorbit cu o fată care merge la cursuri de genul ăsta.

— Cine?

— O cheamă Carmen. Locuiește în clădire.

— Fata aia grasă care e tot timpul la piscină? Face cursuri de striptease?

— Auzi, doar pentru că are câteva kilograme în plus nu înseamnă că...

— Bine, Lindsey. Dacă Grăsuța poate să dea din fund într-un tanga, poate că mai există speranță și pentru restul lumii. Du-te și verifică.

— Adică să mă duc la cursuri?

— Da, la naiba. O să ai o a doua specializare pentru cazul în care îți dai demisia. (Râde cu răutate.) Acum du-te în Melrose. Timpul ne presează, așa că încearcă să faci cincizeci de interviuri până mâine-seară.

Îmi petrec restul zilei scriind la calculator chestionare, urmărind episoade în reluare din *Will și Grace* și hrănindu-mă timp de cinci ore cu o chiftea nu prea mare. Am nevoie de idei noi. Trebuie să găsesc o metodă de brainstorming prin care să descopăr tendințe culturale la care nu s-a mai gândit nimeni până acum. Singura problemă e că, de fiecare dată când închid ochii și încerc să-mi dau seama cum aș putea s-o fac, adorm. E ora cinci și douăzeci și trei de minute și am dormit de patru ori până acum. Chifteaua nu prea se înțelege în stomacul meu cu bolul de chilli și chipsurile pe care le-am mâncat odată cu ea. Am părul gras și încă sunt mahmură după toate cocktailurile pe care le-am băut aseară cu Carmen. Ziua asta s-a dus. Cel mai bine e să renunț, să mă bag în pat și s-o iau de la capăt mâine-dimineață.

A doua zi dimineață, după ce iau telefonul de la reparat, mă hotărăsc să încep interviurile devreme. În timp ce mă îndrept spre Melrose Street, mă întreb dacă bloculeț

ăla din *Melrose Place* e undeva, pe aici. E genul de întrebare pe care şi-ar pune-o un turist oarecare din provincie, dar nu mă pot stăpâni. Oare Melrose Place era o stradă adevărată? Sau era doar numele clădirii de locuinţe pe care o deţinea Heather Locklear? Sau era o „zonă" din Los Angeles în care locuiau ei? Vreau să aflu chiar acum. Dar pe cine să întreb? Toţi cei de aici par mult prea trendy ca să îşi amintească sau să le pese de *Melrose Place*. Probabil că au urât serialul pentru imaginea artificială pe care o promova, pentru personajele care nu erau decât caricaturi de stereotipuri şi nu reprezentau cu adevărat viaţa din Los Angeles. Dacă aş întreba aşa ceva, cu siguranţă că şi-ar da seama că nu sunt de pe-aici şi jur că, dacă mai aud o dată chestia asta, mă duc şi mă înec în ocean. De fapt în piscină. În piscină, părţile inerte ale corpului meu nu vor fi mâncate de anemone-de-mare sau alte creaturi misterioase şi agresive ale faunei marine. Dar divaghez de la subiect.

Adevărata Melrose Street îmi aminteşte mai mult de New York decât de Los Angeles, pentru că are mai degrabă un aer urban şi modern decât de litoral însorit. Dar oamenii de aici sunt mult mai relaxaţi şi dispuşi să vorbească cu mine decât cei din Manhattan. Probabil că m-a ajutat şi faptul că am intrat într-o cafenea şi am cumpărat cincizeci de cupoane, toate valabile pentru un latte frappé mic. Nu mă interesează decât că am făcut treizeci şi şapte de interviuri în cinci ore. Şi Jen avea dreptate, oamenilor chiar le place ideea donării de organe. E o adevărată mişcare revoluţionară în domeniul caritătii. Din partea mea, n-au decât să-şi vândă organele şi pentru ultimele apariţii în materie de pateuri fine, pentru că în sfârşit, în sfârşit, în sfârşit, am şi eu o zi productivă. Am băşici la picioare de dimensiunile unui meteor. Şi i-am promis lui Carmen că ne întâlnim la sală pentru cursul de striptease. Dar nu-mi pasă. Reuşesc să duc ceva la bun sfârşit, pentru prima dată de când am primit jobul ăsta.

Mă hotărăsc să fac o pauză şi să folosesc unul dintre cupoanele pentru cafea. În timp ce stau şi mă uit la trecători,

mă întreb cum va fi cursul de striptease. Am emoții, pentru că o să fiu fata cea nouă la curs. Dar Carmen m-a asigurat că o să am tot timpul pe mine chiloții și sutienul, că e mai ușor decât pare, că o să-mi placă la nebunie...

Acest lucru îmi oferă inspirația necesară ca să fac ultimele treisprezece interviuri, înainte să plec la curs.

Pare o sală de gimnastică obișnuită, dar are cam zece bare de striptease chiar în centru. Carmen încă n-a ajuns și fetele celelalte fac exerciții de încălzire. Toate sunt micuțe, slabe, blonde și drăguțe. Și apoi intră și instructoarea, la fel de micuță și slabă, dar cu părul roșu aprins și plină de pistrui.

— Tu ești Lindsey? Eu sunt Jaden. Carmen mi-a zis că o să vii. Ea o să întârzie puțin.

— Ăăă, eu n-am mai făcut niciodată așa ceva.

Arată spre podea.

— Trebuie să te iei după celelalte. Te prinzi imediat. O să-ți dea multă încredere în tine. O să vezi.

Se așază lângă una dintre bare.

— Gata, doamnelor, haideți să facem încălzirea.

Fetele își iau fiecare poziția, iar eu încerc să mă pierd în peisaj, ca să nu-și dea nimeni seama că n-am nici cea mai mică idee ce fac. Din colțul camerei se aude un cântec senzual al lui Prince și o privesc pe Jaden care începe să-și unduiască șoldurile încet, dar cu precizie pe ritmul melodiei, întinzându-și mușchii și încălzindu-se. Și celelalte fete se leagănă, unele dintre ele cu ochii închiși.

Încerc și eu să mă legăn, dar dintr-odată mă simt expusă, de parcă toată lumea s-ar uita la mine. Burta îmi revarsă din pantalonii strâmți de gimnastică și cred că par la fel de în largul meu ca o vacă în tutu.

— Lăsați-vă pătrunse de valul muzicii, doamnelor. Lăsați-vă mâinile să vă exploreze trupurile în timp ce faceți întinderile.

Deschid un ochi, cu pleoapa tremurândă, ca să văd cum mâinile celorlalte fete alunecă cu grație de-a lungul trupurilor lor, în timp ce își fac încălzirea.

— Simțiți cum mâinile voastre se mișcă peste sâni și peste șolduri. Bucurați-vă de finețea pielii voastre, de textura părului... Simțiți aerul din jurul vostru, răcoarea podelei de sub tălpi...

De fiecare dată când trebuie să mă concentrez asupra unei senzații, încep imediat să simt mâncărimi. Mâncărimile mă cuprind pe rând, dar senzația persistă. Mă mănâncă piciorul. Mă scarpin. Apoi mă mănâncă pielea capului. Mă scarpin. Apoi mă mănâncă spatele. Mă hotărăsc să mă opun acestei senzații și să nu mă scarpin. În cele din urmă o să dispară.

— Asta este, doamnelor. Rotiți-vă încet șoldurile. Mai încet. Ar trebui să vă simțiți de parcă trupul vostru s-ar mișca printr-o spumă groasă de ciocolată.

Eu mă simt de parcă merg printr-o fermă de țânțari furioși. Încă mă mănâncă spatele. Bine, o să mă scarpin. Acum mă mănâncă nasul.

Numai Carmen reușește să îmi distragă atenția de la senzațiile copleșitoare de mâncărime. Se strecoară pe ușă și îi șoptește lui Jaden „Scuze". Rostesc o rugăciune scurtă să nu se așeze lângă mine, dar cred că Dumnezeu e ocupat cu probleme mai presante.

— Bună, îmi șoptește ea oprindu-se lângă mine. Te distrezi?

Dau din cap în tăcere, ca și cum aș vrea să sugerez că sunt profund implicată în mișcările pe care le fac și că nu pot să rup ritmul în acest moment ca să susțin o conversație. Încerc cu disperare să copiez mișcările celorlalte fete, fără ca ele să-și dea seama că le privesc și, bineînțeles, fiind sexy și seducătoare în același timp.

După o jumătate de oră în care învăț cum să merg țanțoșă, să mă târăsc, să mă ghemuiesc, să mă ridic și să mă tăvălesc pe podea ca o stripteuză, încep să mă distrez și să mă las dusă de val. Ne aliniem ca să învățăm cum să ne învârtim în jurul barei când, dintr-odată, un țârâit strident de ciripituri se aude din grămada de pantofi și genți din colț.

— Doamnelor, începe Jaden cu severitate, știți că trebuie să închideți telefoanele celulare aici. Al cui este?

Noi ne uităm toate împrejur cu inocență. Știu că nu-i al meu pentru că eu am setat ca sonerie cântecul lui Britney, iar ăsta sună ca un gândac prăjit la foc.

Dar după câteva minute stranii, în care gândacul continuă să țârâie și nimeni nu face nici o mișcare, încep să îmi pun întrebări. Oare băiatul de la atelierul de reparații mi-a schimbat soneria?

Bineînțeles. Jaden aruncă flăcări din priviri.

— Te rog să răspunzi afară și să îl închizi în timpul antrenamentului.

Ies din încăpere în vârful picioarelor.

— Alo?

De ce a sunat așa de mult? Oare tipul de la reparații a uitat să-mi activeze căsuța vocală? Acum trebui să mă întorc în sală și să pierd iar vremea. Ce enervant!

— Bună, iubito! vocea lui Victor mă lovește ca trenul accelerat.

— Victor!

— Cum e la LaLa Land?

— Poate ar trebui să vii și să afli.

Îmi răsucesc o șuviță cu timiditate.

— Da, vezi să nu. Începe să râdă. Am văzut că ai sunat aseară. Ce s-a întâmplat?

Am sunat într-adevăr. Aseară. Și în seara dinainte. Simt înțepătura incertitudinii, și vechea timidă din mine e înlocuită cu o bâlbâită nesigură.

— Ăăă, am sunat doar ca să te salut. Dar mi s-a stricat telefonul. M-am întâlnit cu o prietenă. E o poveste lungă. Sunt la un curs de striptease. Mi-e dor de tine.

Asta a fost lovitura de grație. Perfect.

— Ai spus că ești la un curs de striptease?

— Ah, da. E ultima modă la L.A. în materie de exercițiu fizic.

— Ţţ, ţţ, obrăznicătură mică. Când te întorci acasă?

— Luni seară. Tu ce-ai mai făcut?

Şi de ce nu m-ai sunat? Şi de ce nu mi-ai spus că şi ţie ţi-e dor de mine?

— Luni seară, hm? Şi-o să am parte de un dans exotic luni seară?

— Încă n-am ajuns la lecţia asta, mormăi eu.

Urmează o pauză stânjenitoare, apoi Victor acoperă microfonul, dar eu tot îl aud spunând „vin imediat".

— Unde eşti? îl întreb. Cu cine?

— Sunt la un restaurant chinezesc cu câteva persoane.

Urmează o pauză, apoi mă întreabă:

— E vreo problemă?

Tonul lui blând trădează numai o uşoară nuanţă de sfidare. Dar nuanţa aceasta există şi poate că el are dreptate. Poate că nu e treaba mea.

Urmează o altă pauză stânjenitoare.

— Scuze.

Tuşeşte.

— Şi? Ce-ai mai făcut? mă întreabă. Cum mai merge treaba? Mai faci interviuri de doi bani la colţ de stradă?

— Da, câteva.

Sunt încă supărată pentru că după promisiunea lui, „vin imediat", telefonul pe care eu l-am aşteptat toată săptămâna va fi indecent de scurt.

— Ascultă, Lindsey, poate că n-a fost cel mai bun moment să te sun, având în vedere că iau cina în oraş.

— Şi de ce m-ai sunat?

Îmi ignoră întrebarea.

— Hai să stăm de vorbă când te întorci acasă. Luăm cina luni seară?

Nu pot să închei conversaţia aşa. Nu aşa am vrut să fie.

— Victor?

— Da?

— Ăăă... încă mai vrei dansul ăla exotic?

Izbucnește în râs.

— Accepți bacșișuri?

— Numai bancnote de la zece în sus...

— Sună bine. Ne vedem atunci.

Zâmbesc, apoi trântesc clapeta telefonului și mă așez pe o treaptă din fața sălii. *Hai să stăm de vorbă când te întorci acasă*, mi-a spus Victor, ceea ce m-a pus pe gânduri. Oare New York este acasă pentru mine? Ce înseamnă acasă și cum știm că suntem acasă? Încă mai am apartamentul din Chicago și cele mai multe dintre lucrurile mele sunt acolo. Oare „acasă" e acolo unde sunt lucrurile mele? Holly spunea că, pentru ea, acasă e acolo unde se află câinele ei, Cha-Cha. Dacă pleacă în vacanță și Cha-Cha așteaptă acasă, atunci *casa* o așteaptă să se întoarcă. Dacă îl ia pe Cha-Cha cu ea, atunci își ia *casa* cu ea.

Dar eu nu am câine. Prin urmare, bănuiesc că mobila mea, vesela și cutia cu pozele de-a valma pot să-i țină locul cât de cât. Dar mie mi se pare puțin deplasat. De ce-ar trebui să fie *acasă* locul care găzduiește televizorul meu prăpădit de treizeci de centimetri, și nu locul care mă găzduiește pe mine? Sau oare *acasă* mă urmează peste tot și se instalează oriunde sunt eu la momentul respectiv? Dacă da, înseamnă că acum am trei cămine. Trei cămine! Sau poate nu am nici unul, depinde cum iei lucrurile. Câtă bogăție și strălucire pare a se ascunde în sintagma *trei case*! *Nici o casă* sugerează singurătate și rătăcire. Dar, de fapt, nu e decât o chestiune de perspectivă. Deci am hotărât. Sunt o femeie cu trei locuințe. Singura mea problemă e că nu pot scăpa de sentimentul sâcâitor că, dacă aș avea un câine, nu știu unde s-ar afla acum.

— Hei, nu te-ai mai întors.

Carmen iese pe ușă, urmată de colegele ei de curs, care își șterg sudoarea cu prosopul și se hidratează cu apă plată. Carmen se așază lângă mine.

— M-a sunat Victor.

— În sfârșit! Ce ți-a zis?

— Nu prea multe. Lua cina în oraș. Acolo e deja nouă seara.

— Hmmm, meditează ea, dându-mi cel mai frustrant răspuns din vocabularul limbii engleze.

N-am nici cea mai vagă idee cum să interpretez un *hmmm* lung, așa că m-am hotărât să-l analizez mai târziu, când o să am mai mult timp.

Carmen îmi spune că în câteva ore pleacă cu mașina la San Francisco, ca să facă un tur al galeriilor, așa că o să am la dispoziție trei zile bune să mă pun pe treabă și să apuc să fac ceva înainte să mă întorc la New York. Ne îmbrățișăm de rămas-bun și simt că mă doare inima când o văd plecând, cu atât mai mult atunci când îmi amintesc sentimentul cald și primitor de siguranță pe care mi l-a oferit, față de ura drăcească cu care voi fi întâmpinată când o să mă întâlnesc cu Jen. O cunosc pe Carmen de mai puțin de o săptămână, dar deja simt că e prietena mea, exact ceea ce am eu nevoie acum.

Încep ziua următoare făcând un inventar al vieții mele.

Sănătatea: s-ar putea și mai bine. N-am mai făcut mișcare de ceva vreme. Sunt o femeie de lume extrem de ocupată, care n-are timp de exercițiu fizic. Îmi pun în minte să încep să fac alpinism/înot/jogging cât de curând posibil. L.A. este o perpetuă întrecere.

Dragostea: Victor n-a sunat decât o dată săptămâna asta și, tehnic vorbind, nu făcea decât să îmi întoarcă telefonul, așa că nu se pune la socoteală. Dar este bărbat și bărbaților nu le place să vorbească la telefon, nu? Din fericire, sunt atât de incredibil de ocupată, încât nu am timp să mă gândesc la asta acum. Dacă Victor vrea să pierd vremea gândindu-mă la el, întrebându-mă ce face și lăsându-mă cuprinsă de obsesia sentimentelor pe care le nutrește față de mine, va trebui să mai aștepte.

Munca (și aici se risipește orice urmă de optimism, ca abu-rul în atmosferă): n-am găsit nici o idee pentru newsletter, iar Jen plănuiește să scriem primul număr pe baza eforturilor

de până acum peste patru zile, în New York. Pot să-i pun la dispoziție cincizeci de interviuri din timpul călătoriei mele la L.A., dar n-am nici cea mai vagă idee încotro trebuie să mă îndrept de acum.

Jen mi-a trimis un fax – o listă lungă cu cele mai în vogă localuri din L.A.: magazine, restaurante, cluburi, chiar și adăposturi de animale, care devin ultimul răcnet pentru celebrități în materie de filantropie. La începutul carierei mele de vânător de trenduri, o asemenea listă m-ar fi încântat peste măsură. Dar acum, când mă uit la ea, mă simt paralizată, pentru că știu că în toate aceste locuri sunt atâtea lucruri de învățat și de asimilat, numai că eu sunt oarbă. Pot să stau chiar în fața lor, să le mănânc, să le beau, să îmi afund tocurile în ele – și tot n-o să le văd sau recunosc. Adevărul care reiese din inventarul vieții mele este că nu mă pricep deloc la ceea ce fac și că șansele mele de a fi concediată sunt mai mari decât oricând. Întorcându-mă agale de la cafenea, îmi dau seama că de fapt știu cine sunt. Sunt într-adevăr rătăcitoarea părăsită, nu numai de Victor Ragsdale, ci și de Liz, Gordon-Taylor și de întregul univers din care m-am prefăcut că fac parte.

Ziua următoare se scurge în atmosfera de letargie cețoasă a depresiei mele. Stau întinsă pe canapea sforăind, în timp ce resturile uscate de salam și de crustă de la pizza se desprind de cămașa mea și cad între pernele canapelei. Am văzut șapte episoade în reluare din serialul meu preferat și sunt complet epuizată. N-am nimic de oferit acestei lumi, în afara unei posibilități îndepărtate de a perpetua specia umană (ceea ce pare absolut imposibil, din moment ce nu găsesc nici un animal, nici o substanță minerală sau legumă de sex masculin care să mă iubească, cu atât mai puțin să mă lase însărcinată). În asemenea momente nu există decât un singur lucru de făcut – să dorm, bineînțeles, și e singurul lucru pe care am învățat să-l stăpânesc cu mare îndemânare și încredere în mine. Să dorm. Să dorm.

Dar a doua zi mă trezesc. Mă doare spatele de cât am stat în pat şi îmi dau seama că probabil e ultima mea şansă de a vedea L.A.-ul. Numai gândul acesta mă ajută să fac un duş, să mă pregătesc şi să ies din apartament, nu neapărat ca să muncesc, ci pur şi simplu ca să fac ceva interesant.

Carmen mă sună din San Francisco şi îi povestesc de-a fir a păr durerile mele. Dar ea începe să râdă, îmi spune că sunt prăpăstioasă şi că fiecare zi înseamnă o nouă şansă de a lua totul de la capăt. Poate că are dreptate. Poate că n-are. Nu ştiu. Nu mai ştiu nimic.

Îmi petrec ziua conducând pe străzile oraşului, trecând pe lângă localurile în vogă pe care mi le-a indicat Jen doar aşa, ca să ştiu unde se află. Ago, restaurantul favorit al celebrităţilor, extrem de popular la vremea lui, despre care Carmen jură că oferă mâncare proastă la suprapreţ. Lucky Strikes, pista de bowling fluorescentă pentru nocturni, unde Bruce Willis şi-a sărbătorit ziua de naştere. Cluburi în vogă, ca Element, Mood şi LAX, unde „tinerii aristocraţi ai Hollywoodului sorb martini dietetice cu smochine în camera VIP până în zori", după cum scrie *Us Weekly*. Mă întreb în treacăt dacă mă aflu pe lista de invitaţi a acestor localuri, dar în clipa asta aş prefera să înghit un scorpion decât să aflu. Trebuie să scap repede de teama care a pus stăpânire pe mine. Am nevoie de ceva care să-mi ridice moralul şi să-mi redea starea de bine. Dacă m-ar suna iar Victor...

În drum spre casă m-am hotărât să cumpăr o hartă cu locuinţele celebrităţilor de la magazinul din colţ. Perfect. Dacă fac o plimbare prin faţa vilei lui Gwen Stefani, voi dobândi inspiraţia necesară ca să mă întorc la treabă, în speranţa ca la un moment dat să am o viaţă ca a ei. La naiba, o să trec chiar şi prin faţa bungalow-ului de zece milioane de dolari al lui John Travolta, doar ca să-mi amintesc că oamenii sunt într-adevăr în stare să-şi revină şi să redobândească gloria după ce au zăcut în mizerie.

Normal, în cele din urmă îmi dau seama că nu pot să găsesc nici una dintre casele starurilor, pentru că sunt toate

îngropate adânc în labirintul numit Hollywood Hills. Drumul care urcă e atât de îngust, încât încape doar o singură mașină și mă întreb cum de se întorc acasă într-o bucată toate celebritățile care consumă diferite substanțe. După ce mă rătăcesc de trei ori, renunț și mă întorc acasă.

Vreau să beau. Să îmi înec durerea în votcă ieftină, până în punctul în care ideea de a fuma un pachet întreg de țigări mi se pare fantastică. După care pot să-mi golesc intestinele de senzația de părăsire și de atitudinea plină de venin și să o iau de la capăt. Mă și văd stând la colțul străzii, în fața unui supermarket, fumând cot la cot cu cerșetorii din preajmă. Poate știu ei ce e trendy.

Dar prefer să-mi pun costumul de baie și mă duc la piscină, unde pot să-mi înmoi picioarele în apa rece. E minunată. Aș intra cu totul, dar clorul din apă mi-ar face praf machiajul.

Dintr-odată, îmi dau seama. Știu de ce am nevoie. Trebuie să mă scufund în apă, să mă curăț de această karmă otrăvită care s-a clădit încet-încet și m-a împiedicat să prosper în noua mea viață și carieră. Trebuie să mă arunc în mare cu capul înainte, într-o ceremonie de botez inerentă experienței californiene. Trebuie să accept ceea ce mi se oferă, să urmez calea care se deschide în fața mea. Trebuie să mă întorc pe plajă. Și trebuie să iau lecții de surfing de la tipul blond care m-a trezit.

Capitolul 14

În istoria muzicii pop există cinci cântăreți pe care nu pot să-i ascult. Nu că nu mi-ar plăcea ca oameni și nici măcar din cauză că nu mi-ar plăcea cântecele lor. Dar nu știu din ce motiv, la auzul vocilor lor, mă cutremur și mă înfior ca atunci când niște unghii ascuțite scrijelesc o tablă. Pentru

unii oameni, numai gândul că mănâncă ficat îi face să se înverzească de scârbă. Altora, s-ar putea ca mirosul de vopsea sau alte mirosuri grele să le provoace instantaneu o senzație de greață. Pe mine mă ia greața când aud aceste cinci voci și trebuie să vă spun că e o greață tare urâtă.

Prima voce îi aparține lui Karen Carpenter. Și da, știu că avea anorexie și că a murit de tânără. Dar nu mi se pare important și n-o să mă simt rea doar pentru că spun că vocea ei îmi dă fiori reci pe spinare și că aș prefera să mă frec din cap până-n picioare cu piatră ponce decât să o aud. Următoarea voce e a lui Christopher Cross, cel care cânta *Sailing* și coloana sonoră a unui film cu un Dudley Moore beat care încearcă să-și facă lipeala cu Liza Minelli în New York. Când aud cântecele alea, mi se pare că Christopher Cross are nevoie de o gură zdravănă de oxigen. Sau că sună ca și cum tocmai a inspirat adânc și a început să cânte când aerul a ieșit doar pe jumătate din plămâni. N-am mai auzit ceva de genul ăsta, cu excepția lui Michael McDonald (din formația Doobie Brothers), ale cărui melodii solo seamănă în mod suspect cu vocea lui Christopher Cross după ce a luat doza pe o lună de steroizi. Uitasem cu totul de Michael McDonald. Bine, dacă îl luăm în calcul și pe Michael McDonald, atunci ies șase în total.

Cea de-a patra voce pe care o urăsc e cea a lui Burl Ives, tăticul gras care purta pulovere cu nasturi și legăna copii veseli în brațe ca să-și câștige existența în anii '70. Pe când aveam șase ani și ascultam *Goober Peas* la pick-upul meu scârțâit, habar n-aveam ce înseamnă sintagma *pedofil pe furiș*, dar știam că muzica aia a deșteptat în mine un senzor de atenționare și un sentiment ciudat în stomac. Normal că nu vreau să spun că Burl Ives e pedofil. Sunt convinsă că nu e. Vreau doar să spun că din cauza asta am început să-l privesc pe Burl Ives cu același disconfort pe care îl am față de mâncarea de tortură din copilărie, ca sfecla pasată sau măslinele fellate – mersi, dar nu servesc.

Numărul cinci. Dumnezeule, vocea asta e motivul pentru care mă țin departe de muzica „anilor '80". Ciudatul ăla de la *The Cure* cu părul negru, cu ochii încercuiți de o dungă de dermatograf negru și care purta haină purpurie. Pielea palidă, ca o clătită, și vocea încordată, care geme ca o vacă accidentată... mi se face pielea de găină când îl aud. Nu-mi amintesc cum îl cheamă, dar sunt convinsă că vrea să economisească timp înregistrându-și muzica în vreme ce încearcă să-și inducă o asfixiere erotică în dulapul cu lenjerie. Nu-i chiar imaginea pe care s-o vizualizez în timp ce conduc la prânz pe autostradă.

Și ajungem în cele din urmă la numărul șase. Nu prea îmi place să pomenesc de el, pentru că individul se bucură de un respect deosebit în industria muzicală și toată lumea îl consideră unul dintre „monștrii sacri". Dar, dacă lăsăm reputația la o parte, trebuie să spun că urăsc vocea lui James Taylor. Nu știu de ce. Pur și simplu nu-mi place. Dar am un oarecare sentiment de regret în ceea ce-l privește pe tipul ăsta. În trecut a avut milioane de hituri, iar acum numele lui se reduce la reluarea la infinit a melodiei *You've Got a Friend* în cabinetul medicului. Dar pe mine vocea lui James Taylor mă face să mă chircesc și, în clipa în care o aud, trebuie să ies din raza ei de acțiune cât pot de repede.

Și ce să vezi? În după-amiaza următoare, după ce parchez mașina și îmi fac drum pe nisipul fierbinte spre *Cabana surfingului*... după ce trag aer în piept și îmi ofer o clipă de contemplare a renașterii iminente a vitalității spiritului și personalității mele, împing ușa de paie și sunt imediat asaltată de *You've Got a Friend* (și nu era varianta scurtă), care țâșnea dintr-un casetofon mic de pe podea.

Semn rău. La naiba!

Mă uit repede în jur și în spatele cabanei îl zăresc pe Danny, tipul cel blond, care arată câteva planșe de surfing unui cuplu de turiști. Nu mă vede. Uau, ăsta da bronz californian! Și ce brațe are! Urmăresc cum firele de păr blond, decolorat de

soare, îi cad pe frunte în timp ce el mângâie o planşă roşie, dând explicaţii clienţilor despre textura şi forma ei. Mă întreb cum a căpătat şuviţele alea decolorate. Nu prea îl văd stând într-un scaun de coafor cu capul acoperit de staniol.

Mă strecor pe uşă afară şi mă preling pe peretele cabanei, aşezându-mă în nisip. La câţiva metri de mine, pe malul apei, două fete în bikini se plimbă cu planşele de surfing sub braţ. Au corpurile suple şi ferme, iar pielea arămie are un bronz strălucitor. Părul lung, plin de sare, le flutură în briza mării şi dintr-odată îmi dau seama că *Baywatch* nu e un mit creat de televiziunea prin cablu.

Eu nu mi-am pus bikini pentru ocazie. Mi-am pus un costum sport albastru-închis, cu maiou şi pantaloni scurţi, care trebuie să acopere cât mai multă piele, şi labe de scafandru verde fosforescent. Mi-am dat părul cu un strat gros de loţiune cu protecţie solară şi mi-am încărcat genele cu trei straturi de rimel *waterproof*. Azi n-am chef să fac paradă cu corpul meu. Azi trebuie să mă eliberez de spiriduşul malefic dinlăuntrul meu, să-mi regăsesc libertatea interioară şi armonia cu întregul univers. Şi totuşi, tipele astea mă enervează. Ele nu muncesc? Cine are toată ziua la dispoziţie ca să se plimbe pe plajă, să facă surfing şi să se bronzeze la fel de bine ca fetele care pozează în calendarele pentru bărbaţi?

— Hei, Cosiţe Aurii! Cauţi casa bunicii?

Ridic privirile şi îl zăresc pe Danny în toată splendoarea lui blondă, aşezat din nou în bătaia soarelui meu.

— Te-am văzut când ţi-ai băgat capul în cabană.

— A, bună. Ce mai faci?

Mă întind să-i strâng mâna.

— Îţi mai aminteşti de mine? Sunt Lindsey Miller. Ne-am întâlnit acum o săptămână pe plajă.

— Cum aş putea să uit? Zâmbeşte. O fată frumoasă venită dintr-o metropolă, o adevărată sirenă nomadă adusă de val pe plaja mea.

— Ţi-am spus eu asta?

— Ce să-mi spui?

— Că locuiesc în metropolă? În New York?

— Nu, dar mi-am dat eu seama că...

— O, nu, scâncesc eu. Nu-mi spune.

— Ce să nu-ți spun?

— Că ți-ai dat seama că nu sunt de pe-aici?

— E de rău?

— Nu sunt sigură. Dar încerc să evit chestia asta cu orice preț.

Zâmbește din nou, apoi își întinde brațele spre mine.

— Haide, orășeanco!

— Nu mai spune asta! mormăi eu. Și eu locuiesc aici, măcar din când în când.

— Vezi, știam eu că ești o nomadă.

Mă ridică în picioare.

— Hai să-ți arăt cabana mea.

Clienții au plecat și nu mai suntem decât noi înăuntru. James Taylor a fost expediat și acum se aude vocea lui Sam Cooke, pe care îl iubesc. Pentru o fracțiune de secundă, încolțește în mine speranța că Danny o să mă apuce și o să mă învârtă pe ritmul unui vals. Dar el îmi oferă un suc de guava și îmi face un tur al magazinului, arătându-mi diferite tipuri de planșe, pe care mă îndeamnă să le ating ca să le simt forma. Îmi dau seama că își iubește foarte mult ocupația și încep să mă simt geloasă.

— E adevărat tot ce se spune despre surfing, îmi zice el.

— Ca de pildă? îl întreb eu. Că atunci când un rechin îți smulge mâna, cel puțin durerea e rapidă?

Pune un deget pe buzele mele, îmi zice „ssst!" și scutură din cap.

— Nu. Faptul că te simți împăcat și eliberat în același timp. E cel mai frumos sentiment de pe fața pământului. De-asta am deschis acest magazin. Ca să îi ajut și pe ceilalți să îl descopere.

— Asta e ambiția vieții tale?

— Ce altceva ar mai putea fi?

Dau din cap, întrebându-mă dacă aş putea simţi vreodată sentimentul despre care vorbeşte Danny. Sunt pe punctul de a-l întreba, când observ că închide ferestrele şi stinge luminile.

— Pleci?

— De ce? Voiai să cumperi ceva?

— Ăăă, mă întrebam dacă n-ai putea să-mi dai lecţia de surfing despre care vorbeai.

Zâmbeşte din nou, privindu-mă din cap până-n picioare cu ochii săi albaştri.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

Ridic din umeri nepăsătoare.

— Păi, aveam o după-amiază liberă şi surfingul pare o activitate destul de trendy pe aici.

— Trendy?

Ceva din tonul lui mă face să cred că am dat un răspuns greşit. De parcă m-aş fi luat de religia lui sau ceva de genul ăsta.

— Pare amuzant. E un răspuns destul de bun? Sunt convinsă că o să fiu de râsul întregii plaje, dar asta nu înseamnă că n-am voie să mă distrez puţin pe ziua de azi, nu?

Danny vine în spatele meu şi îmi pune mâinile pe umeri. Îi simt respiraţia pe ceafă şi, dintr-odată, încep să mă simt puţin ameţită.

— N-ai nevoie de un motiv. Eram doar curios, îmi spune el încet. Mi-ar plăcea să te învăţ.

Se desprinde de mine şi se duce înapoi la planşele de surfing.

— Dar acum trebuie să duc planşele astea în Malibu. N-o să dureze prea mult. Poţi să te întorci într-o oră sau... poţi să vii cu mine.

Să mă duc în Malibu cu un necunoscut. Dacă mă duce în pădure şi mă ciopârţeşte ca să facă momeală pentru rechini din mine? Nu-i de mirare că sunt puţin ameţită. E senzorul meu de atenţionare, care îmi spune că e o idee proastă să mă urc în maşină cu cineva pe care îl cunosc doar de zece

minute, dar care îmi șoptește cu ușurință în ceafă „Mi-ar plăcea să te învăț să faci surfing", de parcă tocmai am fi făcut dragoste pe nisipul fierbinte.

— Da, de ce nu?

La naiba, e o plimbare pe coastă atâta tot. Și, cu prima ocazie, o să-l anunț cu mândrie că am un prieten, așa că nu trebuie să creadă că o să dea la schimb o lecție de surfing pentru o lecție de dans la orizontală pe nisipul fierbinte cu o fată din metropolă.

— Aia e cabrioleta mea.

Danny arată spre un jeep vechi, rablagit, decapotat, în care încarcă toate planșele și costumele de surfing. Nu-i un BMW, dar dacă lui îi place...

— Urcă.

Nu cred că am mai călătorit vreodată cu un jeep, mai ales cu unul fără acoperiș și mai ales nu de-a lungul spectaculoasei coaste a Pacificului. Drumul șerpuiește pe țărmul oceanului, iar razele soarelui licăresc din spatele munților pe care îi lăsăm în urmă. Azi bate vântul și îmi place la nebunie sentimentul pe care mi-l dă aerul cald care îmi șfichiuie fața și-mi ciufulește părul.

— Ce-i așa de amuzant? strigă Danny la mine ca să răzbească prin vânt.

— Ce? strig eu la el.

— Zâmbești cu fața într-acolo. Ce e?

— Da?

Nu mi-am dat seama că zâmbesc. Poate că vântul îmi împinge în sus colțurile gurii și pare că zâmbesc. Sau poate că...

— Hei, vrei să oprim ca să mâncăm ceva?

— OK, strig eu.

E o idee fantastică să mâncăm ceva. N-am mâncat nimic înainte să vin aici pentru ca burta mea să nu pară prea mare în costumul mulat. Dar acum mor de foame.

Danny se opreşte în faţa unui mic restaurant de lângă plajă numit Malibu Sam. Îşi ia portofelul şi mă ajută să cobor din jeep.

— Nu e nimic luxos, dar eu sunt un om sărac care trăieşte pe plajă. Aici au nişte tacos de peşte nemaipomenite. Sună bine?

N-am mâncat niciodată tacos de peşte, dar mi se pare ceva inerent experienţei californiene, aşa cum e un hot dog pentru Manhattan. Şi pentru mine, experienţa înseamnă totul.

— Minunat. O să mă duc la toaletă.

În timp ce Danny cumpără mâncarea, eu mă strecor în baia mică din spatele tejghelei. Mă privesc în oglinda înceţoşată şi îmi dau seama că spectaculoasa coastă a Pacificului mi-a transformat părul într-o coafură tapată din anii '80. Încerc să îl aranjez cu puţină apă şi apoi mă întreb nehotărâtă dacă ar trebui să fac pipi sau nu.

Tejgheaua e la doar doi metri de baie şi nimic nu taie pofta de mâncare mai tare decât să auzi cum frumoasa sirenă nomadă trage apa unei toalete bine desfundate. Mă hotărăsc să mai aştept.

Când ies, îl văd pe Danny la o măsuţă cu faţa la ocean, cu o tavă de mâncare şi ceşcuţe cu sos. Se uită la mine şi zâmbeşte.

— Aici e maioneză de avocado şi aici e sos de miere şi coriandru. Aici e sos de mango. Ar trebui să le încerci pe toate, sunt delicioase.

Are dreptate, iar tacos de peşte sunt nemaipomenite. În timp ce spăl prânzul cu puţină apă rece, privesc cum razele soarelui strălucesc pe suprafaţa apei. Simt cum cristale mici de sare din aer mi se aşază pe braţe. Savurez sentimentul acesta, de a nu avea nici un stres şi nici o grijă.

— De ce eşti aşa tăcută? mă întreabă Danny.

— Mă gândeam doar cât de diferit e locul ăsta de New York.

— Spuneai că locuieşti şi aici, şi acolo. De ce? Cu ce te ocupi?

— Lucrez în publicitate, îi răspund eu, încercând să evit cu grijă cuvântul „trend", după reacția lui de la cabană.

— Pare distractiv.

— Are și momente bune.

— Îți place?

E o întrebare atât de simplă, dar la auzul ei mintea mea e invadată de amintirea amețitoare a avioanelor, a lui Liz și Jen, a interviurilor agresive de la colțul străzii, a momentelor de izolare în apartament, copleșită de groază, vârtejul emoțional al New Yorkului, de Victor Ragsdale și de tot ceea ce am trăit în ultimele săptămâni. Și, deodată, simt cum lacrimi fierbinți îmi invadează ochii. Mă bucur că port ochelarii de soare, trag aer în piept cu putere și răspund cu sinceritate:

— Nu știu.

Dar vocea m-a trădat și, într-o clipă, Danny întinde mâna și îmi trage ochelarii. Îmi vede lacrimile și se uită la mine curios, fără să spună nici un cuvânt. Apoi îmi pune ochelarii la loc și mă conduce la mașină.

În timp ce urcăm, mă opresc o secundă:

— Danny, voiam să-ți mulțumesc pentru această după-amiază minunată.

— Nu-mi mulțumi încă, fată frumoasă! Zâmbește. Amintește-ți că avem nevoie de pace și eliberare. După-amiaza nici n-a început încă.

— Cel mai important lucru, pe care nu trebuie să-l uiți niciodată, e să nu te întinzi prea sus sau prea jos pe planșă. Nu lăsa vârful să se scufunde sau să se ridice mai mult de câțiva centimetri.

Eu și Danny am intrat în apă și ne facem drum cu planșele până la „linia de pornire", locul în care aștepți să se spargă valurile. Până acum a fost destul de ușor – n-a trebuit decât să stau întinsă pe planșă și să vâslesc cu mâinile. De fapt, partea cea mai grea în surfing e să îți strecori corpul în costumul ud, ca un cârnat în maț. Se pare că surferii

experimentaţi (ca tipele alea două în bikini) n-au nevoie de costum, dar pe mine nu mă deranjează pentru că, odată ce ai reuşit să intri în el, subţiază foarte mult.

— Lindsey, mă strigă Danny, pe care l-a dus apa la câţiva metri de mine. Dacă simţi că îţi pierzi echilibrul, trebuie doar să desfaci picioarele un pic.

Încep să râd, pentru că sfatul ăsta îmi aminteşte de Jen, dar izgonesc imediat din minte orice urmă a acestui gând. Mă aflu aici, o pată minusculă într-un ocean imens, dar mă simt tânără, liberă şi vie. În clipa de faţă nu contează decât valul ăsta nemernic şi faptul că eu, Lindsey Miller, trebuie să-l cuceresc.

— O să încercăm săritura, dar numai în poziţie ghemuită.

Exersasem săritura pe nisip, mişcarea prin care sari din poziţia „pe burtă" în picioare, exact după ce se sparge valul şi te ia cu el. M-am descurcat destul de bine, având în vedere că sunt novice (şi că eram pe uscat) şi sunt puţin dezamăgită că Danny nu vrea să sărim decât în poziţie ghemuită.

— OK, iată că vine, strigă el. Dacă îl ratezi, să nu-ţi faci griji, probabil că va trebui să mai încerci de vreo două ori înainte să înveţi să-ţi sincronizezi mişcările.

Are dreptate. Nu sunt pregătită când valul mă loveşte. E mult mai puternic decât mi-am imaginat şi, în urma lui, nu plutesc graţios spre ţărm ca un surfer experimentat, ci tuşind şi scuipând apă sărată de parcă aş avea o criză.

Danny înoată până la mine şi mă loveşte cu putere pe spinare.

— Nu-ţi face griji, e un ritual de trecere.

Râde, dar râde singur.

— Acum ştii la ce să te aştepţi.

După vreo patruzeci şi cinci de minute încep să mă simt mai în largul meu. Am reuşit să sar în poziţia ghemuit de trei ori până acum şi Danny pare foarte mândru de mine. Pare să creadă şi că am început să obosesc şi că aş vrea să punem punct lecţiei. Dar eu îmi doresc cu disperare să fac cu adevărat

surfing, măcar o dată înainte să renunț pe ziua de azi. Pur și simplu simt că trebuie să fac asta.

Danny vine spre mine înot.

— Soarele apune în aproximativ jumătate de oră. Ar trebui să ne întoarcem.

— Te rog, încă o dată sau de două ori!

— Acum e mai greu să ne dăm seama cât de mari vor veni valurile. Arată mai mici decât în realitate.

Întinde mâna deasupra apei ca să îmi netezească părul, iar eu îl las, pentru că mă alină.

— Și în plus, ceva îmi spune că o să mai vii și pentru alte lecții.

Mă privește în ochi când îmi spune acest lucru, iar eu simt un torent de emoții în stomac. Plănuisem să menționez cuvântul „prieten", dar n-am avut nici o ocazie.

Apoi simt din nou torentul de emoție și îmi aduc aminte că, înaintea unei colonoscopii, medicul îi pune pe pacienți să bea un litru dintr-o soluție salină, ca să îi curețe. Și, după aproximativ trei ore de plonjat în ocean, cu valuri enorme care m-au lovit în față, e foarte probabil că am înghițit cel puțin aceeași cantitate. Dar mișcarea intestinală e minoră, ceea ce îmi indică faptul că mai am timp pentru un val, apoi întoarcerea pe mal, dezbrăcarea de costumul ud, inventarea unei scuze oarecare pentru a mă întoarce la mașină și apoi găsirea unei toalete publice cât mai departe de *Cabana surfingului*. Perfect.

— Încă unul.

Îi arunc lui Danny cel mai larg și cel mai dulce zâmbet, sperând că nu am alge între dinți.

— Te rog. Încă unul?

Danny oftează. Nu poate rezista zâmbetului meu.

— OK, încă unul. Dar să ai grijă. Crede-mă, poziția soarelui face ca valurile să pară mai mici decât sunt în realitate.

Îmi mai netezește încă o dată părul și mă ciupește de nas. Apoi se întoarce și se duce înot în dreapta mea.

Observ cum se formează valul în depărtare. Chiar nu pare aşa de mare. Mă gândesc că acum e-acum – ultima mea şansă de a-mi aduna curajul şi a întrece toate aşteptările. Mă apuc zdravăn de marginile planşei, simţind un nod în gât. Percep viteza şi greutatea apei şi într-o fracţiune de secundă mă hotărăsc. Merg până la capăt.

— Lindsey, îl aud pe Danny strigând, dar nu îl văd.

Valul mă cuprinde, iar eu sar în poziţia de ghemuit, apoi, clătinându-mă, încerc să mă ridic în picioare.

— Lindsey, opreşte-te!

Într-o fracţiune de secundă abia simţită, am două senzaţii deodată: numărul unu, valul ăsta e mult mai mare şi mai puternic decât mă aşteptam şi numărul doi, calculul pe care l-am făcut pentru eliberarea presiunii intestinale a fost incorect, pentru că simt dintr-odată o crampă foarte puternică în stomac, care mi-a deturnat toată atenţia pe care o dedicasem cuceririi Pacificului.

O, Dumnezeule! Sunt prinsă în vârtejul apei care îmi intră în ochi şi mă orbeşte. Încerc să apuc planşa cu mâinile, dar braţele mele nu reuşesc să răzbată prin tăria valului. Înghit din ce în ce mai multă apă, mă duc la fund şi de-abia aud ecoul vocii lui Danny, care mă strigă de dincolo de tornada care mă zdrobeşte. Şi apoi:

BUFF!!!

Cred că am ochii deschişi, dar nu sunt sigură de asta. Nu văd decât o ceaţă albă şi luminoasă. Mă simt ameţită, ca şi cum lumea din exterior şi chiar şi gândurile mele nu sunt decât ceaţă. Undeva, în depărtare, aud un ţârâit slab. Privesc îndelung în lumina albă şi după câteva minute ochii mei încep să focuseze.

— E trează, aud nişte şoapte, iar prin lumina albă zăresc două forme care se află în faţa mea şi care, îmi dau seama, sunt nişte capete.

— Lindsey, ne vezi? Ne auzi?

— Unde sunt? mormăi eu.

— Lindsey, ești la spital. Un tip te-a adus aici. Ai căzut de pe o planșă de surfing.

Mi-e cunoscută vocea și mă chinui să-mi dau seama a cui e. După alte câteva minute, ochii mi se obișnuiesc cu forma capetelor și corpul meu e invadat de o ușoară senzație de groază. Capetele sunt ale lui Liz și Jen, care sunt aplecate deasupra mea și mă privesc dezorientate.

Chiar și în ceața asta provocată de amețeală, îmi dau seama că trebuie să închid ochii și să mă întorc de unde am venit.

Capitolul 15

Există posibilitatea să fi visat atunci când am deschis ochii și am văzut chipurile dezorientate ale lui Liz și Jen (coșmar mai degrabă) sau să fi avut o halucinație, cauzată de calmante. Pentru că, data următoare când mă trezesc sunt tot la spital, dar singura față pe care o văd este aceea a asistentei zâmbitoare.

— Bună, iubito. Ai încasat o lovitură de toată frumusețea.

Îmi netezește părul și îmi bagă un termometru în gură.

— De când sunt aici? mormăi eu, încercând să nu sparg termometrul.

— De puțină vreme. De ieri. Ai venit la începutul serii. Acum e cam ora unsprezece, așa că ești aici de șaisprezece ore. Ai suferit o contuzie ușoară și te-ai lovit foarte tare la cap, așa că ți-am dat niște codeină și ai dormit ca un prunc.

Îmi scoate termometrul și pare mulțumită de rezultat.

— Cum te simți acum?

— Amețită.

— Ei, e normal. Dar cred că, după ce-ți verificăm semnele vitale, dacă ești bine, probabil că o să poți pleca acasă.

După ce iese din salon îmi dau seama că n-are cine să mă ducă acasă. Mașina mea e tot pe plajă. Oare Danny m-a adus? E încă aici? Sper că nu. Unde e? Mi-e așa de rușine!

Apoi îmi dau seama că acum ar trebui să fiu în avionul spre New York și că va trebui să-i explic lui Jen încă o dată de ce n-am ajuns acolo. Dar apoi îmi amintesc că m-am trezit și le-am văzut pe ea și pe Liz lângă mine. Oare așa a fost? Părea real. Sau poate că nu. Nu sunt sigură.

Și apoi toate aceste întrebări au devenit absolut insignifiante, pentru că mi-am adus aminte că, exact înainte să fiu dărâmată de pe planșă, am simțit o presiune în burtă, care nu putea să prevestească decât cea mai urâtă dintre urgențele stomacale posibile. Mă înfior la gândul că s-a întâmplat așa ceva în fața lui Danny Wynn. Mai ales că la momentul respectiv eram în stare de inconștiență și el trebuia să mă ducă într-un loc sigur. Gem fără să-mi mai pese de cucuiul din cap sau dacă mai am măcar cap. Gândul ăsta este atât de urât, încât mă străduiesc să îl îngrop într-un cotlon ascuns al minții. Aproape că reușesc.

Asistenta se întoarce.

— Bine, draga mea. Hai să-ți luăm tensiunea arterială.

Îmi trage brațul și începe să-l înfășoare cu chestia aia cu care se ia tensiunea.

— Pot să vă întreb ceva? o întreb eu timid.

— Bineînțeles, spune-mi.

— Când am ajuns aici, eram... ăăă... eram curată?

— Ce vrei să spui, dragă?

— Vreau să știu dacă... dacă aveam ceva... pe haine sau... pe mine?

— Ca de exemplu?

— A, nu știu. Păi... știți doar... orice?

E complet dezorientată.

— Păi, tocmai fuseseși scoasă din ocean și erai puțin cam udă.

Ia fișa mea și se uită peste ea.

— În afară de asta, în fişă nu se mai menţionează nimic. Dar eu nu eram în tură atunci când ai fost adusă.

Mă holbez la ea dezorientată.

— Dar, sunt sigură că dacă ar fi fost ceva deosebit, ar fi fost consemnat pe fişă. Aşa că nu-ţi face griji, dragă, orice ar fi.

N-o să aflu niciodată. Niciodată. Ăsta este unul dintre acele momente, în care ai depăşit orice stres sau panică şi nici nu mai simţi şocul sau groaza. Eşti pur şi simplu amorţit, de parcă e posibil să se fi întâmplat cel mai urât lucru din viaţa ta, dar tu nu vei şti niciodată cu certitudine şi te vei întreba întotdeauna ce s-a întâmplat.

— Am sunat-o pe prietena ta, o să vină să te ia, îmi spune asistenta în timp ce îmi aranjează hainele în dulap.

— Prietena mea?

Mă ridic în capul oaselor.

— Care dintre ele?

— Să vedem, ia din nou fişa. Liz Gordon.

Vai, Doamne! Nu a fost o iluzie. Liz e aici. De ce? Cum a aflat? Şi cum de a ajuns aici aşa de repede? Şi de ce e şi Jen cu ea?

Întrebările mi se învârt în minte, în timp ce asistenta mă îmbracă şi îmi dă un număr din *Cosmopolitan*.

— Uite ceva de citit în timp ce aştepţi. Zicea că trebuie să facă câteva opriri, aşa că mai ai de aşteptat cel puţin jumătate de oră.

Îmi zâmbeşte.

— Pot să îţi aduc ceva? Apă? Suc?

Scutur din cap.

A venit până la Los Angeles ca să mă concedieze? Cu un telefon rezolva mai repede. Şi a adus-o şi pe Jen ca să râdă de mine şi să îmi răsucească cuţitul în rană? Sau poate ca să îmi aleagă o înlocuitoare. Nu-mi vine să cred că o să mă mătrăşească şi o să mă expedieze înapoi la Chicago înainte să-l văd pe Victor Ragsdale. Oare Victor o să mă viziteze la

Chicago? Ha! Sunt convinsă că, până să apuc să mă întorc eu la New York (dacă o să apuc să fac asta vreodată), nici măcar n-o să-şi mai amintească de mine.

Citesc un titlu de pe coperta *Cosmopolitan*: „8 metode de a ascunde o gafă la serviciu". Încep să râd din cauza ironiei acestei situaţii şi deschid revista. Dar, normal, gafele descrise în acest articol sunt puţin mai mici decât mizeria de nedescris pe care am făcut-o în viaţa mea în ultimele două săptămâni.

Mă duc direct la pagina cu tunsorile moderne, pentru nopţile de vară. Scrie că se poartă tunsorile elegante ale Hollywoodului de altădată şi ne arată şi imagini cu cosiţe răsucite ridicate în coc şi şuviţe ondulate, gen Victoria Lake. „Se poartă albastrul" e titlul principal din secţiunea de machiaj. Arată şi poza unei stewardese din anii '70 şi apoi câteva variante moderne, în care manechinele de azi sunt machiate cu nuanţe aprinse de albastru. Mă duc apoi la secţiunea de modă. „Rochii de vară în stilul anilor '50!" ne atenţionează un titlu însoţit de imaginea unor rochii frumoase şi colorate, cu talii înguste şi fuste largi.

Stai puţin. Nici una dintre tendinţele astea nu e nouă. Tot ce se găseşte aici reprezintă reîntoarcerea unui stil din trecut. Mă duc repede la secţiunea de pantofi, care ne anunţă că „Pantofii cu tocul jos sunt din nou la modă", şi apoi la secţiunea de cosmetice, care ne spune că cea mai bună metodă de a hidrata pielea arsă de soare este bătrâna vaselină.

Cred că glumesc. Oare o industrie întreagă a rămas fără idei? Mă gândesc la toţi banii care se cheltuiesc pe găsirea de noi tendinţe – chiar şi de către Gordon-Taylor, şi mă întreb ce rost are. Sau poate că secretul pentru a fi întotdeauna la modă e să-ţi păstrezi grămadă toate vechile haine şi să aştepţi apoi câţiva ani ca să revină la modă?

Dar cineva îmi smulge dintr-odată revista din mâini şi apoi răsare în faţa mea chiar ea, Liz Gordon. Pusă la patru ace, mă priveşte cu un zâmbet ciudat.

— Hai să mergem.

— Cum te simți? mă întreabă Liz în mașină. Lasă-mă să ghicesc. Simți că ai o minge de bowling înghețată în loc de cap și începi să-ți dai seama din ce cauză suciții ăștia de la Hollywood devin dependenți de analgezice cât ai clipi.

— Ceva de genul ăsta, mormăi eu.

— Ți-e foame?

— Nu prea.

— Ți-e sete?

— Nu.

— Ei bine, mie mi-e sete. Aș bea un martini sec în barul meu preferat de aici. Dar, de fapt, suntem în Los Angeles acum, așa că ar trebui să mă sfătuiești tu, draga mea. Ce-ar trebui să beau?

Mă uit la ceasul de la mână. E unsprezece și patruzeci și cinci dimineața.

— Suc de portocale?

— Ce zici de un elixir de grâu și morcov de la restaurantul vegetarian de pe Sunset? Se zvonește că ar avea proprietăți tămăduitoare.

Aștept în mașină ca Liz să se întoarcă cu cocktailurile. N-a pomenit deloc despre motivele venirii ei aici și are un comportament suspect de binevoitor, chiar dacă e puțin stresată.

Ajungem repede în apartament, unde Liz mă așază pe canapea, aducându-mi o pătură, câteva perne și o pungă cu gheață pentru cap. Apoi îmi oferă sucul de grâu și morcov și se așază și ea.

— Cred că te întrebi de ce sunt aici.

Încuviințez din cap.

— S-ar putea să fiu nebună, dar am impresia că m-am trezit și am văzut-o pe Jen cu tine.

— Așa e. Jen m-a sunat ieri înnebunită. Am avut o discuție destul de lungă, după care am hotărât că ar trebui să ne întâlnim toate trei și să purtăm o discuție și mai lungă. Așa că am luat amândouă avionul până aici azi-noapte. Dar m-am gândit mai bine și în dimineața asta m-am hotărât să o trimit înapoi la New York.

— Stai puţin, de unde ai ştiut că eram în spital?

— Cineva de la magazinul de echipamente pentru surfing a lăsat un mesaj pe robot. Le-ai dat numărul de la apartament pentru cazurile de urgenţă. Ceea ce mi s-a părut cam necugetat.

— Nu m-am gândit că va exista un caz de urgenţă.

— Nimeni nu se gândeşte la asta vreodată, draga mea. Dar s-a rezolvat. Şi acum eşti acasă.

Poftim. Din nou cuvântul ăsta.

— Aşa că putem trece la subiect.

Închid ochii şi-i mulţumesc lui Dumnezeu că sunt puţin sedată în timpul acestei conversaţii. Durerea va fi atenuată şi, dacă merge bine, probabil că o să uit totul până în momentul în care redevin coerentă.

— Lindsey, ştiu ce se întâmplă cu tine şi cu newsletterul. Jen mi-a povestit totul.

Iau o înghiţitură de suc şi încerc din răsputeri să n-o las pe Liz să observe o umbră de chicoteală pe chipul meu. Bleah, chestia asta vegetariană e oribilă. Oare cum de supravieţuiesc unii doar cu aşa ceva?

— *Pulsul* trebuie să apară în câteva zile şi nu trebuie să-ţi mai spun că numărul ăsta va fi un dezastru.

Acum e-acum.

— Normal, primul meu gând a fost să te dau afară, să te pun într-un avion şi să-ţi trimit factura pentru toate cheltuielile pe care agenţia le-a făcut cu experimentul ăsta.

Încuviinţez din cap. Mi se pare normal. Şi eu aş face la fel.

— Dar eu te-am angajat pentru că am avut o presimţire că ai putea să faci agenţia să se mândrească, iar instinctele mele nu m-au înşelat niciodată. Aşa că vreau să te întreb, Lindsey, ce s-a întâmplat?

Simt cum lacrimile îmi invadează ochii şi apoi curg şuvoi pe obrajii mei. În acest moment nu mai are nici un rost să mai găsesc pretexte.

— Îmi pare rău, Liz. Şi eu am crezut că pot să fac asta. Dar am plonjat prea repede şi chiar nu ştiu deloc ce fac. Nu ştiu cum să descopăr tendinţe şi nici nu ştiu de unde să încep.

— De ce nu mi-ai spus înainte să fie prea târziu?

— Pentru că mi-am făcut o tonă de iluzii şi îmi doream mult să fac treabă bună. Mă gândeam că o să mă trezesc într-o dimineaţă şi o să mă prind dintr-odată cum stau lucrurile şi după aceea o să pot recupera şi totul va prinde contur.

Acum plâng cu sughiţuri.

— Mi-e aşa de ruşine... N-am vrut să te dezamăgesc.

Îmi întinde un şervеţel în care îmi suflu nasul.

— Mi-e aşa de ruşine şi îmi pare atât de rău pentru tot!

Liz termină elixirul de morcov şi grâu, lingând capătul paiului. Oftează şi aruncă o privire lungă unei privelişti care probabil că e cea mai penibilă din câte a văzut vreodată (adică eu smiorcăindu-mă, cu ochii umflaţi, cu un cucui enorm pe frunte şi cu mucii atârnându-mi din nas).

— Bine. Mă bucur că înţelegi în ce situaţie mă aflu. Pentru că, dacă o să stau aici o săptămână şi o să muncesc cot la cot cu tine, trebuie să fim pe aceeaşi lungime de undă.

Ridic spre ea ochii înlăcrimaţi.

— Ce?

— O să-ţi mai acord o şansă, Lindsey. O să stau în Los Angeles o săptămână. O să ne lămurim împreună cum trebuie detectate trendurile.

— Vorbeşti serios?

— Da, vorbesc serios.

— Şi Jen?

— Jen e la New York, încearcă să scrie primul număr. Nu-ţi face griji pentru ea. Chestia asta e între noi două. O să ne prindem noi. Doar noi două.

Îmi petrec restul zilei încercând să dorm ca să scap de durerea de cap şi minunându-mă de miracolul de a avea în continuare un loc de muncă. Liz mi-a lăsat un bilet pe care a scris

că a) stă la hotelul Beverly Hills; b) ar trebui să mă duc să luăm micul dejun împreună mâine-dimineață și c) înainte să plece Jen, s-au dus împreună pe plajă și mi-au adus mașina acasă, așa că am cu ce să mă deplasez.

Seara mă simt în continuare amețită, dar Carmen s-a întors din San Francisco și de-abia aștept să-i povestesc tot ce s-a întâmplat în ultimele două săptămâni. Când vine la mine cu o pizza, o cutie de înghețată și câteva doze de Pepsi (nici măcar light!), sunt așa de fericită și de ușurată, încât îi sar în brațe.

— Dumnezeule! exclamă ea. Ce s-a întâmplat cu fruntea ta?

Tresar când îmi mângâie capul.

— Au, aproape că mă doare și pe mine, îmi spune ea compătimitoare.

— Știi cum să maschezi un cucui? o întreb.

— Nu-ți face griji cum arată. O să treacă într-o săptămână.

— Poți să-mi împrumuți o pălărie?

— Crede-mă, nu trebuie să îți faci griji! Dacă vezi că se uită cineva lung la tine, zâmbește-i de parcă îți iubești defectele și ești cea mai frumoasă femeie de pe fața pământului. Și lumea se va lua după tine. Crede-mă.

După ce pune mâncarea pe masa din bucătărie, începem să ne înfruptăm. Mmm. Nu se spune degeaba că toată lumea iubește pizza.

— Povestește-mi despre surferul ăsta, mă îndeamnă Carmen.

— Danny? Păi... e genul obișnuit de surfer.

— Drăguț?

— Hmm, cred că da...

— Lindsey, dacă zici că un alt tip e drăguț nu înseamnă că îl trădezi pe Victor. Așa că relaxează-te și povestește-mi în continuare. E drăguț? Te place?

— Să știi că a fost foarte drăguț. Și părea să îi placă și lui de mine destul de mult. Dar nu în felul ăla.

— De unde ştii?

— Păi, dacă i-a plăcut vreodată de mine în felul ăla, cu siguranţă că nu-i mai place. Pentru că nu l-am ascultat şi, în consecinţă, m-am făcut de râs, iar el a trebuit să mă scoată din apă, să mă aducă cu maşina din Hollywood şi să mă interneze în spital. Deci mă îndoiesc că sunt persoana pe care ar vrea s-o vadă în acest moment.

Nu spun nimic despre posibilul meu „accident". Restul e suficient.

— Cred că ar trebui să ai o aventură cu el.

— Eşti nebună. Oare n-am petrecut toată săptămâna povestindu-ţi despre Victor?

— Victor pe naiba! Aşa o fi, dar el e foarte departe, e în New York. Chiar crezi că în serile în care tu eşti plecată el stă singur, în faţa televizorului?

— Nu vrei să nu mai vorbim despre asta?

Dacă vreţi să ştiţi, Carmen mă enervează. Trebuie să-l sun pe Victor şi să-i spun că mai stau aici o săptămână, dar mi-e groază s-o fac. Abia aşteptam să-l văd şi să mă întorc în vâltoarea şi vacarmul New Yorkului. Dar, în acelaşi timp, am un sentiment reînnoit de speranţă pentru slujba mea. Dar simt şi teamă, nesiguranţă şi enormă curiozitate faţă de ceea ce eu şi Liz vom face săptămâna viitoare. Îi sunt atât de recunoscătoare pentru că mi-a acordat a doua şansă şi pentru că, mai mult de-atât, crede în mine. Vreau să fie mândră, să îi reînnoiesc încrederea în validitatea instinctelor ei, vreau să iasă bine. Ceva măreţ. Ceva de care aş putea să fiu foarte mândră.

Îmi pare rău că m-am răstit la Carmen, pentru că, în momentul în care încep să îi povestesc de ce a venit Liz aici, se prinde imediat şi redevine persoana înţelegătoare care este de obicei. Tot ceea ce îi povestesc eu o entuziasmează şi mă încurajează mai abitir decât o echipă întreagă de majorete. După ce mâncăm îngheţata, se duce să se întâlnească cu prietenul ei, iar eu mă bag în pat.

Nu pot să dorm. Am emoţii pentru ziua de mâine. Şi, în ciuda a ceea ce i-am spus lui Carmen, mă gândesc întruna la Danny Wynn. Regret situaţia pe care am creat-o. Cred că ar trebui să-i cer scuze, ca să nu mai spun că îi sunt datoare până la sfârşitul zilelor. Şi e singurul care îmi poate spune ce s-a întâmplat în apă – cum m-a lovit valul, ce-a făcut ca să mă salveze, dacă a recuperat planşa. Aş vrea să ştiu toată povestea. Ar trebui să-l sun. Nu, ar trebui să mă duc până acolo. Ar trebui să mă duc acolo cu un coş de fructe şi să-i mulţumesc personal că mi-a salvat viaţa.

Dar mi-e ruşine. De fapt, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mă îndoiesc mai tare că aş fi avut vreun „accident" (în afara faptului că mi-am crăpat capul în două). Aş fi ştiut. Doctorul ar fi scris asta în fişă. Cumva, aş fi putut să-mi dau eu seama.

Dar tot mi-e ruşine. Pentru acest incident şi mai ales pentru că eu l-am cauzat, sfidându-i indicaţiile şi nesocotindu-i experienţa.

Exact când eram pe punctul de a aţipi, îmi dau seama că am toată săptămâna la dispoziţie să mă gândesc cum să procedez şi să-mi iau inima-n dinţi ca să dau ochii cu el. Toată săptămâna – asta în cazul în care reuşesc să scap vreo clipă de Liz.

Capitolul 16

Când ajung la hotelul Beverly Hills, Liz stă la o masă de lângă piscină, cu un teanc de reviste lângă şezlong. Vorbeşte la mobil şi pare foarte supărată. Îmi face un semn să mă apropii, apoi spune în receptor „O să vorbim mai târziu despre asta" şi închide scurt.

— Sper că ți-e foame, îmi spune. N-am putut să mă hotărăsc, așa că am comandat trei feluri de mâncare, gândindu-mă că o să le împărțim.

Îmi privește fruntea, încercând să își ascundă groaza.

— Biata de tine, arăți de parcă ai fi intrat într-un baros.

— Arată mai rău azi pentru că începe să se învinețească, spun eu, apoi îi fac semn chelnerului. Aș vrea un ceai cu gheață, vă rog.

Apoi din nou lui Liz.

— Dar știi ceva? Asta e! Dacă fruntea mea e ciopârțită, o s-o port cu mândrie!

— Bravo, fata mea! Să-i ia dracu' pe toți. Acum hai să vorbim despre tendințe.

Se apleacă spre mine și dintr-odată tonul ei devine serios. Ne concentrăm numai asupra afacerilor.

— Ziceai ieri că nu știi de unde să începi, dar numai nesiguranța ta e de vină. Sunt convinsă că ai mai multe idei decât îți dai seama. Spune-mi ce știi.

— Păi, începusem să mă întreb dacă activitatea asta are vreo logică. Dacă te uiți prin revistele astea, nu conțin nici o idee nouă. Se recuperează doar idei și stiluri din trecut, cărora poate că li se adaugă câteva elemente moderne. Chiar și exercițiile fizice. Uită-te la yoga – cât de populară era în anii '70 și la începutul anilor '80. Apoi a dispărut timp de cincisprezece ani și iată unde e acum. De parcă lumea a rămas fără idei și se hotărăște să se întoarcă în trecut și să scoată ceva din cutia cu tendințele uzate. În clipa următoare, e noua isterie a anului.

— Observi vreun tipar?

— Tipar?

— E o teorie interesantă. Dar nu poate acționa la întâmplare. Nimic nu e întâmplător. Trebuie să existe un tipar de evoluție a trendurilor, un fel de cronologie a renașterii tendințelor.

— Cred că aş putea încerca să elaborez nişte teorii, spun eu şovăitoare.

— Încearcă. Dar nu e suficient. Ceea ce ai spus e parţial greşit. Există multe lucruri noi, Lindsey. Nu lăsa frustrarea să te orbească. Există o variantă nouă pentru orice. Nu e vorba doar de modă şi frumuseţe. E vorba şi despre mâncare şi băutură, muzică şi divertisment, sport şi hobby-uri, destinaţii de vacanţă, sex şi relaţii serioase, politică şi etică, moduri de viaţă şi mentalităţi... orice crezi că suferă schimbări de-a lungul timpului şi căruia putem să-i luăm pulsul. Gândeşte-te la asta. Există posibilităţi nelimitate. E foarte incitant, nu crezi?

— Este, într-adevăr. Dar e şi foarte intimidant. Pare o lume mult prea mare ca să poată fi cucerită doar de două persoane care fac naveta între două oraşe mari.

— Şi ce sugerezi?

Ridică din sprâncene.

— Nu ştiu.

Lupt din răsputeri.

— Ceva de mari dimensiuni. Poate să punem un chestionar pe Internet. Ar putea să-l completeze mii de oameni, iar noi n-ar mai trebui să ne pierdem tot timpul hărţuind lumea la colţ de stradă.

— O idee excelentă. Cât de des ar trebui să-l analizăm?

De parcă eu ştiu.

— Ăăă, în fiecare lună. Ar fi suficient de des ca să observăm schimbările semnificative, nu?

— Mie mi se pare o idee bună. Să îl scrii. Şi să nu laşi nimic pe dinafară.

— Dar cum ne dăm seama dacă cei care răspund sunt persoane trendy?

Liz izbucneşte în râs.

— Să nu-ţi imaginezi că, dacă ai avut câteva idei bune, o să scapi de interviurile din stradă, don'şoară. Dacă aşa ceva

ar fi posibil, atunci v-aş trimite pe amândouă la Toledo şi aş scăpa agenţia de bătaie de cap.

Chelnerul apare cu o tavă imensă, ticsită cu mâncare. Eu şi Liz ne sărbătorim progresul cu o omletă delicioasă şi clătite cu somon. După ce mâncăm, mă trimite acasă ca să încep să lucrez la chestionar.

— O să-ţi ia mult mai mult decât îţi imaginezi, mă anunţă Liz. Dar eu tot vreau să îl termini până mâine-dimineaţă. Avem o grămadă de lucruri de făcut.

— Ce-o să faci restul zilei? o întreb.

Sunt dezamăgită că trebuie să plec. E pentru prima dată când am inspiraţie de când am acceptat slujba asta, de parcă chiar pot să vânez tendinţe. Nu vreau să plec acasă. Vreau să stau cu ea.

— Lindsey, am o mare agenţie de publicitate. O să am multe lucruri de făcut. Acum du-te. Ne întâlnim din nou mâine – acelaşi loc, aceeaşi oră.

În drum spre casă mă gândesc că Liz e foarte drăguţă că a venit aici şi mă ajută. Apoi îmi amintesc cât de supărată părea când vorbea la telefon în momentul în care am ajuns la hotel. Oricât de drăguţă ar fi, îmi dau seama că e destul de... ciudat ca o persoană cu statutul ei să îşi rezerve o săptămână întreagă ca să se ocupe de un newsletter pentru tendinţe. Dar poate că newsletterul acesta e mult mai important decât crezusem eu. Gândul mă stresează şi mai mult.

„Nu te mai concentra asupra stresului", îmi zic mereu, „ci asupra temei care ţi s-a dat."

Nu cred că o să fie aşa de greu să fac chestionarul. Carmen mi-a spus că o să fie acasă în seara asta, aşa că poate o să facă o primă lectură după ce îl termin, ca să ne asigurăm că n-am uitat nimic. Şi poate că după aceea o să avem timp să dăm o raită prin câteva dintre cluburile astea în vogă pe care le-am ocolit toată săptămâna. Deşi am capul cât o baniţă, am chef de petrecere.

Gândul că am în față o seară productivă și, în același timp, presărată cu distracții m-a acaparat dintr-odată și, dacă vă vine să credeți, chiar am uitat să-l sun pe Victor Ragsdale.

Opt ore mai târziu, cu ochii încețoșați și încercând să mai disting prin marea de litere din fața mea, îmi dau seama că Liz a avut din nou dreptate – chiar e mult mai greu să fac chestionarul acesta decât mi-am imaginat. Din fericire, Carmen mă ajută, și ne-am distrat încercând să descoperim toate dedesubturile ultimelor tendințe și mișcări culturale și să nu lăsăm nici un ungher necercetat. Din păcate, chestionarul nostru s-a extins până la aproape o mie de întrebări.

Gustări preferate. Parfumuri preferate. Actori preferați, sub vârsta de treizeci și cinci de ani. Activitățile preferate în aer liber. Activitățile preferate în interior. Formații și cântăreți preferați. Cel mai reușit reality-show. Activitățile preferate pentru serile de duminică. Țeluri în viață. Partide politice. Ultima marcă de haine achiziționată. Magazinul de la mall care reflectă cel mai bine stilul tău personal. Cât timp petreci vorbind la telefon, citind, uitându-te la TV, făcând gimnastică etc. Ultima dietă pe care ai ținut-o, durata ei și câte kilograme ai pierdut. Produsul antiacneic preferat. Produsul antiîmbătrânire preferat. Tratamentul preferat la spa. Lista n-are sfârșit.

— Carmen, e imposibil. N-o să răspundă nimeni acestui chestionar. O să le ia patru ore să îl completeze.

— Știu. Trebuie să îl reducem serios.

— Dar toate întrebările sunt importante.

— Putem să mai tăiem. Trebuie doar să fim mai eficiente.

— Sunt obosită, mă plâng eu. E aproape unșpe.

— Ce noroc al dracului ai că te ajut eu, glumește Carmen. Desfă o sticlă de vin și hai să-l mai periem un pic.

E o prietenă nemaipomenită. Stă cu mine până la trei dimineața. Nu se plânge deloc. Mă ajută să comprim, să combin și să cioplesc întrebările până ajungem la o lungime acceptabilă

a chestionarului. În cele din urmă, când aproape ne prăbuşim de oboseală, recunoaştem că a ieşit destul de bine. O îmbrăţişez pe Carmen la plecare, le trimit chestionarul pe mail lui Liz şi Jen şi mă arunc în pat extenuată.

Mă trezesc sub razele soarelui de dimineaţă şi sar repede din pat, cu ochii luminoşi şi părul vâlvoi. Sunt plină de energie. În cele din urmă, sunt pregătită pentru această provocare şi o s-o abordez cu forţe proaspete.

Am destul timp la dispoziţie înainte să mă întâlnesc cu Liz, aşa că mă hotărăsc să fac o plimbare până la cafenea, ca să inspir puţin aer proaspăt de California. Dar de-abia am ieşit pe uşă, când începe să sune telefonul.

— Măi să fie, e chiar cea mai norocoasă fată de pe faţa pământului!

E Jen. Şi e sarcastică.

O clipă nu-i răspund. Chiar nu ştiu ce să-i spun. E o trădătoare. A sunat-o pe Liz şi i-a spus totul, ca să mă concedieze, e clar. Dar cine ar putea să o învinuiască? Ameninţam să distrug newsletterul şi pe ea o puneam într-o poziţie foarte proastă. Ca să nu mai spun că, dacă nu ar fi sunat-o pe Liz, eu m-aş fi zbătut ca peştele pe uscat şi acum, în loc să încerc să pun lucrurile la punct.

Aşa că mă hotărăsc să evit subiectul – să fentez puţin. E clar că şi ea vrea acelaşi lucru, pentru că toate evenimentele recente sunt trecute sub tăcere.

— Am primit chestionarul tău, îmi zice ea pusă pe treabă.

— L-ai citit?

— Da.

Pauză.

— Oricât de tare mă doare să ţi-o spun, arată destul de bine.

Cred că am halucinaţii.

— O să-l lansăm mâine. Dar a fost ideea ta, aşa că tu te ocupi de el.

— Minunat.

— E mult de muncă, Lindsey. Eu nu fac decât să te avertizez.

Urmează un moment de stânjeneală.

— L-am întâlnit pe prietenul tău, îmi spune Jen.

Ciulesc urechile.

— Ce?

— Cum îl cheamă?

— Victor.

— Da, Victor. A venit pe aici întrebându-se unde dracului ești.

— Ce-a spus? o întreb eu nerăbdătoare.

— A spus „Unde dracului e Lindsey?"

— Ce i-ai spus?

— Ce crezi că i-am spus? Că ești încă în California.

Trebuie să-l sun imediat. În New York e ora unsprezece dimineața. E la muncă, dar poate că o să răspundă.

— E drăguț, spune ea cu generozitate. Dacă îți place genul.

— Ascultă, Jen, trebuie să închid. Trebuie să mă întâlnesc cu Liz la hotel într-un sfert de oră.

Nu-i adevărat, mai am o oră la dispoziție ca să ajung la întâlnire, dar nu vreau să mai las să treacă nici o clipă – trebuie să îl sun pe Victor.

— Vrei să fac ceva aici? o întreb eu repede.

— Mi se pare că tu și Liz vă descurcați de minune amândouă.

Iar e sarcastică și încep să-mi dau seama de unde vine. E geloasă că Liz a venit aici și-mi oferă mie atenția ei, pe mine mă ajută și crede în mine. Jen Savage e geloasă pe mine. Clocotește în sufletul ei, n-am nici o îndoială. Și nu poate să facă nimic. Mă hotărăsc să mă gândesc mai târziu la chestia asta, când o să pot s-o savurez din plin.

Pun capăt conversației cu Jen și formez imediat numărul lui Victor. Și răspunde!

— Lindsey, Lindsey, Lindsey, ești în stare de orice ca să scapi de un dans exotic, îmi zice el.

— Tot o să ai parte de el, răspund eu zâmbind. Dar o să te fac să aştepţi.

— Aşteptarea o să îndulcească momentul şi mai mult. Unde dracului eşti?

— Îmi pare rău. Trebuie să mai stau aici o săptămână. Şefa mea a venit în L.A.

— Da, răspunde el. Am auzit.

Aşa este. S-a întâlnit cu Jen la apartament. Mă strâmb la gândul altor chestii pe care poate că le-a auzit.

— Toate colegele tale de cameră deschid uşa în bikini? I-am văzut sânii mici, cruzi.

Jur că data viitoare când o văd îi smulg sânii mici. Apoi o să i-i lipesc cu superglue de fiecare parte a capului. Şi după aia...

— Lindsey?

— Scuză-mă. Tipa e un extraterestru venit de pe altă planetă, deghizat abil în partenera mea în vânătoare de trenduri. Poţi s-o ignori.

— Tu ce-ai mai făcut? mă întreabă. Spune-mi repede, intru într-o şedinţă peste un minut.

— N-ai niciodată timp să vorbim, mă îmbufnez eu.

— Sunt ocupat, draga mea. În plus, eu sunt băiat. Nouă nu ne place să vorbim la telefon. Când te întorci?

— Cred că duminica viitoare.

— Particip la un eveniment luni seară. Ţol festiv. Te simţi în stare?

— Absolut!

Pentru o secundă, mintea mea e invadată de gândul la rochii, bijuterii, coafuri, pantofi... Trebuie să găsesc timp să mă bronzez înainte să mă întorc.

— Te iau luni seară la opt şi jumate.

— Victor? Mă mai suni până atunci?

Îmi dau seama că vorbesc ca un copilaş care cere să i se citească o poveste înainte de culcare, dar nu-mi pasă. Nu

vreau să petrec încă o săptămână întrebându-mă dacă o să-mi dea vreun semn.

— O să te mai sun până atunci. Dar te avertizez că mie nu prea-mi place să vorbesc la telefon.

— Păi, în cazul ăsta n-ar trebui să ai o relație cu o persoană care lipsește din oraș jumătate din timp, mă răstesc eu, uimindu-mă chiar și pe mine.

— Măi, măi! Ce fată țâfnoasă! Îmi place, e foarte sexy.

— Victor...

— Lindsey, vreau să te văd. Eu nu mă pricep să comunic prin telefon. Îți spun eu, cromozomul Y respinge gena telefonului. E dovedit științific. Dar o să te sun peste câteva zile, bine?

Cromozomul Y. Scutur din cap. O fi adevărat, dar cromozomul X atrage gena telefonului ca pe o porție de gogoși cu ciocolată după câteva pahare în plus de cola cu rom, de asta n-am nici cea mai mică îndoială. Dar nu e nici o problemă. Nici una. Și, după cum spunea și Victor, așteptarea nu face decât să îndulcească momentul.

— Sunt impresionată, îmi spune Liz când nici nu apucasem să mă așez. Chestionarul e foarte bun. Trimite-l cercetătoarei noastre de la agenție, ea o să-l pregătească pentru lansare. Dar, când o să înceapă să ne vină răspunsurile, tu va trebui să faci analiza.

— Am înțeles.

N-ar putea să-mi șteargă zâmbetul de pe față nici măcar cu o găleată de detergent și un mop industrial.

— Și altceva? Ce-ai mai observat? mă întreabă Liz.

Și, de fapt, chiar am observat ceva.

— Mi se pare că, de fiecare dată când se lansează o nouă tendință, ori este o variantă îmbunătățită a unui lucru care e deja popular, ori este exact opusul.

— Ca de exemplu?

— De exemplu, pantofii. Asta e tendința opusă. Anul trecut erau la modă saboții cu tocuri de zece centimetri. Vara asta se poartă cei cu talpă plată. Sau lenjeria de corp. Anul trecut se purtau chiloții bărbătești. Anul ăsta nu găsim decât tanga. De la o extremă la alta. Dar după aceea analizăm puțin pantalonii. Anul trecut au revenit la modă pantalonii până la genunchi. Și sunt în continuare, dar numai dacă au manșetele întoarse. Așa că trendul ăsta nu a înregistrat decât o ușoară evoluție.

— Hmm.

Liz cugetă la ceea ce tocmai i-am spus.

— Îmi place. Mergi pe firul ăsta.

— Așa o să fac.

— Dar nu înainte să te duci acasă și să te schimbi în ceva business. Ai câteva întâlniri în după-amiaza asta.

— Da? Unde? Cu cine?

— Cu șeful de achiziții al departamentului de haine de la Bloomingdale's. Și cu șeful departamentului de achiziții cosmetice pentru Sephora. Și cu Bob Schricter, cel mai mare expert în publicitate pentru cluburile de noapte din L.A. Acești oameni știu rețeta planificării din timp a activității. E timpul să-i tragi puțin de limbă.

Uau, cred că la New York începusem deja să fac acest lucru. Păcat că n-am continuat.

— Cum de-ai reușit să-mi stabilești toate întâlnirile astea? întreb eu.

— Lindsey, eu cunosc multă lume. Mi-am programat câteva și pentru mine. Apoi ne întâlnim la cină și recapitulăm tot ce am învățat. La ora nouă, la Mr. Chow. E un restaurant minunat, numai bun să învățăm multe lucruri despre îmbrăcăminte, băutură, conversații de bar, orice vrem noi. Și acum, la treabă!

După patruzeci și opt de ore, creierul meu s-a prăjit așa de bine, încât aș putea să topesc o bucată de brânză pe el

şi s-o mănânc la micul dejun cu o felie de bacon canadian. Eu şi Liz am lucrat fără încetare, am făcut brainstorming, am găsit teorii, am luat interviuri şi am sintetizat. Şi sunt în continuare la apogeu. Mintea mea n-a fost niciodată atât de obosită, dar sunt, în acelaşi timp, în mare formă, de parcă tocmai aş fi băut un litru de cafea. Debordez de energie mentală. M-a molipsit atitudinea „du-te şi fă-i praf" a lui Liz şi învăţăm împreună, ne învăţăm una pe alta, căutăm drumuri care nu au fost încă bătute, dar unde presimţim că vom găsi ceva de proporţii. Vocea mea interioară îmi spune să mă pregătesc. Pentru ce – nu sunt sigură. Dar ceva se petrece, şi de data asta e pe bune.

Capitolul 17

Fiecare zi alături de Liz începe cu micul dejun la hotelul ei de lux. În timp ce sorbim cappuccino frappé, discutăm despre câteva dintre elementele teoriei care stă în spatele detectării trendurilor viitoare. În cea mai mare parte, improvizăm din mers, dar Liz pune mare preţ pe originalitate, vrea să creăm o metodă proprie, pe care să o analizăm dinspre interior spre exterior.

Luni şi marţi vorbim despre crearea şi evoluţia trendurilor. După ce ne jucăm cu ideile ca într-un meci de tenis, ajungem la concluzia că majoritatea tendinţelor au un ciclu de viaţă propriu, care poate fi cartografiat şi pus în diagramă destul de precis. Hai să luăm exemplul UGG-urilor, cizme din piele de oaie din Australia, destul de banale, care se vând cu 150 de dolari perechea. Dintr-odată, toate celebrităţile şi-au cumpărat asemenea cizme şi le purtau cu pantaloni scurţi sau cămăşi fără mânecă în toiul verii.

Prima dată, ele au fost purtate de Kate Hudson şi Cameron Diaz, în timp ce se plimbau duminică dimineaţa, cu cafeaua într-o mână şi ziarul în cealaltă. Văzând poza lor într-o revistă de mare tiraj, orice cititor are tendinţa de a se uita mai bine, pentru că pare o chestie destul de stupidă. Nici jurnaliştii n-au deocamdată curajul să semnaleze acest detaliu. Dar, în realitate, ăsta este un moment-cheie, este primul contact cu lumea al acestui trend, de-abia născut, în mijlocul unui grup restrâns, pe care eu şi Liz l-am numit „Elita trendsetterilor". Lui Kate şi Cameron nici nu le pasă că arată ridicol, pentru că ştiu că în curând întreaga naţiune o să se dea de ceasul morţii să ţină pasul cu ele, în vreme ce cele două dive vor trece cu nonşalanţă mai departe.

De îndată ce „Elita trendsetterilor" a pus mâna pe o chestie nouă, un grup mic de oameni obişnuiţi, care se întâmplă să fie informaţi, prind ideea din zbor şi intră în joc. Liz şi cu mine am numit acest grup „Cei din linia doi". Sunt oameni de genul lui Carmen, care află despre trenduri cu mult înaintea celorlalţi – nu din reviste sau reclame, ci pe şoptite, la salon, în cele mai fierbinţi cluburi sau în buticuri şic. N-am nici cea mai mică îndoială că prietena mea îşi purta cu mândrie UGG-urile în scurta perioadă în care toată lumea se întreba la supermarket „Cu ce e încălţată?" când trecea pe lângă ei. „Cei din linia doi" au de obicei la dispoziţie două sau trei săptămâni înainte ca trendul să îşi facă loc în conştiinţa publică în cea de-a treia etapă a ciclului său de viaţă:

Revistele. Acum e botezat un trend. E momentul în care e prezentat întregii lumi şi i se pune eticheta de „cool" – un accesoriu „must-have" pentru acest sezon. Dacă trendul e foarte important, atunci poate să fie prezentat şi în cadrul emisiunilor TV la *Entertainment Tonight* sau *Extra*. În orice caz, veştile circulă. Şi, peste noapte, ceea ce eu şi Liz am numit „Cool-maniacii" încep să scotocească în magazine în căutarea trendului. E momentul în care preţul UGG-urilor creşte în mod exorbitant, stocul e scos, iar ele sunt etichetate

ca fiind „foarte greu de găsit". „Cool-maniacii" locuiesc în cea mai mare parte în orașe, câțiva dintre ei provenind și din suburbii sau din zona rurală. Ei comandă totul pe Internet pentru că nici unul dintre lucrurile pe care merită să le ai nu se vând în orașe mici. Faza asta reprezintă partea cea mai importantă din ciclul de viață al unui trend, dar peste puțin timp, el devine utilizat la scară largă și astfel pierde interesul de care se bucura în rândul „Elitei trendsetterilor". În momentul în care eu intram într-un magazin și probam viitoarea mea pereche de UGG, Kate și Cameron le îndesau pe ale lor undeva în fundul debaralei.

Și apoi urmează calmul de dinaintea furtunii. Obiectele încep să nu se mai găsească în piețele importante și, pentru scurt timp, par să-și fi pierdut farmecul și aproape că dispar. Dar calmul nu e decât o iluzie, pentru că, de fapt, urmează să se întâmple altceva: milioane de fabrici din China încep procesul de producție pentru a scoate pe bandă rulantă imitații ieftine ale obiectelor, care în curând vor ajunge pe rafturile magazinelor din centrul Americii, fază pe care Liz și cu mine am numit-o „Isteria supermarketurilor". Dar, în momentul în care poți să-ți cumperi o pereche de UGG cu 14,99 dolari, majoritatea „Cool-maniacilor" au început să-și dea seama cât de stupid arată, iar pe Kate și Cameron nu le-ai mai prinde nici moarte în așa ceva. Deși acum găsești trendul la pompele funebre, alegându-și coșciugul și piatra funerară, în faza asta se fac banii adevărați. După asta, e posibil să facă o mică vizită la magazinul „Totul la 99 de cenți", după care, paf! a dispărut.

În fine. Din când în când, un trend are caracteristici care se întind dincolo de statutul de capriciu. Astea sunt trendurile produselor a căror calitate nu se demodează niciodată, ca în cazul pantofilor de jogging Nike. Când un anumit stil Nike își epuizează ciclul de viață, i se aduc ajustări minore. Astfel, produsul îmbunătățit poate să își înceapă din nou cursa. Nike este unul dintre exemplele trase de păr, dar e cel mai des

întâlnit. În materie de machiaj, nimeni n-a fost surprins când aspectul lucios, înrourat, a devenit popular pe perioada verii. Cine naiba vrea ca fața să-i semene cu o clătită incoloră când se întinde pe nisip la plajă? Nimeni, vă spun eu. Așa că aspectul înrourat se întoarce în fiecare an, cu noi modalități, mai bune, de a-l crea, de a te juca cu el și de a-l îmbunătăți. Designerii și producătorii cunosc diferența dintre aceste două tipuri de trenduri (după cum aflu în urma discuțiilor zilnice pe care Liz mi le-a aranjat prin nenumăratele ei relații). Și astfel, ei știu dacă să păstreze sau să scape de un trend, sau să depună eforturi ca să îl recreeze.

Aceasta este ipoteza noastră cu privire la crearea și evoluția trendurilor. S-ar putea să ne înșelăm asupra ei, dar noi credem că avem dreptate. Dacă chelnerul în pantaloni mulați de pe partea cealaltă a piscinei nu ne-ar fi distras atenția în timp ce încercam să vorbim despre teorii și să mâncăm micul dejun, e posibil ca ipoteza noastră să fi fost chiar și mai bună. Dar divaghez de la subiect. Vă povesteam despre Liz și mine, despre cele șapte zile petrecute de noi în L.A.

După micul dejun ne puneam pe treabă. De obicei, aveam o întâlnire sau două cu designerii și reprezentanții de achiziții ai diverselor magazine, fie separat, fie împreună, în funcție de contactele pe care le stabiliserăm în prealabil. Făceam câteva interviuri pe stradă, câteodată urmăream oamenii și, în loc de pauză, ne rezervam o oră ca să citim revistele și să depistăm tot ce era considerat *hot* la televizor. Apoi luam cina la un restaurant în vogă, unde recapitulam tot ce învățaserăm în ziua aceea și încercam să tragem niște învățăminte din experiențele noastre.

În ciuda faptului că sunt în continuare convinsă că e ciudat să-mi dedice mie atât de mult timp (de fapt, *Pulsului*), trebuie să recunosc că Liz Gordon este o sursă de inspirație pentru mine. Discuțiile noastre de dimineață sunt combustibilul meu pentru întreaga zi, îmi dau energie și entuziasm ca să atac tot ceea ce până atunci îmi inspira teamă. Să nu

mă înțelegeți greșit – știu că săptămâna asta se apropie foarte repede de final și că o să rămân singură, speriată și inutilă. Dar poate mai puțin speriată decât până acum? Nu știu. Sper. O să aflu foarte curând.

Vineri dimineață, cercetătoarea mă sună ca să-mi spună că am primit deja niște răspunsuri la chestionarul meu. Știu că a fost pus pe Internet doar de câteva zile, dar abia aștept să văd tabulatoarele și să îmi pun la punct planul de analiză. Îmi trimite paginile prin e-mail și le adun pe toate, împreună cu chestionarul original. Liz are o conferință prin telefon azi și nu ne întâlnim până la prânz, așa că mă hotărăsc să-mi iau o cafea și să citesc paginile acestea.

Starbucks e destul de goală pentru o dimineață de vineri, așa că îmi aleg o masă de lângă geam și privesc încăperea. După o săptămână în care am privit oamenii împreună cu Liz, aproape că a devenit un instinct. Când intră cineva, ochii mei se îndreaptă imediat spre hainele lui, pantofi și ce are în mână. Ascult ce comandă și sunt atentă dacă plătește cash sau cu card. Dacă vorbește la mobil (ceea ce foarte mulți fac), trag cu urechea la ce spune. Simt un puternic imbold de a-i pune o etichetă, de a-l defini și de a-l include într-o categorie, ca să pot crede că știu cine este și trec mai departe, la persoana următoare. Dacă nu cunosc nici o categorie, mă simt frustrată și nerăbdătoare.

— Scuzați-mă, aud o voce și, când mă întorc, zăresc două adolescente cu pahare de cappuccino în mână. Ați venit aici cu mașina?

Dau din cap că da și le examinez rapid. Una dintre ele poartă o fustă scurtă albă și o bustieră verde, iar cealaltă are pantaloni scurți largi și un tricou peste buric. Au părul frumos și un bronz impecabil, deși e artificial, bineînțeles. Mie mi se par foarte mișto, dar asta e doar părerea unei persoane care la vârsta lor purta brățări colorate de plastic stil Madonna și jambiere în loc de accesorii.

— De ce?

— Avem nevoie să ne ducă cineva până la mall şi nu vrem să luăm autobuzul.

Ridic din sprâncene.

— Mama voastră nu v-a învăţat că nu trebuie să mergeţi cu străini?

— Ba da, dar când spune „străini" se referă de obicei la bărbaţi. Dumneavoastră sunteţi femeie. Şi purtaţi sandale uzate, ceea ce înseamnă că sunteţi o ecologistă pacifistă, sau ceva de genul ăsta. Avem încredere în dumneavoastră.

— N-ar trebui să aveţi încredere în mine. N-ar trebui să aveţi încredere în nimeni. Cu sau fără pantofi. Aş putea să vă jefuiesc şi să vă las să vă asfixiaţi în portbagajul camionetei mele furate. Sau aş putea să vă răpesc şi să vă vând unui şeic arab ca sclave albe.

Se uită una la alta şi izbucnesc în râs, apoi dau drumul unui tir de replici ca să mă convingă.

— Păreţi absolut normală.

— Şi e mai bine decât să luăm autobuzul.

— Iar Stacy ştie karate.

— Şi putem să vă plătim – dacă acceptaţi card.

— E al mamei ei.

— Taci, nu-i adevărat.

— Fetelor, le întrerup eu, staţi puţin.

Se uită la mine cu priviri de căţeluşi inocenţi, dar îmi aduc aminte că în Los Angeles totul e posibil. Şi eu aş putea fi abandonată în portbagajul camionetei mele.

— Vreau să vă spun din nou că, fiind două tinere foarte frumoase, n-ar trebui să vă urcaţi în maşina nici unei persoane necunoscute.

Cea cu bustiera verde mă sfidează:

— Pun pariu că ieşiţi în oraş cu bărbaţi pe care nu-i cunoaşteţi. Sau pe care i-aţi întâlnit o singură dată într-un bar.

— Şi pun pariu că vă iau cu maşina lor când plecaţi, intervine şi cea cu buricul la vedere. Care-i diferenţa?

Gemenele isteţe au dreptate. Poate că ar trebui să învăţ şi eu karate. Dar nu pot face asta nici aici, nici acolo.

— Şi dacă vreţi să ştiţi, le spun eu hotărâtă, nu sunt ecologistă. Fumez, dacă vă interesează. Marlboro Lights.

— Serios?

Cea cu buricul la vedere e şocată.

— Dumnezeule, Marlboro Lights sunt nişte ţigări depăşite.

— Da, total, e de acord cea cu bustiera verde. Acum toată lumea fumează Parliament. Intră în rândul lumii, fată.

Îşi soarbe băutura.

— Ce ziceţi, ne luaţi şi pe noi cu maşina?

Pardon! Cine sunt zuzele astea două ca să-mi spună mie ce e la modă şi ce nu? Cine sunt ele ca să mă sfătuiască „să intru în rândul lumii"? Pe mine, care sunt plătită ca să ştiu ce e popular şi ce e depăşit. Cine sunt adolescentele astea aiurite de cred că pot să...

Stai puţin. Aşteaptă o secundă. Simt lumina pogorându-se asupra mea ca un miracol al Cerului. Şi apoi, mă izbeşte dintr-odată şi, aşa cum obişnuiam să exclamăm cu graţie şi elocinţă în clasa a patra, îmi scapă un „aaahh!!".

— Bine, fetelor, vă propun ceva.

Le fac semn să se aşeze la masa mea.

— Mă lăsaţi să vă mai cumpăr câte un cappuccino şi după aceea vă duc acolo cu maşina. Promit.

— Beton!

— Şi deci... ce mai ziceţi voi?

După încă două cappuccino, sunt în continuare la cafenea cu cele două fete. Numele lor sunt Stacy (cea cu buricul gol) şi McKenna (cea cu bustiera verde) şi s-au dovedit a fi nişte tipe vesele, cu care ai ce discuta. Am vorbit cu ele cam o oră despre trenduri şi convingerile celor de vârsta lor şi ale oamenilor pe care îi cunosc. Acum au început să se întrebe de ce.

Le explic conceptul vânătorii de trenduri şi le complimentez că par a fi „foarte la curent cu tot ce mişcă". Pare să le placă şi vor să mă ajute mai mult.

— E o slujbă al naibii de tare, îmi zice McKenna. Cum te faci cu un asemenea job?

Îmi muşc buzele pentru că nu prea ştiu cum să formulez delicat că „trebuie să fii la momentul potrivit în locul potrivit şi să speri că viitoarea ta şefă nu o să-şi dea seama, din spatele biroului ei, că toată făptura ta strigă «idioată incompetentă»". Mai bine renunţ.

— Mai aveţi vreo idee pentru mine? le întreb eu mieroasă.

— Aa, ar trebui să intri pe bloguri. Ai putea lua multe informaţii de acolo pentru afacerea asta a ta, îmi spune Stacy.

— Ce-i aia un blog? o întreb.

— Ce-i aia un blog?

Se uită una la alta mirate.

— Uau, dar tu câţi ani ai?

— Treizeci şi unu.

Tresar amândouă şi îmi aruncă priviri compătimitoare.

— Blogul este o formă de comunicare online, îmi explică McKenna cu delicateţe. E ca un fel de jurnal personal, dar pe care îl pui pe net, ca să îl poată citi toată lumea.

Vorbeşte rar şi clar, de parcă aş fi un ţânc de trei ani care primeşte instrucţiuni cum să facă la oliţă ca un copil mare.

— Toată lumea face chestia asta. Ar trebui să-ncerci şi tu.

Nu mă mai simt ofensată că două adolescente îmi vorbesc de sus, pentru că trebuie să recunosc că ele ştiu mult mai multe despre chestiile astea decât mine. Ele sunt tinere şi moderne, iar eu sunt tocilara căreia i-au ieşit deja peri albi şi care le ascultă şi încearcă să-şi însuşească înţelepciunea lor. Accept situaţia foarte repede, pentru că, în ceea ce priveşte munca mea, ele reprezintă un izvor nesecat de informaţii şi mi-aş dori să ştiu cum să le folosesc şi mai mult de atât.

În drum spre mall, trecem printr-o zonă comercială foarte populară (dar şi foarte scumpă); le dau fetelor chestionarul meu şi un pix cu pastă roşie. În clipa în care opream, ele notaseră deja sugestii pe margini legate de trendurile despre care ar trebui să pun întrebări populaţiei.

Le cer fetelor numerele de telefon, în caz că am uitat să le întreb ceva. Dar McKenna e cu un pas înaintea mea:

— De ce nu dai o petrecere pentru noi, unde să ne aducem toţi prietenii? Poţi să-i întrebi tot ce vrei şi poţi să organizezi câte o petrecere de fiecare dată când eşti aici. Să fie ceva, aşa, periodic.

— Da, o să fim grupul tău de experţi adolescenţi, întăreşte Stacy.

— Nu-i o idee rea! exclam eu, sigură că lui Liz o să-i placă. Puteţi să aduceţi jumate băieţi, jumate fete?

— Normal, încuviinţează Stacy. Şi tu ar trebui să cumperi doar bere.

— Cu nivel redus de carbohidraţi, dacă se poate, adaugă McKenna.

— Şi poate nişte chipsuri de soia şi sos. Sau batoane de îngheţată.

— Mie-mi plac chipsurile cu conţinut scăzut de carbohidraţi.

— Staţi puţin, le întrerup eu. Mi-ar plăcea să dau o petrecere pentru voi şi prietenii voştri, dar fără bere.

— O, haide, Lindsey. Credeam că eşti de gaşcă! Ce mare scofală?

— Chestia e că, dacă vreunul dintre voi păţeşte ceva, părinţii voştri m-ar da în judecată, şi apoi ar da în judecată compania pentru care lucrez, şi apoi compania m-ar da pe mine în judecată – imediat după ce mă dă afară, normal. Şi e o mare bătaie de cap pentru o persoană drăguţă cum sunt eu, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Le privesc implacabilă. Nici vorbă. Nici nu mă gândesc.

Fetele oftează, dar eu sunt bucuroasă că îmi completează în continuare chestionarul.

— Mă întorc într-o săptămână, le spun. Vedeţi dacă găsiţi zece oameni – cei mai cool şi mai trendy posibil. Vorbesc serios, fără loseri.

Fetele încep să râdă şi cădem de acord să se pună pe treabă. Coboară din maşină cât ai clipi şi dau fuga să cheltuiască banii părinţilor. A, vremurile bune de altădată!

Ce n-aş da să am din nou şaptespe ani! Îmi amintesc de zilele acelea cu mult drag şi melancolie. Îmi amintesc că eram tânără şi liberă, nici nu mă sinchiseam. Fără responsabilităţi, fără griji, nu făceam decât să mă distrez şi să zburd.

O, Doamne, pe cine păcălesc oare? Eram supernefericită la şaptespe ani. Eram ca o inimă frântă ambulantă şi mai aveam şi probleme cu acneea pe deasupra. Agonizam la nesfârşit pentru orice lucru, oricât de insignifiant ar părea acum. Dar fetele astea par destul de fericite. Oare s-au schimbat lucrurile între timp? Va trebui să elucidez misterul în timpul primei întruniri a grupului de lucru!

Şi, aşa cum mă aşteptam, lui Liz îi place ideea.

— Un grup de lucru de adolescenţi!

Aproape că mă ia în braţe!

— E perfect! Ai putea să faci unul şi în New York?

— Nu văd de ce nu.

Mă las antrenată de entuziasmul ei.

— O să trimit şi un fotograf când vă întâlniţi. Experţii noştri în tendinţe, adolescenţi aleşi pe sprânceană. O să dea foarte bine în newsletter. Cum o să îi numin pe vagabonzii ăştia mici?

— Găsim noi ceva.

Sâmbătă seara în pat, stau cu ochii în tavan şi încerc să adorm, dar în minte îmi mişună amintirea ultimei săptămâni. Îmi dau seama că Liz Gordon mi-a salvat viaţa cu un deget. Şi, deşi n-aş putea fi mai recunoscătoare de atât, există o întrebare care nu-mi dă pace: „De ce?" De ce eu? Ce-a văzut la mine de-a determinat-o să vină aici şi să muncească cot la cot cu mine, mai degrabă decât să angajeze pe cineva care ştia deja ce trebuie să facă?

De asemenea, mâine-seară plec la New York şi am emoţii, dar în acelaşi timp mi-e teamă, pentru că asta înseamnă că

n-o să mai fiu cu Liz, că trebuie să continui ce-am început şi să mă descurc singură mai departe. Împreună cu Jen, de fapt. Liz şi cu mine am făcut paşi importanţi în crearea unui sistem propriu de vânare a trendurilor şi în proiectarea unui model de newsletter. Dar suntem departe de a fi terminat şi acum e datoria mea să duc mai departe ce-am început.

Apoi gândurile mele se îndreaptă spre Victor Ragsdale şi îmi dau seama cât de nerăbdătoare sunt să-l revăd.

Şi pe urmă, la fel de repede, gândurile mele zboară şi spre Danny Wynn. Încă nu l-am sunat, nici nu m-am dus să-i mulţumesc şi sunt convinsă că a început să creadă că sunt o nesimţită. Dar chiar mă simt ca o nesimţită. Am aşteptat atât de mult, poate că acum ar fi mai bine să-l evit pur şi simplu – să nu mă mai întorc acolo niciodată şi să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic.

Dar nu pot face asta. Ştiu că nu pot. Ar fi o greşeală. Şi, în plus, nici nu vreau.

Mai am o zi la dispoziţie. Fiecare secundă a acestei săptămâni a fost un iureş de muncă alături de Liz, dar mâine va trebui să găsesc un moment în care să dau o fugă pe plajă. Să vedem. Avionul lui Liz pleacă spre Chicago la ora patru, iar zborul meu de noapte e programat la zece. Dacă o conduc pe Liz la aeroport, o să mai am câteva ore la dispoziţie ca să cumpăr un cadou şi să mă duc să-l caut. Perfect, aşa o să fac.

Capitolul 18

Iată întrebarea de o sută de dolari: unde poţi găsi un coş cu fructe care să spună „Îţi mulţumesc că m-ai salvat să nu fiu mâncată de rechini şi îmi pare rău că a durat mai mult de o săptămână ca să vin la tine" atunci când ţi-ai pierdut răbdarea, nu cunoşti oraşul şi eşti în criză de timp? Dacă aş

şti răspunsul, aş putea lua un coş cu fructe cu suta asta de dolari, pentru că nu sunt foarte ieftine. Dar nu cunosc răspunsul, ceea ce înseamnă că rămân fără coş, fără suta de dolari şi, în schimb, conduc de nebună prin oraş.

Dar să recapitulăm puţin.

Azi e ultima mea zi în L.A. (cel puţin pentru călătoria asta) şi ultima zi în care lucrez împreună cu Liz. Am luat micul dejun ca de obicei, la hotelul Beverly Hills, unde ne-am îndopat cu şuncă şi vafe belgiene, şi am sărbătorit succesul acestei săptămâni cu cocktailuri de şampanie delicioase. Ba chiar ne-am îmbrăţişat scurt, după care Liz m-a luat pe după umeri şi mi-a spus:

— Sunt mândră de tine, Lindsey. Ai făcut treabă bună săptămâna asta.

La care eu am răspuns:

— *Noi* am făcut treabă bună. M-ai ajutat foarte mult şi vreau să-ţi spun cât de recunoscătoare îţi sunt.

— Ţi-am spus că instinctele nu mă înşală. Lumea n-o să creadă niciodată în tine, Lindsey, până nu înveţi să crezi tu în tine.

Apoi revine la sobrietatea ei de femeie de afaceri şi îmi face repede cu ochiul:

— Hai să mergem acum. Nu vreau să pierd avionul.

Am condus-o la aeroport, apoi am dat fuga acasă ca să-mi iau rămas-bun de la Carmen.

— Când te întorci? se bosumflă ea.

— Săptămâna viitoare. Te anunţ când o să revin. Izbucnesc în râs. Dar poţi să mai ieşi cu Jen cât sunt plecată.

Îmi aruncă o privire furioasă şi se întinde după bagaje.

— Şi când te întâlneşti cu Victor?

— Mâine-seară. Mă duce la un eveniment la care se cere ţinută formală. Sună a petrecere cu compania.

Îmi duc mâna la frunte cu îngrijorare.

— Arată mai bine?

— Aproape c-a trecut de tot. Dacă-ţi dai părul într-o parte, nici n-o să se observe. Sunt sigură că o să fii foarte frumoasă.

O îmbrăţişez cu afecţiune. Îmi pare aşa de bine că am întâlnit-o, încât aproape că nu vreau să plec din L.A. Aproape. O petrecere cu ştaif alături de Victor Ragsdale sună foarte îmbietor. Şi, oricum, o să ne vedem peste o săptămână. Ne-am făcut semn cu mâna de la depărtare şi apoi am plecat.

Acum am două ore la dispoziţie să rezolv problema asta, să cumpăr fructele şi să fac o oprire pe plajă în drum spre aeroport. Oare de ce nu m-am gândit până acum? De ce nu mi-a trecut prin cap să mă uit în Pagini Aurii după „coş de fructe" înainte să încep o căutare disperată şi inutilă, în urma căreia fără îndoială că n-o să fac rost de nimic?

Mă opresc la o florărie? Aş putea să-i cumpăr flori? Nici gând, bărbaţii nu vor să primească flori. În plus, florile sunt romantice, iar eu vreau să-mi exprim recunoştinţa.

Măcelărie pe dreapta. Aş putea să-i iau o cutie mare de hamburgeri. Stai puţin, văd un cinematograf. Aş putea să-i iau cadou un abonament la film. Dar dacă nu-i plac filmele? Sau crede că abonamentul e un apropo să mă scoată la un film? Of, nu mai am decât o oră şi jumătate la dispoziţie. Mă îndrept spre autostrada care duce la Santa Monica, trecând în revistă o întreagă pleiadă de idei proaste, la vederea unor restaurante şi magazine. E imposibil. Renunţ.

Dar după o jumătate de oră, parchez pe plajă şi iau de pe bancheta din spate cadoul multvisat: o pungă de fursecuri şi o cutie de lapte cu doi la sută ciocolată, legate cu o panglică roşie cu fundă şi un cartonaş cu o oiţă care zice:

Cioc, cioc!
Cine-i acolo?
Mia!
Care Mia?
Mi-ai salvat viaţa! Îţi mulţumesc, amice!

Știu ce vreți să ziceți. Dar e bărbat. Niște creaturi simple, până la urmă.

Trântesc portiera și mă îndrept spre plajă. Sunt puțin cam nervoasă, dar sper ca Danny să nu-mi închidă ușa cabanei în nas. Nu cred c-o va face, pentru că e un tip foarte calm și relaxat, dar nu se știe niciodată.

Sau poate că n-o să mă recunoască. Cred că dă lecții de surfing la o sută de oameni pe săptămână. Dar, pe de altă parte, pe câți dintre aceștia îi duce la spital în Hollywood pe jumătate morți? La dracu', iar am început să am emoții. Trebuie termin mai repede cu vizita asta.

Zăresc *Cabana surfingului* în depărtare și încerc să îmi fac drum prin nisip, ferind în același timp laptele de soarele care a apus pe jumătate, dar dogorește la fel de tare. În seara asta bate vântul și de-abia văd din cauza părului care îmi biciuiește fața. Inima mea bate cu putere. Nu știu de ce și, ca să vă spun drept, mă cam enervează că nu știu. Sunt doar puțin emoționată, asta e tot. Dacă aș fi venit imediat după accident, ar fi fost cu totul altceva.

Ajung la cabană și mă apropii cu prudență de ușa acoperită cu paie. Fac urechea pâlnie, sperând să aud dacă e multă lume înăuntru, dar nu aud nimic. Cred că e singur. Apuc laptele și fursecurile cu o mână, trag aer în piept și împing ușa, dar e încuiată. Nu e aici. Mă uit în jur și văd un anunț pe perete, care zice: „*Cabana surfingului* e închisă. Reveniți mâine – lecțiile încep de la ora șapte".

La naiba! Unde o fi? Am irosit ore întregi din cauza lui și m-am lăsat năpădită de emoție, iar el nici măcar nu-i aici. Acum trebuie să mai aștept încă o săptămână. De data asta, chiar că o să par o scorpie ingrată, care nici nu se sinchisește de cel care a scos-o din ghearele morții și a făcut eforturi ca să o știe în siguranță. Mă întorc furioasă la mașină. Chiar voiam să-mi iau datoria asta de pe inimă. Nu voiam să mai duc și povara asta. Voiam să-l văd din nou. Și chiar voiam... Stai puțin, ce-am zis?

Ajunsă la maşină, mă uit printre gene la cabana scăldată în lumina roşie. Părul mă loveşte peste ochi bătut de vânt. Scap un oftat adânc. Cred că voiam cu adevărat să îl văd din nou. Ce ciudat!

Şi în avion sunt la fel de tristă, dar îmi trece cu fiecare kilometru parcurs. Am lăsat California în urmă – cel puţin deocamdată – şi sunt tot mai aproape de New York. Vestea cea bună e că vântul bate spre est, aşa că zborul o să dureze mai puţin de cinci ore, în loc de şase, cât ia în direcţia opusă. Vestea proastă e că, atunci când aterizez, din cauza diferenţei de fus orar, o să fie ora şase dimineaţa. O oră din zi la care, după părerea mea, nimeni n-ar trebui să fie treaz.

— Vreţi ceva de băut? întreabă stewardesa.

— Nu, mulţumesc, am. Ca să-i dovedesc, duc cutia cu lapte şi ciocolată la buze şi iau o sorbitură. Dar am o pungă goală pe care puteţi să o luaţi.

Îi dau punga de fursecuri (goală-goluţă) zâmbindu-i, în timp ce ea se uită la cutia de lapte cu îngrijorare.

— Nu vreţi o ceaşcă?

Clatin din cap şi mă hlizesc la bărbatul de lângă mine, care încearcă să scuture firimiturile de fursecuri care au rămas de ultima dată când am trecut peste el ca să mă duc la baie. Sunt o devoratoare de dulciuri, după cum m-am convins când m-am uitat în oglinda de la baie şi am văzut că am gura mânjită şi sunt plină de resturi de ciocolată. Există un bărbat pe lume care ar zâmbi în clipa asta şi mi-ar spune că sunt adorabilă, şi aş vrea să mă mărit cu el. S-ar putea ca numele lui să fie Victor Ragsdale, dar ştiţi ceva? S-ar putea să nu fie.

Poftim. Nu mai sunt şoricelul speriat care a coborât din avion acum trei săptămâni cu ochii cât cepele şi respiraţia tăiată. Tot ce aveam nevoie era sprijinul încrezător al lui Liz Gordon, asezonat cu o felie de succes şi o picătură de soare. De data asta, când aterizez la New York, sunt un geniu al vânătorii de trenduri şi o să fac un newsletter de milioane,

încât toată lumea o să fie mândră de mine. O să dau gata Manhattanul, nici gând să fie altfel.

— Scoală-te și pleacă. Trebuie să dorm, îi zic eu lui Jen.

Trag pătura de pe canapea și îi împung fundul osos cu degetul.

— Poftim?

Își freacă ochii de parcă ar visa în continuare.

— Vorbesc serios. Am luat un zbor de noapte și n-am dormit deloc, din cauza consumului exagerat de zahăr pe care mi l-am impus singură. Dar nu are nici o importanță. Dacă vrei să discutăm despre newsletter azi, trebuie să fiu coerentă. Și n-am de gând să mă bag în pat cu tine.

Pentru prima dată în viața ei, nu-și găsește cuvintele. Parcă nu-i vine să creadă când vede că-mi desfac bagajele. Apoi se scoală încet din pat. Nici de data asta nu poartă decât o pereche de bikini și un maiou scurt. De fapt, mă mir că poartă și maioul.

Și, ca de obicei, apartamentul e într-o vraiște totală, cu hainele aruncate peste tot. Jen e cea mai neglijentă persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Slavă Domnului că nu trebuie să locuiesc cu ea.

Încerc să-mi aranjez lucrurile, ignorând-o în timp ce îmi dă roată aruncându-mi priviri suspicioase, ca un leu care își pândește prada.

— Ce s-a întâmplat cu tine? mă întreabă în cele din urmă.

— S-a întâmplat că încerc să despachetez și să-mi aranjez lucrurile, dar e destul de greu când apartamentul e inundat de lenjerie ieftină, de femeie ușoară, care ar trebui să fie de fapt în mașina de spălat.

— Hainele mele sunt curate, Lindsey.

— Serios? Atunci mare păcat că trebuie să se întoarcă acasă într-o cocină ca asta. Ai putea să faci puțină curățenie?

— De fapt, am o întâlnire cu achizitorul/decoratorul la Urban Outfitters, mă informează ea iute. Așa că n-ai noroc în dimineața asta.

În fine. Nu mă gândesc decât că trebuie să mă odihnesc câteva ore şi să mă duc apoi la mall în speranţa că mai prind o rochie elegantă şi sexy la reduceri. Şi toate astea înainte de prânzul la restaurant cu Jen pentru o discuţie foarte rapidă, pentru că trebuie să încerc loţiunea autobronzantă înainte să ies în seara asta.

Patru ore mai târziu, totul decurge conform planului, ba chiar am economisit ceva timp. Am fixat alarma cu o jumătate de oră mai devreme, ca să pot ajunge la solar înainte să mă duc la cumpărături. E foarte mişto să te bronzezi la salon! Stai acolo, complet goală, şi eşti acoperită de aburi răcoroşi timp de un minut, apoi ieşi din cabină cu corpul bronzat şi strălucitor. Dacă n-aş şti cum stă treaba, aş crede că tocmai am petrecut o săptămână în însorita Californie! Totuşi, eşti avertizată că nu ai voie să înoţi, să faci baie sau să transpiri cel puţin patru ore. Trebuie să porţi haine largi şi comode, pe care să le poţi păta – cel puţin până când intră culoarea în piele – şi apoi trebuie să faci duş ca să îndepărtezi soluţia. Pentru un bronz îndelungat, nu ai voie să te exfoliezi timp de o săptămână. Am înţeles. Ca să fiu sigură, rămân mai multă vreme în faţa ventilatorului, ca să se usuce bine înainte să ies în căldura de afară.

Când intru în mall, încetinesc pasul în dreptul magazinelor de cosmetice, apoi mă plimb pe lângă raioanele de pantofi şi genţi şi în cele din urmă mă întorc la raionul de îmbrăcăminte elegantă. N-am decât treizeci de minute la dispoziţie, dar, dacă m-ai judeca după ţinută şi atitudine, ai crede că am tot timpul din lume. Mă uit puţin la rochiile cu preţ normal, prefăcându-mă interesată, şi refuz politicos ajutorul vânzătoarei. Apoi mă duc întins la rafturile cu reduceri şi încep să scurm ca un mistreţ înfometat la rădăcina copacilor.

— Pot să-ţi ofer o cabină de probă, dragă?

Aceeaşi vânzătoare îmi zâmbeşte cu o privire înţeleaptă. Le ştie pe cele ca mine: nu-şi permit majoritatea produselor din acest magazin, dar au nevoie disperată de ceva în limita resurselor, care trebuie să fie însă la modă.

Iau trei rochii în cabina de probă: una simplă neagră, una roz pal şi una albastru-deschis, denumită popular albăstrea. Toate alunecă pe mine ca unse şi sunt încântată să constat că toate se potrivesc. Oare am pierdut câteva kilograme în L.A.? Sunt aşa de frumoase, încât va trebui să le mai încerc o dată ca să mă hotărăsc.

Prima e cea neagră. Nu poţi să dai greş cu negrul. Faimoasa rochiţă neagră. Întotdeauna elegantă, întotdeauna sexy, întotdeauna potrivită. Şi cu efect de subţiere. Bine, cea neagră rămâne sigur în cursă.

Întind mâna spre cea roz, mă uit de două ori şi scot un icnet. E căptuşită în interior cu o dungă groasă maro-deschis. Ce? Nu pot să cumpăr aşa ceva! De ce n-am observat mai devreme?

Îmi dau seama că n-am observat mai devreme pentru că mai devreme nu era acolo – adică înainte să o pătez cu loţiunea mea de bronzat. Am stricat rochia. E distrusă. Închid ochii şi întind mâna după cea albastră. Nici nu pot să mă uit. Nu-mi permit toate cele trei rochii şi, chiar dacă o cumpăr pe cea roz sau pe cea neagră, n-o s-o pot purta diseară. A, fiuu! Cea albastră nu e pătată la fel de tare, de-abia se observă.

Bine, îmi spun. Păstrează-ţi calmul. Nu e vorba decât de cea roz. Deci care sunt variantele? Pot să o strecor la loc pe raft fără să observe vânzătoarea. Sau aş putea să fiu sinceră şi să-i povestesc ce s-a întâmplat. Sau pot s-o las în cabina de alături, s-o iau pe cea neagră şi să mă duc repede la casă. Mă uit la ceas. Nu mai sunt decât zece minute până când mă întâlnesc cu Jen. Ce-ar face Victor? E prea simplu. Bine, ce ar face Danny Wynn în cazul meu?

Sunt o persoană îngrozitoare. Nu merit nici una dintre rochiile acestea. Şi de ce a trebuit să-i târăsc în chestia asta şi pe cei doi bărbaţi? E ultimul lucru cu care ar vrea să se confrunte. Dar chipurile lor se învârt în mintea mea într-o parte şi în alta, după cum privirile mele oscilează între rochia neagră din mâna stângă şi cea roz din mâna dreaptă. Aah!

Cinci minute mai târziu, pun rochia roz pe tejghea şi îi spun casierei că mă grăbesc *foarte* tare.

— O, Dumnezeule! exclamă ea. Rochia asta are un defect. Vedeţi ce decolorată e?

Mă aplec înainte şi mă uit cu ochii mijiţi la petele maronii.

— Ştiaţi că primiţi o reducere de douăzeci la sută pentru asta?

Acum ştiu la ce vă gândiţi. Dar fiţi atente, ştiu sigur că, în aceeaşi situaţie, cele mai multe dintre voi ar fi ales rochia neagră fără să clipească. Aşa că nici nu vreau s-aud.

— Minunat, spun eu. Împachetaţi-o!

Capitolul 19

Când mă aşez la masă cu Jen pentru prânz, nu mă gândesc decât la afaceri.

— Uite ce o să fac eu săptămâna asta, o anunţ. O să primesc mai multe răspunsuri la chestionarul de pe Internet, aşa că o să analizez cifrele şi o să formulez un model pentru folosirea rezultatelor în newsletter. De asemenea, o să pun bazele grupului de lucru de adolescenţi din New York şi o să găzduiesc prima întâlnire în apartament.

— Apartamentul e cam mic, mi-o retează Jen.

— Bine, într-un restaurant. Sau în Central Park. Oriunde. O să mai am şi câteva întrevederi şi o să-mi las o zi liberă pentru interviurile de stradă. Dar trebuie să găsim întrebări mai scurte, ca să putem introduce mai multe.

— Bine, zice ea iţind un zâmbet.

Vreau să ştiu ce gândeşte. Mă dezorientează expresia şi, deşi pare să fie de acord cu strategia mea, n-am deloc încredere în ea. Ochii ei spun multe, dar deocamdată nu dă cărţile

pe față. Cred că încearcă să mă citească, să-și dea seama care sunt atuurile mele ca să știe ce-și permite sau nu să facă.

— Și Liz a stat cu tine o săptămână întreagă, nu?

Aduce subiectul în discuție ca din întâmplare, dar hotărâtă, deși știe deja răspunsul.

Dau din cap că da, conștientă că ar face moarte de om ca să afle toate detaliile și îi fac semn chelneriței.

— Îmi mai aduceți un ceai cu gheață, vă rog?

— E interesant, nu crezi?

— Ce anume?

Ridică din umeri.

— Nu știu. Cred doar că e interesant. (Pauză.) A mai avut vreo întâlnire cât a stat acolo?

De ce îmi pune această întrebare? Ce vrea să afle? Știu că Liz a avut și alte întâlniri, dar nu știu despre ce a fost vorba și sunt sigură că nu ne privește.

— Nu știu. De ce?

Ridică iar din umeri.

— Eram doar curioasă.

Eu aș fi curioasă să aflu dacă o curățătorie chimică ar putea să scoată petele de pe rochia mea în mai puțin de trei ore. Nu i-am spus lui Jen că am o întâlnire diseară, iar ea nu pleacă la L.A. până mâine, așa că sper din tot sufletul că n-o să fie prin preajmă când vine Victor să mă ia.

După o jumătate de oră, sunt în toiul negocierilor cu indianul cel mititel de la curățătorie ca să-mi curețe rochia în regim de urgență, dar vrea să mă jecmănească în ultimul hal.

— Treizeci de dolari.

— Douăzeci și cinci.

Îi răspund cu fermitate, de parcă aș negocia o ulcică de pământ într-un magazin de pe marginea drumului în New Delhi. Dar clatină din cap. El deține toată puterea în această tranzacție.

— Treizeci.

— Bine, îi spun. Dar am nevoie de ea la ora șase. ORA ȘASE!

Iau un pix şi scriu cu litere mari pe carneţelul lui: 6.00, ÎN SEARA ASTA.

— Foarte bine.

Încuviinţează din cap şi îmi face semn că pot să plec.

— Unde te duci?

Din păcate, Jen s-a întors de la interviuri la timp ca să surprindă ultimele pregătiri pentru ieşirea din seara asta. Da, am luat rochia înapoi de la indian şi am reuşit să îmi fac un coc franţuzesc care pare aproape decent. Dar rochia mai are nevoie de ceva, şi nu-mi dau seama de ce anume.

— Am o întâlnire.

— O întâlnire destul de selectă. Cu tipul de pe Wall Street?

— Aha.

Mă dau cu puţin ruj cu gust de cireşe şi îmi ţuguiez gura. Culoarea vişinie face un contrast frumos cu rozul rochiei, dar nu e suficient.

Jen îşi scoate costumul şi dă la iveală un sutien negru de dantelă şi pantaloni scurţi. Ia o cutie de chipsuri şi se trânteşte pe canapea. Fata asta reuşeşte să pară sexy chiar şi atunci când îşi îndeasă cartofi unsuroşi în gură.

— Unde te duce? mă întreabă, scuipând firimituri de chipsuri în timp ce vorbeşte.

— Nu ştiu. Un eveniment cu ţinută obligatorie. Crezi că ai putea pune ceva pe tine de data asta înainte să vină?

Jen se ridică şi vine în baie, unde încerc să-mi aplic cel de-al doilea strat de rimel. Îşi linge degetele în timp ce se reazemă de uşă.

— Lindsey, eşti prost dispusă?

— Nu.

— Atunci de ce te răsteşti la mine? Nu fac decât să te întreb despre grandioasa ta întâlnire.

Dintr-odată, privirea de şarpe veninos a lui Jen pare că se preschimbă în cea a unui căţel trist. Mă uit la ea chiorâş şi îmi dau în continuare cu rimel.

— Vorbesc serios, continuă ea pe un ton rănit. Arăți foarte bine.

— Bine.

Las rimelul la o parte și mă întorc spre ea.

— Ce vrei?

Ridică din umeri nevinovată.

— Nu vreau nimic, Lindsey. Dar știi ceva, rochia ta are nevoie de niște accesorii. Ceva micuț.

Se întoarce în cameră și se duce direct la valiza ei.

OK, ce dracului se întâmplă aici? Jen chiar e drăguță cu mine. Nu se poate. Nu cred că fata asta e în stare să ofere ceva fără să aibă un motiv ascuns.

— Uite, încearcă asta.

Îmi întinde o brățară de aur cu talismane. Îmi pune brățara pe mână și o încheie, apoi face un pas înapoi ca să aibă o privire de ansamblu.

— Perfect! exclamă ea.

— Ascultă, Jen...

Aș vrea să port brățara, dar am o senzație de nervozitate, de parcă sunt atrasă într-o capcană periculoasă pe care nu o pot intui cu precizie.

— Nu sunt sigură că o să mă întorc în seara asta.

Ea ridică din sprâncene și îmi face cu ochiul.

— Sper din tot sufletul că nu.

— Și n-o să pot să ți-o dau înapoi înainte să pleci la L.A.

Îmi pune o mână pe umăr și, din instinct, fac un pas înapoi. Dar ea zâmbește și-mi spune:

— Nu-ți face griji. Mi-o dai data viitoare când ne vedem. Îți completează foarte bine toaleta, trebuie să o iei.

Mă simt ca într-un episod ciudat din *Zona crepusculară*, dar, înainte să pot răspunde, se aude un bâzâit puternic.

— A venit, îmi spune și mă împinge spre ușă. Distracție plăcută.

După doar o clipă sunt deja în stradă. Victor stă sprijinit de o limuzină neagră, îmbrăcat într-un smoching mortal și

fumând cu un zâmbet obraznic pe față. Nu l-am mai văzut de două săptămâni, dar mi se pare o eternitate. Ar trebui să-l îmbrățișez? Să-l sărut?

— Și cum e în California, fetițo? mă întreabă el tărăgănat. Ești bronzată și în formă.

Mă privește aprobator din cap până-n picioare.

— Ai făcut ceva treabă pe-acolo?

Oare glumește, sau chiar își imaginează că eu nu fac decât să stau la piscină și să falsific interviuri toată ziua?

— Am făcut o grămadă de treabă, îi răspund eu. Mult mai multă decât atunci când zburdam prin Manhattan cu tine.

— A, dar te-ai distrat bine, nu?

Aruncă țigara în stradă, mă ia în brațe și îmi aplică o ventuză. Apoi mă învârte, deschide portiera și o face pe ghidul cu mine:

— Rainbow Room, îi zice șoferului.

— Petrecerea are legătură cu serviciul tău? îl întreb.

— Nup, e un eveniment caritabil. Particip în fiecare an. Mâncare bună. Publicitate bună. Dar n-o să-ți placă deloc, crede-mă.

— Sună minunat.

— O adunătură de moștenitori ajunși la treizeci de ani care vor doar să se audă vorbind. Am putea să spunem că e lume bună. Dumnezeule, urăsc rahaturile de genul ăsta.

Îi sună mobilul și, în timp ce încearcă să îl deschidă, îmi încleștez mâna peste a lui. Se uită la mine surprins. Privirile mele cad pe telefon și scutur din cap ușor. Apoi ridic încet mâna, odihnind-o pe genunchiul lui.

— Victor, spun eu încet. Mă bucur să te văd din nou.

Prins într-o transă de moment, mă privește în ochi, apoi privirea lui coboară pe buzele mele roșii și, ca atras de o forță gravitațională, se apleacă să mă sărute.

Nu știu ce vrea să spună Victor. Mă distrez de minune. Acest bal caritabil este evenimentul cel mai elegant și mai

plăcut la care am participat vreodată. E în Rainbow Room, la etajul şaizeci şi cinci din Rockefeller Center şi oferă o superbă privelişte panoramică asupra întregului oraş. Sala de bal principală, unde se desfăşoară petrecerea, are un salon cu mese luxoase şi o sală de dans. O orchestră de opt persoane cântă melodii de jazz. Bunicul meu punea melodiile astea la casetofon când eram mică, iar eu şi verii mei dansam în sufragerie până picam de epuizare. Muzica îmi aminteşte de vremurile acelea. Îmi place la nebunie şi nu vreau să se oprească niciodată.

Odată intraţi în camera de bal, un chelner trece pe lângă noi şi ne pune pahare de şampanie în mână cu viteza fulgerului, încât de-abia mă dezmeticesc. Doar când mă uit în jos văd vinul acidulat şi rece, care îmi transmite din vioiciunea lui.

— Putem să dansăm? îl întreb eu pe Victor.

Aud nuanţa de implorare din vocea mea ca a unui copil care cerşeşte îngheţată când maşina familiei trece prin faţa unei cofetării.

Victor ridică ochii în tavan.

— Sigur, Lindsey. De îndată ce mă metamorfozez genul de om care ar putea măcar să încerce o mişcare de jazz.

Îi atrag atenţia cu maliţiozitate la toţi „socialites" de pe ringul de dans.

— Şi tu spuneai că ei sunt plictisitori?

— Aşteaptă până încep să vorbească, îmi răspunde, trăgându-mă de mână. Uite, ne aşază la masă pentru cină.

După ce ne găsim locurile, mă scuz şi mă duc la baie. Plasatorul îmi spune că baia principală este în renovare, dar cealaltă este la capătul holului.

Mă bucur că e o baie unică. Urăsc să mă pun la punct (ca să nu mai menţionez urinatul) de faţă cu alte persoane. Mi se pare că e cea mai urâtă invazie imaginabilă asupra intimităţii unei persoane. Te înghesui în cabină, poţi să te simţi chiar claustrofobică, apoi eşti împinsă la oglindă, unde trebuie să

te grăbești și simți că celelalte femei te privesc și se gândesc că trebuie să fii foarte vanitoasă dacă îți ia atâta timp să-ți dai cu ruj.

Ca să nu mai spun că femeile sunt grosolane. Am intrat întâmplător într-o toaletă publică pentru bărbați și priveliștea (și mirosul) pot să fie de-a dreptul respingătoare. Dar bărbații nu își dau seama că uneori nici toaleta femeilor nu arată mai bine. Nu știu cine sunt femeile astea, pentru că nimeni nu ar îndrăzni să comită niște crime atât de abominabile în fața altora... dar lasă urme fără nici o jenă: fac pipi pe tot vasul, nu trag apa după ele (și uneori nici nu folosesc hârtie!), aruncă bucățile de hârtie igienică folosită pe jos, absorbante folosite ies din coș, apă împrăștiată pe blatul chiuvetei – de parcă un diavol tasmanian ar fi devastat încăperea și ar fi lăsat în urma lui un haos al igienei feminine. Mai spun o dată, nu știu cine sunt femeile astea, dar par să respecte mai mult o toaletă unică. Băile unice nu sunt niciodată la fel de murdare ca acelea cu mai multe cabine. Așa că, mai ales într-o seară ca aceasta, apreciez și mai mult o baie unică.

Îmi ridic rochia și încep ritualul. Rup o bucată mare de hârtie igienică și șterg bine scaunul, ca să fiu sigură. Trag un strat protector și îl pun cu grijă pe scaun, ca să acopăr fiecare centimetru pătrat. Și, la naiba, are dispozitiv de curățare automată a vasului de toaletă, pe bază de senzori. Urăsc chestia asta! În clipa în care mă așez, o să simtă mișcările și o să tragă apa prematur, împroșcându-mă cu un jet rece din rezervor. Moment în care eu va trebui să folosesc și mai multă hârtie igienică să mă șterg de apă, după care mă așez la loc și fac o nouă încercare. Și în seara asta chiar nu vreau să fiu împroșcată cu apă pe sub superba mea rochie de cocktail. N-o să-mi servească la nimic.

Mă așez cu răsuflarea tăiată. Dar aud declicul care semnalizează începutul curățării și sar ca arsă ca să nu mă împroaște. Dar în clipa aceea îmi alunecă piciorul și cad la loc pe scaun chiar la momentul potrivit. Fantastic!

După ce termin, mă întorc și arunc o privire necruțătoare scaunului de toaletă. Și el nici nu simte mișcările, ci rămâne tăcut. Nici un declic. Nu trage apa. Nimic. Aah! Ce nemernic cu fițe. Mișc mâna în fața senzorului, dar mă ignoră. Flutur ambele mâini, dar tot nimic. Mă bâțâi puțin ca să-l fac să coopereze, dar simt că râde de mine: *Nici gând, soro!* Așa că, dacă așteaptă cineva afară să intre la toaletă, o să fie întâmpinat de un vas necurățat. Iar o să fiu, fără vina mea, una dintre femeile grosolane pe care le-am descris mai sus (deși eu n-am nici o putere). Dar ce e de făcut?

— Mersi mult, mă răstesc spre vas și ridic degetul mijlociu spre detector. Dar tot nimic.

În cele din urmă renunț și încep să-mi trag rochia la loc. Duc mâna la spate, ca să mă asigur că nu s-a prins tivul, când, dintr-odată, aud un clinchet și... (pauză)... pleosc!

O, Dumnezeule! Sunetul ăsta nu poate însemna decât un singur lucru. Mă întorc încet cu fața la toaletă, neîndrăznind să mă uit în jos. Dar o văd. Brățara lui Jen e pe fundul vasului de toaletă, ca o comoară îngropată în mare. Și apa tot nu a fost trasă.

Trag aer în piept. Caut un obiect lung, de pildă un băț, dar nu găsesc nimic. Nu pot să cred. Nu au o pompă cu coadă de lemn sau o perie cu coada lungă? Nu găsesc nici o unealtă pe care să o folosesc ca să scot chestia aia.

Gândurile mă năpădesc. Pot s-o las acolo? Să trag apa? Să sper că Jen o să uite de ea? Dar ce șanse sunt să uite unicul moment în care a fost vreodată drăguță cu cineva? Probabil că a făcut hernie de atâta efort. Probabil că acum e la urgențe. N-am nici o îndoială că n-o să uite niciodată. Va trebui să bag mâna.

Bleah... Gata, am apucat-o! Ce-a fost mai rău a trecut. Restul se rezolvă cu puțină apă și săpun. Și o să mă distrez de minune când o să-i dau brățara înapoi lui Jen, având în vedere locurile selecte pe care le-a vizitat.

Vai, Doamne, şi chiuveta e tot pe bază de senzori. Oare sistemul ăsta are un scop anume? Cred că un geniu s-a umplut de bani pentru că s-a trezit într-o dimineaţă şi a spus: „O să inventez o chiuvetă pentru cei care sunt prea leneşi să dea siguri drumul la apă." Ce prostie!

Sunt cu mâinile în dreptul senzorului, dar apa nu curge.

— Cred că vă bateţi joc de mine! rostesc eu tare (un alt avantaj al băii unice este că poţi să vorbeşti cu toate dispozitivele după pofta inimii) şi încerc să scutur mâinile furioasă în dreptul lui.

Nici un rezultat. Ce rahat! Nu înţeleg nimic. De ce nu funcţionează chiuveta? Doar suntem la Rainbow Room, nu într-o toaletă pe aeroport. Chiuveta automată (în plus faţă de toaleta automată şi uscătorul de mâini automat) e pur şi simplu o invenţie proastă. Urăsc baia unică. Într-o toaletă cu mai multe cabine, ar fi existat mai multe chiuvete, dintre care măcar una ar fi funcţionat.

Vă spun sincer, îmi vine să plâng. Mă uit în oglindă la mâna mea înmuiată în pipi, din care atârnă brăţara ca o macaroană udă. Nu mai pot face nimic.

Iau un prosop de hârtie (e la fel de moale ca un serveţel umed, doar suntem la Rainbow Room). Pun brăţara în prosop şi o bag în geantă. Apoi mă şterg pe mâna murdară cu un alt prosop şi mă rog la Dumnezeu ca Victor să nu observe că în seara asta mănânc cu mâna stângă.

Când mă întorc la masă, chelnerul tocmai ne aducea salatele.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Victor. Ai o expresie ciudată.

— Nimic, fac o grimasă.

Ca un gentleman de modă veche, Victor se ridică şi îmi trage scaunul, dar chiar în momentul în care mă aşez, mă ia de mână (da, mâna aceea).

— Eşti foarte sexy în seara asta, îmi spune. *Très élégante.*

Şi, sub un groaznic impuls al momentului, îmi ia mâna şi îmi sărută podul palmei. Icnesc şi încerc să-mi trag mâna,

dar o ține strâns. Apoi, cu un zâmbet șmecher, se uită drept în ochii mei și îmi linge pielea cu vârful limbii.

O, da. Absolut. Cum spunea și Victor: *Très élégant.*

Capitolul 20

Am găsit ușor adolescenții pentru grupul de lucru din L.A. pentru că practic m-au abordat într-un Starbucks și m-au rugat să îi conduc cu mașina la cumpărături. În New York e puțin mai greu și am pierdut jumătate de zi fără nici un rezultat. Unde ieșeam când eram adolescentă? La mall. Dar în Manhattan nu există malluri. Așa că rătăcesc pe străzi, în vreme ce gândurile mele zboară la alte lucruri.

Încerc să-mi dau seama ce se întâmplă cu Victor. Aș vrea să știu cum aș putea să definesc „relația" noastră (în lipsa unui termen mai potrivit) și care este statutul meu. Bărbații sunt foarte diferiți de femei. Bărbații sunt întotdeauna fericiți să se lase duși de val, trilu-lilu, la dracu' cu tot statutul, noi trăim clipa (atâta vreme cât clipa e desprinsă dintr-o partidă de sex, sau e măcar adiacentă ei). Dar femeile au întotdeauna o nevoie intrinsecă de a ști în ce categorie, clasă, gen, stadiu și nivel se află relația lor – lucru care trebuie verificat și reconfirmat aproape zilnic.

Mai ales într-o relație nouă. În mintea unei femei se ia tot timpul pulsul unei relații, chiar dacă bărbatul habar n-are de acest lucru. El este analizat constant, de fiecare dată când rostește un cuvințel, de fiecare dată când clipește, pentru orice intonație și mișcare, ca ea să descopere indicii cu privire la ce gândește, ce simte și cum merge relația lor. Din păcate, eu sunt prea ocupată să iau mereu pulsul lui Victor, dar, când găsesc câteva momente libere, gândurile îmi zboară la el.

După balul caritabil, am petrecut noaptea la Victor, încercând cu disperare să-l fac să uite dansul exotic promis când eram în Calfornia. Şi chiar a mers, măcar pentru cele patruzeci şi cinci de secunde în care şi-a scos haina, şi-a slăbit cravata şi şi-a scos o bere din frigider. Îmi dau seama că, atunci când vine vorba de sex, capacitatea unui bărbat de a rezona la argumentaţii logice se evaporă subit în atmosfera nocturnă, dar a meritat să încerc. I-am explicat lui Victor că n-am luat decât un singur curs de striptease şi, ca să aibă parte de un dans exotic pe măsură, va trebui să aştepte să acumulez mai multă experienţă. Apoi i-am atras atenţia că purtam o rochie de cocktail, care nu permitea mişcări de dans exotic – dar dacă o dădeam jos de la început, nu m-ar mai fi stânjenit deloc. Şi, ca să dau ce-i mai bun din mine în timpul dansului, ar trebui să selectez eu singură muzica înainte, şi nu să scotocesc printre CD-urile lui în ultimul moment. Şi, de asemenea...

— Bine, bine, îşi ridică Victor mâinile învins. Frate, chiar ştii să retezi avântul unui bărbat.

— Nu-i frumos să spui una ca asta, râd eu uşurată.

Îi smulg apoi berea din mână şi iau o sorbitură. Când întinde mâna după ea, îi fac cu ochiul şi îl îndemn să-şi ia alta.

Dar, în loc să facă asta, Victor se prăbuşeşte într-un fotoliu şi mă fixează cu priviri leneşe.

— Aşa, deci. Domnişorica de pe Coasta de Vest... Oare ai făcut cumva plajă topless în timp ce ar fi trebuit să munceşti?

Deoarece brozul meu este fals, am sânii la fel de arămii ca şi restul corpului.

— Să ştii că aşa am făcut, îi răspund şi îi urmăresc ochii luminându-i-se în timp ce se ridică în picioare şi mă urmăreşte până în dormitor.

Ce proşti sunt bărbaţii! Oare unde naiba crede el că aş putea să mă întind la soare, să îmi dau jos hainele şi să mă expun pe jumătate goală? La piscina blocului, sub privirile vecinilor? Pe plaja patrulată de poliţie şi salvamari? Deci e

adevărat: când e vorba de orice fleac vecin cu sexul, bărbații nu gândesc.

Deci noaptea de marți a fost foarte plăcută. Acum e miercuri seara, nu am nici o veste de la el și m-am înfuriat deja. Știe că nu pot sta aici decât o săptămână și că sunt extrem de ocupată. Chiar dacă mă sună în seara asta, nu pot ieși cu el decât vineri seară. Altminteri, aș părea o ratată care n-are altceva de făcut decât să zacă așteptând telefonul lui. Dacă mă sună de-abia mâine, nu pot să ies cu el decât sâmbătă, ceea ce înseamnă că n-aș mai avea decât o singură zi la dispoziție ca să-l văd înainte să plec. Urăsc bărbații. Și nu, nu pot să-l sun. E un fapt dovedit că bărbaților nu le place să fie urmăriți, în ciuda tuturor declarațiilor din *Cosmopolitan* și *Glamour* ale unor prostănaci supraponderali care sunt prea timizi ca să pună mâna pe o fată și a căror singură șansă de a-și da întâlnire e să-i urmărească femeia.

Ca să-mi abat gândurile de la Victor, îmi torn un pahar de vin și mă concentrez asupra rezultatelor studiului de pe Internet. Secțiunea de activități e destul de clară. Activitățile la modă printre tineri includ noaptea de poker între fete, înregistrarea unor filmulețe cu ei înșiși, cercurile de tricotat, galeriile de artă și „postul", (adică o săptămână sau două fără băutură, țigări sau mâncare solidă). Printre cei care nu agreează să țină post, barurile și cluburile devin din ce în ce mai populare, ca și restaurantele etiopiene și cele retro. În vreme ce moda *piercing* e pe sfârșite în marile orașe, ea de-abia prinde în zonele suburbane, deși tatuajele sunt la fel de populare ca anul trecut. Fusion-yoga de-abia începe să apară (inovații din ce în ce mai creative aduse formelor tradiționale), iar kickboxingul pare să revină la modă, atât printre bărbați, cât și printre femei. Et caetera, et caetera, et caetera.

În rest, e mai greu să dai de capătul studiului. Sunt numai numere și procentaje, o mare de numere și statistici pe care nu pot să le descâlcesc. Șaptezeci și trei la sută dintre femeile

de douăzeci de ani petrec mai mult timp ascultând muzică și vorbind la telefon decât uitându-se la televizor, dar același lucru este valabil pentru numai treizeci și șapte la sută dintre bărbați. Optzeci și nouă la sută dintre adolescenți știu că există telefoane mobile cu cameră, dar numai treizeci și șase la sută dintre ei cred că vor avea un asemenea telefon în următorii cinci ani. Șaizeci și patru la sută dintre bărbați consideră că o viață de familie împlinită este mai importantă decât o carieră de succes, dar, în marile orașe, procentajul scade la cincizeci și doi. Mă apucă panica din ce în ce mai puternic, dar trebuie să mă forțez să fiu calmă și să fac totul pas cu pas.

OK, am făcut niște grafice care să ilustreze acest lucru, cu variabile demografice și de vârstă, dar tot e ceva care mă deranjează. Scopul acestui demers este acela ca clienții noștri în materie de publicitate să își înțeleagă mai bine consumatorii. Dar oare ce spun de fapt cifrele astea? Când mă ocupam de achiziții de media, trebuia să descopăr în ce reviste ar trebui să publicăm o anumită reclamă, în ce pauze publicitare ar trebui să fie difuzată, în funcție de grupul de vârstă care le citește sau urmărește. Dar cifrele acestea nu au nici un rezultat semnificativ și pe alocuri par să se contrazică.

O sun pe Carmen în California și încep imediat să mă plâng.

— Pur și simplu nu înțeleg, îi spun. N-are nici un sens. Și acum eu trebuie să le deslușesc, pentru că a fost ideea mea măreață să facem sondajul ăsta.

— Cred că de vină e felul în care le analizezi tu, sugerează Carmen.

— Ce vrei să spui? Tu m-ai ajutat să le formulez!

Nu vreau să mă răzbun pe ea, dar mă simt extrem de frustrată.

— Nu, întrebările sunt bune. Dar poate că de vină este felul în care le interpretezi tu.

Jur că aud cum sare un dop, ceea ce înseamnă că și ea bea un pahar de vin. Suntem suflete-pereche, unite de destin și de iubirea pentru vinul ieftin.

— Ascultă, eu mă ocup de artă, nu știu nici un rahat despre chestiile astea, dar mi se pare că...

Vocea îi piere, și îmi dau seama că-i e teamă să nu întreacă măsura.

— Dă-i drumul. Nu mă supăr.

— Bine. Să mă luăm pe mine drept exemplu. Sunt o femeie necăsătorită de douăzeci și opt de ani. Îmi place să mă duc la petreceri, să ies în oraș, să mă distrez cu prietenii. În afara serviciului, am tot timpul din lume să explorez și să încerc lucruri noi. Cheltuiesc toți banii pentru mine și îmi imaginez că lumea e locul meu de joacă, unde pot să-mi exercit spontaneitatea. Exact ca tine.

— Ha, loc de joacă unde îți exerciți spontaneitatea, mormăi eu.

— Dar verișoară-mea Sarah, care are tot douăzeci și opt de ani, e într-o situație cu totul diferită. E măritată și are doi copii. E casnică și aleargă de colo-colo ca nebuna încercând să organizeze petreceri în bloc și evenimente religioase, să-i ducă pe copii la cursul de înot, de balet sau alte chestii. Stă prost cu banii pentru că investește tot în copii și casă. Noi două avem vieți complet diferite și, din cauza asta, perspective diferite asupra vieții. Înțelegi ce vreau să spun?

— Aproape. Continuă.

— Vreau să spun că, dacă ceri acest chestionar atât de la mine, cât și de la Sarah, o să obții răspunsuri total diferite la toate întrebările. Dar când îți vin rezultatele, tu le analizezi de parcă am face parte din aceeași categorie: femei de douăzeci de ani. Așa că normal că n-are nici un sens.

— Uau, câtă dreptate ai!

Nu numai că e amuzantă, tandră, generoasă și superbă, dar Carmen e și foarte deșteaptă.

— Nu-mi vine să cred că nu m-am gândit la asta până acum.

— Relaxează-te! Cifrele pot să te copleșească, pur și simplu. Eu n-aș avea niciodată răbdare să fac ceea ce faci tu.

— Bine, deci care e soluția?

Începe să râdă.

— Draga mea, aici intri tu în scenă. Tu trebuie doar să identifici o nouă cale, asta e tot. Nu-ți face griji. O să-ți vină o idee.

Inspir adânc și încerc să mi-o imaginez pe Liz Gordon față în față cu această dilemă. Liz ar considera că e o redută ce trebuie cucerită, un mic obstacol care trebuie înlăturat cu puțin efort și multă încredere. De fapt, Liz n-ar aștepta soluția, ci ar porni în căutarea ei ca un vânător de recompense care spulberă totul în cale! Exact ceea ce o să fac și eu!

Și, dacă tot am pornit pe calea asta, o să-l sun și pe Victor! Și o să-l invit în oraș mâine-seară. La dracu' cu toate regulile!

Dar nici nu trebuie să îl mai sun pe Victor, pentru că, într-unul dintre acele rare momente pe care viața le-a sincronizat perfect, exact când întind mâna după telefon, telefonul începe să sune și e chiar el. (Bine, n-a fost chiar în momentul în care am întins mâna după telefon. S-a întâmplat cam în momentul în care am deschis frigiderul ca să iau încă un triunghi de brânză topită, dar după bucata asta de brânză, sau poate după bucata următoare, aveam de gând să-l sun, fără cea mai mică îndoială. Așa că e același lucru.)

— Ești ocupată mâine-seară? întreabă el.

— Da, sunt.

Acum, că am obținut ce am vrut, sunt foarte sfidătoare.

— Dar vineri seară?

— Și atunci.

— Haide, Lindsey. Nu cunoști pe nimeni în New York. Ce dracu' faci două seri la rând?

— Treaba mea!

Încerc să nu intru în defensivă, dar, dacă voia să ne întâlnim mâine-seară, ar fi trebuit să mă sune aseară. Și, dacă tot a așteptat atât, poate să-și ia adio și de la vineri seara.

— Sper că nu te joci cu mine.

Mi se pare că mă ia peste picior, de parcă știe să citească dincolo de viclenia mea de femeie și știe al dracului de bine

că o să-mi petrec ambele seri urmărind un film la TV cu o felie de pizza în mână.

Dar apoi mă ciupesc și îmi aduc aminte că zilele astea au apus de mult. Sunt pe lista tuturor restaurantelor și clubu-rilor în vogă din oraș și am datoria să profit cât mai mult de asta, cu sau fără Victor Ragsdale.

— Sunt liberă sâmbătă seara. Dar serviciul mă obligă să merg în câteva cluburi noi, așa că, dacă vrei să vii cu mine, n-ai decât.

— La ce oră să te iau?

— Te iau eu, îi spun.

N-are decât să mă ducă la toate dineurile și petrecerile superelegante, dar seara de sâmbătă e a mea.

Urmează câteva zile fără cusur. Am destul timp ca să rezolv toate problemele de serviciu fără ca Victor să-mi distragă atenția. Dar eu știu că o să-l văd sâmbătă și, anticipând acest eveniment, mă simt eliberată de stresul de a diseca mersul relației noastre.

N-am înregistrat nici un progres în evaluarea studiului de pe Internet, dar, învârtindu-mă prin magazinul de pantofi Steve Martin și prin magazinul de cosmetice Lush, am reușit să încropesc un grup de lucru de adolescenți, care s-a întrunit pentru prima dată ieri-seară.

Adolescenții sunt minunați. Le place să fie experți și să simtă că opiniile și convingerile lor reprezintă baza pentru o publicație adevărată. Am vorbit cu ei despre tot ce mi-a trecut prin cap: viețile lor, hobby-uri, muzică, filme, emisiuni TV, relații, brandurile cele mai tari și cele mai nasoale. Am mai vorbit și despre gândurile și opiniile lor despre evenimentele actuale, percepțiile lor asupra vieții, aspirațiile și visurile lor. În acest timp, i-am îndopat cu snacksuri și cofeină și i-am lăsat să-și facă poze. Cred că s-au distrat destul de bine. Le-am luat adresele de e-mail și am obținut permisiunea lor de a le pune întrebări și ulterior, propunându-le să se întoarcă peste o lună, la aceeași oră și în același loc.

M-am întâlnit și cu una dintre stilistele celebrităților, care lucrează frecvent pentru J.Lo și Christina Aguilera. Așa cum mi-a spus și Liz: „Dacă vrei să înțelegi celebritățile, nu trebuie să te duci la celebrități – du-te la oamenii care lucrează cu ele". Stilista nu a dezvăluit prea multe despre moda viitoare sau cosmeticele pe care le vom admira în curând (Doamne ferește să afle cineva înainte ca vedetele să le etaleze în revista *People*), dar mi-a povestit destule lucruri despre faptul că vin la prezentările de modă și au astfel primele indicii despre trendurile viitoare.

Apoi, înarmată cu o mie și unu de subiecte (și, în urma unui telefon suspect de prietenesc din partea lui Jen, cu încă o mie), am reușit să-mi fac treaba la colț de stradă, de data asta în Central Park, cam la optzeci de metri depărtare de chioșcul cu dulciuri de lângă intrarea de est. Am început să-mi dau seama dintr-o privire pe cine să abordez și pe cine nu și sunt foarte pricepută în a-i deosebi pe newyorkezii nativi de turiștii din provincie. Datorită chestiei ăsteia, am început să-mi fac treaba mai repede și mai bine și acum înțeleg cum de reușea Jen să facă atâtea interviuri într-o singură zi.

Suntem la jumătatea drumului către cel de-al doilea număr al *Pulsului* și de data asta voi contribui foarte mult. Contribui FOARTE MULT. Și știu că am informații bune. Dacă vă vine să credeți, abia aștept să punem newsletterul cap la cap. Mai e o chestie care nu-mi dă pace, dar mai am mai mult de o săptămână la dispoziție ca să-i dau de capăt. Am încredere că o să reușesc. Până sâmbătă, cu două zile înainte să plec iar la L.A., sunt în formă maximă.

Și sâmbătă seară a mers totul bine, pentru că l-am târât pe Victor dintr-un club în altul, i-am cerut să privească în jurul lui și să-mi descrie oamenii: ce poartă, ce beau, despre ce vorbesc... în timp ce eu mâzgălesc cu furie tot ce îmi spune într-un carnețel. Sper că se distrează. Dacă nu, e problema lui.

Duminică noaptea mă duce la un cocktail la unul dintre prietenii lui, care locuieşte într-un penthouse.

— Tot ceea ce faci îţi impune să te îmbraci în costum şi cravată? îl întreb.

— Nu port cravată când mă duc pe stadion, îmi răspunde.

— Aş vrea s-o văd şi pe-asta.

— Poate c-o să vezi.

Nu mă plâng. Înainte de Victor, cea mai rafinată gastronomie cu care mă răsfăţam de obicei erau „Clătitele bogatului" de la Debbie's House of Waffles, din Chicago. Erau clătite ca toate clătitele, doar că aveau gem de căpşuni şi un moţ de frişcă peste sirop. Nu mă înţelegeţi greşit, îmi place să mă pun la patru ace şi să mă duc în restaurante elegante cu Victor. Însă din când în când, îmi place să-mi fac de cap cu un cheeseburger unsuros şi un shake cu ciocolată.

Dar în seara asta, când Victor îmi face cunoştinţă cu prietenii lui, aş fi în stare să mănânc şi melci cruzi de pe o frunză de salată dacă mi s-ar spune că e *gourmet*. În seara asta, o să înregistrăm câteva grade în plus pe termometrul relaţiei noastre.

Gazda petrecerii este Patrick, doctor şi fost coleg al lui Victor în echipa de rugby a facultăţii. În timp ce întind mâna spre el, mă întorc la Victor şi îl întreb:

— Ai jucat rugby?

La auzul acestei întrebări, Patrick începe să râdă, iar Victor ne aruncă priviri nervoase. Apoi mă conduce în încăperea principală, spre trei cupluri care s-au adunat împreună uniţi de dragostea pentru şampanie şi pantofi scumpi. Toţi sunt foarte frumoşi şi par interesanţi, şi trebuie să-mi reamintesc mereu că şi eu sunt frumoasă şi interesantă, având în acelaşi timp o rezervă extrem de bogată de subiecte de conversaţie fascinante şi opinii inteligente.

— Îmi face nespusă plăcere să vi-o prezint pe Lindsey, le spune lor, iar apoi se întoarce către mine: Lindsey, aceştia sunt prietenii mei cei mai apropiaţi şi mai dragi. Acum vă

rog să mă scuzați, eu trebuie să adulmec niște zăpadă în toaleta domnilor.

Mă uit lung la prietenii lui, iar ei se uită la rândul lor la mine.

— Vorbește serios? întreb nervoasă.

Toată lumea izbucnește în râs.

— Dumnezeule, cât ești de drăguță!

Una dintre femei, o roșcată slabă, mă strânge de braț, apoi face semn să mi se aducă un pahar de șampanie.

— Victor nu ne-a povestit nimic despre tine. De câtă vreme sunteți împreună? întreabă o altă femeie, de data asta o blondă micuță care rotește o piatră enormă pe deget și se agață scai de bărbatul de lângă ea.

— Ăăă, cred că doar de câteva săptămâni, mă bâlbâi eu.

— Victor e de toată groaza. Nici măcar nu ne-a făcut cunoștință cum trebuie, spune roșcata. Te-a livrat pur și simplu în grup, iar pe noi a lipit eticheta de *prieteni*.

— Asta pentru că are impresia că suntem toți la fel, spune o a treia femeie, iar bărbații încep să râdă.

— Și chiar suntem, spune convins soțul blondei.

— Nu suntem!

Roșcata bate din picior.

— O să-i spun lui Lindsey exact cine suntem.

— Iar începe, mormăie bărbatul și îi face semn chelnerului să mai aducă un rând de șampanie.

— Apropo, eu sunt Carrie și sunt, în mod evident, femeia de carieră. Darcy este mama casnică.

Mignona blondă se preface că îi dă un pumn.

— Iar Lauren este femeia bună la toate. Face câte puțin din toate: e soție, mamă, lucrează cu jumătate de normă, studiază arta africană, lucrează la primul ei roman și dă petreceri în prima sâmbătă a fiecărei luni. Se împarte în bucăți, ca o plăcintă.

— Cu ce? întreabă unul dintre bărbați.

— Cu cireșe. Clar, cu cireșe, răspunde altul.

— Eu aș spune dovleac, zice celălalt bărbat. Uite ce păr are.

Lauren se înclină spre mine.

— Lui Carrie îi place să pună oamenii pe categorii. Așa nu e obligată să cunoască pe cineva la nivel intim.

— Nu-i adevărat, răspunde Carrie exact în momentul în care se întoarce Victor și îmi împunge brațul.

— Iar a început? întreabă el arătând spre Carrie.

Toată lumea dă din cap afirmativ.

— Haide, Carrie, zi-ne ceva despre băieți, zice Darcy.

— Bine, să vedem cum e cu băieții. Păi, soțul meu, David, este un afacerist cu un singur țel: nu se gândește decât la firma lui de arhitectură, care trebuie să crească mai mult și mai mult, și îi dedică fiecare clipă din zi.

Sesizez aici o nuanță de reproș și nu mă mir când îl văd pe David trăgându-se puțin într-o parte și răspunzând:

— Nu chiar *fiecare* clipă.

Dar Carrie insistă.

— Rich este proaspătul tată. E ca David, dar singurul său țel este copilul. Copil, copil, copil, copil, copil.

— Nu trebuie să schimb așa de multe scutece, râde Lauren.

— Iar Michael, soțul lui Darcy, este tipul, „Atunci ce mă fac?".

Michael face un pas înapoi.

— Ce sunt?

— Așadar, copiii lui au învățat deja să meargă și trebuie să recunoaștem că îl enervează pentru că aleargă de colo-colo și distrug toată casa. Deci e clar că a trecut de faza de proaspăt tătic. Are o carieră banală și e prins ca într-o capcană în rutina zilnică. Așa că pierde vremea în fața televizorului, încercând să ignore zgomotul făcut de copii și întrebându-se: „Oare mai bine de atât nu se poate? Și, dacă nu, atunci ce mă fac?" Așa că el e tipul „Atunci ce mă fac?".

Deși Michael nu pare prea încântat de categoria în care a intrat, nici nu pare să nege. Mulțumită de sine, Carrie expiră profund și îmi zâmbește.

— Ăştia suntem noi.

— Dar stai puţin, zic eu. Ce spui de Victor?

— Nu, mersi, Victor întinde mâna. Putem să-l sărim pe Victor.

— Nu, nu, nu.

Carrie îşi flutură degetul în faţa lui.

— Victor. Hmm... hmm...

Toată lumea o urmăreşte în timp ce reflectează adânc, de parcă ar fi un clarvăzător care nu reuşeşte să simtă vibraţiile. Apoi îşi ridică privirile şi spune:

— Bineînţeles! Victor este cel care rămâne în urmă.

— Cel care rămâne în urmă?

E clar că nu-i place noua întorsătură a lucrurilor.

— Toţi prietenii lui sunt însuraţi şi au copii, dar Victor e cel care opune rezistenţă până în ultima secundă.

— Eu aştept doar să trag învăţăminte din toate greşelile voastre, le spune el celor prezenţi.

— Îşi urăşte slujba cu pasiune, dar s-a convins singur că banii compensează acest lucru. Şi nu se gândeşte decât la el. Jucăriile lui, golful lui, femeile lui...

Se uită la mine nervoasă, dar nu îi dau atenţie.

— E tipul care îşi ascunde teama de maturizare în spatele egoismului pentru că, dintr-un motiv absolut iraţional, are impresia că egoismul e o calitate mai de admirat decât imaturitatea.

— Carrie, numai tu dovedeşti iraţionalitate în clipa asta.

Nu-mi dau seama dacă Victor e supărat, sau pur şi simplu a intrat în jocul pe care acest grup îl joacă de fiecare dată când se întâlneşte.

— Să petreci mai mult timp cu noi, Lindsey, mă invită ea cu un zâmbet atotştiutor. Şi apoi să-mi spui dacă greşesc.

Victor mă trage de braţ.

— Haide, o să te prezint oamenilor *normali* din această cameră.

— Te iubim, Victor! strigă fetele în timp ce ne îndepărtăm.

Pe când străbatem încăperea, îl privesc pe Victor întrebător.

— Nu știam că îți urăști slujba așa de mult, încep eu.

Victor se preface că nu m-a auzit. Dar, doar cu o secundă înainte să ajungem la oamenii normali, Victor mă trage deoparte:

— Vreau să știi ceva despre chestiile pe care le-a zis.

Uau! O să-mi destăinuie un secret bine tăinuit. O să-mi explice slăbiciunile sufletului său: teama sa de angajamente, furia față de relația disfuncțională a părinților, căutarea nesfârșită (până acum) a fetei care o să vină ca o furtună și o să-i schimbe complet viața...

— Eu am mulți prieteni necăsătoriți, îmi spune. Chestia asta cu rămasul în urmă e un mare rahat. Ăștia sunt singurii mei prieteni căsătoriți sau aproape. N-am rămas în urma nimănui.

Văd că e stânjenit și nu vrea să am impresia că este copilul ciudat care nu e primit în jocurile celorlalți.

— Nu-ți face griji, îi spun eu. Înțeleg.

Și, dintr-odată, chiar înțeleg. Dar nu pe Victor. Înțeleg subit ce trebuie să schimb la conținutul newsletterului meu – veriga lipsă care va ridica ceața de pe toate cifrele și procentajele care m-au dezorientat. Noua perspectivă, pe care publicitarii o vor folosi ca să-și creeze anunțurile și să plaseze publicitatea. Noua revoluție în vânătoarea de trenduri: *panerele!*

Capitolul 21

Am avut multe fantezii sexuale la viața mea, unele dintre ele destul de îndrăznețe. Dar nici în visele mele cele mai sălbatice nu mi-am imaginat că o să zac complet goală și o să fiu pipăită de o rusoaică enormă și păroasă, care mormăie

întruna, dar nu vorbește o boabă de engleză. Și știți ceva? E foarte plăcut!

Nu, nu. Nu e ceea ce credeți. Carmen și cu mine suntem la Beverly Hot Springs, crema cremelor spa-urilor din Los Angeles, unde ne răsfățăm. Timp de o oră ne-am relaxat înmuiate în cascada cu apă termală și acum ne-am întins pe burtă, pe mese paralele. Cele două babușca gemene, cu mustăți pe măsură, ne masează și ne freacă temeinic.

— Cum a mers cu grupul de lucru de adolescenți? întreabă Carmen în timp ce mâinile mari îi frământă fesele ca pe două cocoloașe de cocă.

— Extenuant, îi spun. Zece adolescenți hiperactivi, drogați cu cofeină și prăjituri cu ciocolată, care voiau să ținem ședința în piscină.

— Și ați ținut-o?

— Da. Și să știi că a ieșit foarte bine. Am făcut câteva poze ca lumea, am înregistrat citate pentru newsletter și am făcut și un minifocus-grup despre noile reclame ale agenției.

Rusoaicele încep să ne lovească cu pumnii pe spate; apoi iau un vas foarte mare cu sare marină și încep să ne-o presare pe piele.

— Vrei să ieșim diseară? mă întreabă Carmen.

— Normal. Unde vrei să mergem?

— Oriunde sunt bărbați frumoși. Sunt într-o misiune, îmi răspunde.

— Ce misiune?

— Să fac sex.

E puțin ciudat, având în vedere că are un prieten.

— Și Tommy? o întreb eu.

— Ne-am despărțit.

Mă uit la ea mirată.

— Serios? Când? Nu mi-ai spus nimic.

— Nu-i nimic de spus.

Vorbește de parcă n-ar fi mare scofală. De fapt, nu pare deloc supărată. Și, pentru că rusoaicele nu înțeleg o iotă din ce spunem noi, insist.

— Îmi pare foarte rău, Carmen. Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic.

Ridică din umeri.

— Tommy e un tip minunat. Îl apreciez foarte mult. Dar pot să găsesc mai bine de-atât.

Carmen nu glumea când a spus că este într-o misiune. De cum am pus piciorul în Spider Club, unul dintre cluburile hollywoodiene cele mai *hip*, s-a purtat ca o tigroaică înfometată în căutarea prăzii neajutorate. Și cred că o să vi se pară o răutate, pentru că eu consider că e o tipă foarte frumoasă, dar n-am mai văzut în viața mea o fată grasă care să aibă parte de atâta atenție din partea bărbaților. E vorba doar de atitudine. Are atât de multă încredere în ea, încât, în ciuda unui exces de vreo douăzeci și cinci de kilograme, probabil că e cea mai sexy tipă din bar.

— Povestește-mi despre panerele alea ale tale, mă îndeamnă. Vezi, știam eu că o să te descurci. E fantastic.

— Carmen, de ce vorbim despre panere? Deja trei tipi foarte drăguți ți-au făcut avansuri. Credeam că vrei să faci sex.

— Vreau. Dar nu cu ei.

— De ce? Arată foarte bine. Alege-l pe primul tip, cel cu tricou portocaliu.

— Prea vânjos. Nu-mi plac atâția mușchi.

— Bine, atunci ce zici de tipul cu sacou negru?

— Homosexual în faza de negare. N-ai remarcat cum ținea berea? N-am mai văzut un asemenea gest decât la o fată.

— Ești nebună. (Dau ochii peste cap.) Ce zici de tipul cu șapca albastră de baseball?

— Poate.

Reflectează.

— Cu siguranță că e un posibil candidat. Dar vreau să văd ce mai apare. Așa că, între timp, o să-mi povestești despre ideea ta cu panerele.

— Am făcut o schiță în avion și i-am trimis-o lui Liz în dimineața asta. Sper să-i placă. Dacă nu-i place?

— O să-i placă la nebunie. Îți garantez.

Carmen golește paharul de martini.

— Hei, o împung eu. Vine iar tipul cu șapca de baseball. E destul de insistent, nu crezi?

— Fără îndoială.

Șapca albastră trece pe lângă mine, cu ochii pe Carmen și remarc iarăși cât de bine arată.

— Văd că ai paharul gol.

Îi zâmbește.

— Poți să-ți ofer o băutură?

Îi ia paharul și se duce la bar.

— Fă-o, o îndemn. Arată foarte bine.

— Da?

Îmi dau seama că e periculos de aproape de un răspuns pozitiv.

— E clar, te place foarte mult. Spre deosebire de mine. Eu te urăsc.

— Mă urăști? râde Carmen. De ce?

— Pentru că poți să alegi orice tip de aici, iar mie nu mi-a făcut nimeni nici măcar un avans.

— Nu ești deschisă la chestia asta, îmi atrage atenția. Nu emiți semnalele care spun „sunt abordabilă". Contează foarte mult.

Șapca de baseball se întoarce cu băutura, iar ea îi cere portofelul. Caută un stilou și îi notează numele, adresa și numărul de înmatriculare al mașinii pe un șervețel.

— Uite, îmi dă șervețelul. Dacă nu te sun până mâine-dimineață la zece, să îl dai polițiștilor.

Fac o grimasă, dar tipul nu pare să fie deranjat.

— E-n regulă, îmi spune el. E și frumoasă, și deșteaptă. Nu pot să dau greș în cazul ăsta.

Carmen zâmbește și dă pe gât băutura.

— Crezi că o să ajungi acasă în siguranță? mă întreabă ea, iar eu dau din cap afirmativ.

Îi privesc în timp ce ies din bar şi mă simt cuprinsă dintr-odată de un sentiment de vid interior. Ştiu că ar trebui să mai rămân, să cunosc oameni, să îi ascult cum discută şi să îi întreb despre trenduri... dar nu vreau să mai stau.

După câteva minute, în timp ce conduc înapoi la apartament, îmi dau seama că nu vreau să merg nici acasă. E de-abia miezul nopţii şi-mi doresc ceva, dar nu ştiu ce anume. Mă trezesc întorcând spre unul dintre canioane, urcând panta abruptă a Hollywood Hills. Urc, urc, urc, până când, în cele din urmă, ajung la Mulholland Drive.

Parchez maşina pe una dintre terasele care oferă o vedere panoramică şi cobor. De aici ai parte de o privelişte copleşitoare asupra oraşului. Privirile mele se plimbă de-a lungul luminilor jucăuşe, care se întind cât vezi cu ochii, şi sunt copleşită de sentimentul că nu mă uit doar la oraşul Los Angeles, ci la întreaga lume magnifică, strălucitoare. E ca şi cum aş fi în vârful Empire State Building, dar e diferit. Acolo sus, eşti deasupra lumii, dar eşti înconjurat în continuare de zgomotul şi energia oraşului. Aici sus, e întuneric şi linişte. Simt că timpul s-a oprit în loc într-o clipă de calm şi neclintire.

După o vreme, mă întorc în maşină şi cobor coasta dealului, apoi fac la dreapta şi mă îndrept spre vest, spre Sunset. E un drum lung şi întortocheat, iar eu nu sunt nici măcar sigură încotro mă duc. Dar ceva mă atrage în direcţia asta, iar eu ştiu că trebuie să mă supun.

La volan, încep să-mi pun întrebări despre fericire. Ce este, ce înseamnă şi cum ar trebui să ne dăm seama dacă o avem. Mi se pare că oamenii aleargă mereu după fericire, ca şi cum ea ar fi întotdeauna cu un pas înaintea noastră şi nu putem s-o prindem niciodată din urmă. Dacă obţin slujba asta, o să fiu fericită. Dacă o să fiu promovată, o să fiu fericită. Dacă găsesc bărbatul potrivit şi mă mărit, o să fiu fericită. Dacă îmi cumpăr casa visurilor mele, fac doi copii şi mă pensionez devreme, o să fiu fericită, în cele din urmă. Dar

oare fericirea chiar există? Sau e doar o amăgire menită să ne necăjească, pe care nu o putem atinge niciodată, tocmai ca să ne căznim în această viaţă şi să perpetuăm ciclul naturii?

Vreau să aflu răspunsul. Mor să-l aflu. Încep să trec în revistă toţi oamenii pe care îi cunosc şi îi elimin pe cei care a) se vede de la o poştă că sunt nefericiţi sau b) îşi ascund nefericirea în spatele unor calităţi precum ambiţia şi responsabilitatea. Încerc să găsesc pe cineva – oricine – a cărui fericire este evidentă şi care este mulţumit de viaţa sa, indiferent de situaţia în care se află. Cineva care ar putea avea răspunsul, sau care ar putea să-mi ofere câteva indicii în această privinţă, astfel încât să văd lucrurile mai clar.

Apoi simt un gol în stomac. Pentru că ştiu exact de ce sunt în continuare în maşină, ştiu exact de ce mă îndrept spre vest şi ştiu exact unde mă duc.

Douăzeci de minute mai târziu, am parcat deja pe o stradă îngustă din faţa unei case mari, albe, pe un deal mic, la aproximativ un kilometru şi jumătate depărtare de plajă. Mă uit în jos la pagina albă şi subţire pe care am rupt-o din cartea de telefon: West Seabreeze Drive numărul 819. E casa lui Danny Wynn şi sunt surprinsă că are o locuinţă aşa de frumoasă, având în vedere că mi-a dat de înţeles că nu face prea mulţi bani. Majoritatea luminilor sunt stinse, dar se vede licăritul albastru al unui televizor în camera principală.

Inima îmi bate cu putere când mă dau jos din maşină şi închid portiera cât pot de încet. Acum e ora unu noaptea şi îmi dau seama că nu e tocmai cea mai potrivită oră să bat la uşa cuiva ca să-l salut. Dar sunt proiectată înainte de parcă aş fi atrasă de o ciudată forţă gravitaţională.

Urc scările până la uşă în vârful picioarelor. E aşa de linişte, că aud greierii ţârâind în tufişuri. Rămân acolo nemişcată, simţind briza caldă şi sărată a oceanului pe piele. Îmi muşc buzele şi mă gândesc că ar trebui să plec, dar apoi bat

la ușă cât pot de încet. Pentru că nu vine nimeni, bat din nou, de data aceasta puțin mai tare.

După un minut, aud sunet de pași târșâiți. Apoi ușa se deschide puțin și apare o femeie tânără cu părul blond, lung. Este foarte bronzată, are ochii verzi și o față de o frumusețe naturală. Pare stereotipul unei fete care face surfing.

— Da?

Își freacă ochii și încearcă să mă privească. Îmi dau seama că am trezit-o. Vai, Dumnezeule! E prietena lui Danny. Locuiesc împreună. Poate că sunt chiar căsătoriți. Ce greșeală monumentală! Monumentală. Trebuie să plec de aici.

— Scuzați-mă, cred că am greșit casa, șoptesc eu.

Dau să plec.

— Pe cine căutați? întreabă ea dezorientată.

Mă întorc, convinsă că m-am făcut deja de râs.

— Păi... ăăă... îl căutam pe Danny.

— Danny locuiește la etaj. În mansardă.

Arată o scară de pe o latură a casei.

— Sus.

— Ah, bine. Vă mulțumesc, șoptesc eu. Îmi pare rău că v-am trezit.

După ce închide ușa, aud declicul încuietorii. Mă uit spre etajul casei și văd că mai e o lumină aprinsă. E treaz. Știu că e treaz. Simt că e treaz. Nici nu se poate să fie altfel.

Încep să urc scările foarte încet, pentru că treptele trosnesc una mai tare ca alta. Când ajung sus, încerc să mă uit pe fereastră, dar e acoperită de o draperie bej. Am impresia că se aude muzică în surdină, așa că îmi țin respirația și bat încet la ușă. Aud din nou pași, și de data asta inima mea tresaltă ușor.

El deschide ușa și, emoționată, fac un pas mic înapoi. Poartă o pereche de pantaloni scurți și un tricou alb mototolit, iar părul lui blond este într-o dezordine totală. Ține în mână o înghețată roșie, pe jumătate mâncată.

Nu spune nimic când dă cu ochii de mine. Așteaptă pur și simplu să spun eu ceva și mă privește cu curiozitate. Și,

din toată gama de potențiale introduceri elocvente pe care o situație ca aceasta le cere, iată ce spun eu:

— Bună!

Danny mijește ochii, fără să știe ce să creadă despre apariția asta lunatică la ușa lui în miez de noapte. Dar apoi începe să zâmbească ușor, face un pas înapoi și deschide ușa larg.

— Intră.

Pășesc în apartamentul lui și privesc în jur. E curat și aranjat simplu, cu mobilă minimalistă, dar cu multe obiecte de surfing aruncate peste tot.

— Știu că e târziu, mă bâlbâi eu. Chiar foarte târziu... dar eram prin zonă și... De fapt, vreau să spun că eram pe-aici și ți-am căutat adresa pentru că m-am gândit... adică voiam...

Danny ridică o mână ca să mă facă să tac, apoi închide ușa. Se întoarce și simt fiecare centimetru greu de spațiu între noi.

— Voiam să... ei bine, în primul rând, voiam să-ți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine în ziua aceea, la plajă. A fost foarte, foarte frumos din partea ta. Și știi, aș fi moartă dacă nu erai tu și țineam neapărat să îți mulțumesc pentru asta.

Dă din cap aprobator.

— Și voiam să-mi cer scuze că nu te-am ascultat în timpul lecției. A fost o prostie din partea mea și pur și simplu... voiam să... în fine.

Dă din cap din nou, părând puțin amuzat.

— Și voiam să-mi cer scuze și pentru faptul că a durat atât de mult să-ți spun toate astea. Ar fi trebuit să te sun sau să te caut mult mai repede, dar cred că am...

Mă opresc.

— Ce-ai făcut?

— De fapt, te-am căutat la cabană acum vreo două săptămâni, chiar înainte să plec la New York. Dar nu te-am găsit.

— Știu, îmi răspunde.

— Știi?

— Da, te-am văzut. Tocmai mă întorceam de la surfing. Te-am văzut plecând.

Sunt atât de surprinsă, încât nu știu ce să mai spun. Danny se duce la frigider și scoate două sticle de bere. Le deschide și îmi întinde una.

— Uau! Serios? Habar n-aveam.

Iau berea din mâna lui.

— Și atunci... de ce nu m-ai oprit?

Ia o înghițitură de bere și rămâne nemișcat, privindu-mă îndelung, curios.

— Pentru că voiam să văd dacă o să te întorci, îmi spune el cu blândețe.

Simt cum un val de căldură îmi invadează fața și îmi dau seama că roșesc ca o idioată. Roșesc foarte rar și e destul de greu să prevăd aceste reacții, dar nu e deloc o priveliște frumoasă. Mă exprim foarte eufemistic atunci când spun că roșesc. E mai degrabă un atac violent și subit de pete roșii care se urcă de-a lungul pieptului și gâtului spre fața mea, ca o plagă bubonică extrem de rapidă.

— A-ha, mă bâlbâi eu. Îți mulțumesc.

— Pentru ce?

Danny pare dezorientat.

Ochii mei trec în revistă rapid încăperea, în căutarea unui colțișor mai întunecat, în care să mă ascund. De preferință negru ca noaptea. Deși lumina e discretă, în orice clipă Danny o să vadă că cea pe care a descris-o cândva ca fiind o fată frumoasă se metamorfozează acum în directoarea unei tabere de leproși aflate în carantină.

— Trebui să plec, îi spun și-i înapoiez berea. Poftim.

Mă întorc, deschid ușa și mă reped pe scări, împiedicându-mă ușor pe cea de-a treia treaptă.

— Așteaptă, strigă Danny după mine. Întoarce-te.

— Deja am făcut-o, îi șuier peste umăr.

— Acum, vreau să spun.

— Nu pot.

Ajung pe pământ și mă întorc ca să-i fac cu mâna. Stă rezemat de ușă, relaxat, cu brațele încrucișate și privindu-mă amuzat.

— Îmi pare rău, Danny. Trebuie să plec.

— Atunci întoarce-te joi. Pentru cină. (Îmi zâmbește.) O pregătesc eu.

Vreau să plec. Chiar acum, repede. Și să uit că am venit aici. Dar, în ciuda acestor sentimente, încep să zâmbesc ca o proastă și-mi dau seama că și eu aș vrea să mă întorc. Și încă cum.

— Tacos de pește? îl întreb.

— Asta vrei?

Dau din cap că da, zâmbind ca o toantă.

— Bine, atunci. Ne vedem joi.

Capitolul 22

Sunt întinsă în pat, cu privirile ațintite în tavan. E șase și jumătate dimineața și m-am foit toată noaptea.

E doar o întâlnire. Nu înseamnă nimic. E o seară banală. Patru ore – cinci, maximum. După câteva zile o să mă întorc acolo unde mi-e locul, la New York, și o să vântur lumea la brațul lui Victor Ragsdale, iubitul meu șic și bogat din Manhattan. Așa că n-ar trebui să mă simt deloc vinovată că am ieșit la o întâlnire cu un hoinar sărac de pe plajă, a cărui chirie pe o lună probabil că e egală cu banii pe care îi dă Victor pe o pereche de chiloți de mătase. Nu există termeni de comparație între cei doi bărbați din viața mea. Unul e aici, celălalt e dincolo.

Perfect. O să mă duc la el, o să mănânc niște tacos și o să râdem puțin. Asta e tot. Nu avem nimic în comun, așa că discuția o să se ofilească deja până începem să spălăm vasele, și apoi am plecat și gata. Zis și făcut. Simplu!

Dar chiar îmi place de el. Îmi conferă un sentiment de liniște. Sunt mai calmă în prezența lui. Dar în același timp, am și o stare de nervozitate. Și are o sclipire în ochi... e greu de descris, dar mă face să aștept tot timpul o surpriză plăcută. Nu știu. Are el ceva al lui. Știți ceva? Noroc că nu e genul meu.

Așa mă gândesc în timp ce stau întinsă pe pat, simțind cum pleoapele mi se lipesc și trupul meu plutește ușor în tărâmul viselor. Dar, când aproape că am adormit, telefonul de lângă pat începe să sune și mă trezește subit.

— Lindsey, dormeai?

E Liz.

— Nu, mormăi eu de-abia inteligibil.

— Bine, pentru că îmi place la nebunie, *la nebunie*, LA NEBUNIE, ideea ta cu panerele.

Mă ridic în capul oaselor frecându-mă la ochi.

— Îți place?

— Da, draga mea. Îmi place la nebunie și vreau s-o includ în numărul ăsta.

— Dar numărul e aproape terminat. Pleacă la tipografie miercuri dimineață.

— Și din cauza aceasta am nevoie să te apuci de treabă imediat. Oprește-l. Refă-l. Fă loc. Știu că e mult de muncă, dar poți să faci asta.

La dracu'! Sunt așa de obosită, că nu văd nici peretele din fața mea.

— Dacă ai programat altceva, anulează! Vreau să faci treaba asta. E OK?

E clar că *OK?*-ul ei nu intră în categoria întrebărilor retorice. N-am de ales. N-am pus geană pe geană și în următoarele patruzeci și opt de ore o să investesc milioane în Starbucks.

*

— Ți-am spus eu, face Carmen atotștiutoare. Eu ți-am zis.

— N-o să se întâmple nimic. O să petrecem o seară frumoasă împreună și asta e.

Fiind o prietenă minunată, îmi face o omletă cu pâine prăjită ca să acompanieze primul (dar cu siguranță nu și ultimul) espresso dublu al zilei.

— Și cu Victor cum rămâne?

Încep să mormăi:

— Ce-i cu Victor? Îmi place în continuare. Nici nu mă gândesc să nu mai întâlnesc cu el. Dar mi se pare că e așa departe. New Yorkul pare atât de departe...

— Chiar e departe, îmi reamintește Carmen.

— Dar când sunt acolo locul ăsta pare foarte departe.

— De ce nu profiți? ridică ea din umeri. Poți să ieși cu amândoi. Care-i problema?

— Nu știu. Ce fel de viață e asta?

— Lindsey, faci naveta între cele două coaste. Tu nu ai o viață. Tu ai două vieți. (Îmi pune în față o farfurie cu ouă.) Asta-i treaba, așa că nu-ți mai bate capul. Distrează-te și gata.

Încep să cred că, în afara faptului că fac naveta de pe o coastă pe alta, încep să-mi construiesc câte o viață pe ambele coaste. Când am acceptat jobul ăsta, îmi doream o viață mai trepidantă, dar nu m-am așteptat să fie neapărat schizofrenică. Dar poate că are dreptate Carmen. De ce să nu mă distrez, oriunde aș fi sau cu cine aș fi în momentul acela? Am ales calea asta și ar trebui să merg mai departe.

Restul zilei e o bătălie anevoioasă care îmi aduce aminte de facultate – când obișnuiam să stau trează toată noaptea, uneori două nopți la rând, înaintea examenelor. Noaptea asta a fost exact la fel. Cred că pe la miezul nopții capul mi-a căzut pe tastatură pentru că, șase ore mai târziu, la trezire, aveam imprimat pe frunte un măr Macintosh, iar descrierea panerelor mele era urmată de 159 de pagini de gggggggggg.

Nici ziua următoare n-a fost mai bună și în plus a trebuit să vorbesc la telefon cu Jen, ca să ne punem de acord cu privire la schimbările din newsletter.

— De unde ți-a venit ideea cu panerele? mă întreabă ea mieroasă, dar plină de invidie.

— Le-am inventat. Sunt o inovație.

— Nimic nu e nou, Lindsey. Spune-mi.

Se străduiește din răsputeri să fie drăguță, dar pot să jur că e în stare să se târască pe firul telefonului ca să mă sugrume pentru că nu i-a venit ei ideea mai întâi.

— Jen, n-avem prea mult timp la dispoziție. Și chiar trebuie să rezolvăm chestia asta. Pleacă la tipar mâine-dimineață. Vrei să-l parcurgem, te rog?

— Cum spui tu, Lindsey.

Când mă duc la culcare în seara aceea, fac un exercițiu de respirație și îmi aduc aminte că primul număr oficial al *Pulsului* e aproape terminat și că n-o să mai am nimic de făcut. Trebuie doar să aștept și să sper că agenția și toți clienții nu îl vor folosi pe post de hârtie igienică la petrecerea anuală.

Un zâmbet mi se lățește pe față când îmi amintesc că joi seară am întâlnire cu Danny, pentru că știu că simpla lui prezență o să fie de-ajuns ca să mă calmez, exact în perioada în care mă pregătesc să plec la New York și aștept (cu teamă) verdictul asupra eforturilor enorme pe care le-am făcut până acum.

Îmi place la nebunie să mă pregătesc pentru prima întâlnire. O oră și jumătate de așteptare surescitată cu care nici un alt eveniment nu poate rivaliza – garantat –, iar seara aceasta nu face excepție. Simt că mi-e puțin rău la stomac, dar în același timp îmi continui ritualul de înfrumusețare și zâmbesc în oglindă ca o nebună cu priviri sălbatice.

N-am mai alergat în oraș astăzi ca să vizitez saloanele ca de obicei, dar am petrecut câteva ore la piscină, încercând să capăt un look mai natural. Și acum, că examinez rezultatul, îmi dau seama că mi-am petrecut timpul cu folos.

Și cu foarte multă înțelepciune pentru că, în timp ce mă duceam la piscină, am găsit un pachet lăsat de curier la ușă. L-am desfăcut cu nerăbdare, ca un copil de cinci ani care primește cadoul de Crăciun. Era chiar *Pulsul*, de Jen Savage și Lindsey Miller. Pe copertă tronează o fotografie imensă cu mine și grupul meu de lucru din New York. Alături, titlul principal: *Adolescenții i se destăinuie lui Lindsey Miller de la Gordon-Taylor*.

În clipa în care am dat cu ochii de el, am început să sar în sus de bucurie, pentru că era cel mai frumos lucru pe care l-am văzut în viața mea. Apoi m-am prăbușit într-un șezlong și am petrecut următoarele două ore disecând fiecare cuvințel de pe fiecare pagină. Studiul meu online, panerele, interviurile – toată munca mea era pe pagina aceea, pentru ca toată lumea să o poată vedea. Dar îmi repet întruna că, doar pentru că mie îmi place atât de mult încât aș fi în stare să-mi tapetez dormitorul cu coperta, nu înseamnă că altcineva o să dea doi bani pe ea. După câteva ore mă calmez și îmi aduc aminte că am un alt motiv ca să fiu emoționată: întâlnirea cu Danny. Deși încerc să mă potolesc, sunt extrem de neliniștită, pentru că nu știu ce final va avea întâlnirea asta.

Îmi aranjez părul cu noul meu ondulator ceramic până când începe să lucească și mă îmbrac într-o rochie de vară albă ca să-mi scoată în evidență bronzul. Din cauza soarelui, obrajii mei au căpătat o rumeneală sănătoasă, pe care o însoțesc cu o umbră de rimel și un luciu de buze roz. Mă învălui în câteva pufuri de parfum și fac un pas înapoi ca să mă admir din cap până-n picioare. Sunt mulțumită de rezultat, dar îmi dau seama că, dacă nu găsesc o soluție, efectul va fi sigur neutralizat de valurile de nicotină pe care o s-o inhalez în mașină ca să îmi potolesc nervii.

Situațiile disperate cer măsuri disperate. Înainte să ies pe ușă, scotocesc în geantă după ceea ce numesc eu cu afecțiune „costumul de urgență", care aduce cu un costum accesorizat pe care îl port numai în mașină și care trebuie să absoarbă orice firicel de fum de țigară.

Mai întâi, un tricou negru cu mânecă lungă SNAP INTO A SLIMJIM! și o cască de duș bleu, plus o sticluță minusculă de apă de gură, șervețele umede Huggie pentru mâinile impregnate de miros de tutun și parfumul meu Summer Honey, pentru un retuș de ultim moment. Și, normal, o pereche imensă de ochelari de soare ca să îmi ascund identitatea în cazul în care cineva cunoscut oprește lângă mine la semafor. Nu că aș cunoaște pe cineva în Los Angeles, dar îmi dă mai multă siguranță. Sunt gata să urc la volan.

Știu că arăt ca o nebună, un adevărat bandit Marlboro care gonește pe autostradă, încercând să-și calmeze nervii cu drogul care omoară prin respirație. Oare ce pregătește pentru cină? A, da, tacos. Delicios! Ar fi trebuit să aduc ceva? Dar nu știu ce îi place. Oare nu puteam să ieșim în oraș să luăm cina? Așa nu m-aș fi simțit obligată să contribui cu ceva. Pentru că e sărac, îmi reamintesc eu. Sau poate că e pur și simplu romantic. Pare romantic. Dar n-am nici o îndoială că e și sărac.

Cotesc la ieșirea din curte și, chiar atunci, văd o piață mică de legume. Parchez și în doar cinci minute stau la coadă cu o cutie de înghețată de ciocolată Häagen-Dazs și două linguri de plastic. Nu înțeleg de ce se zgâiește toată lumea la mine. Apoi îmi dau seama că port și acum „costumul de urgență", așa că tricoul atârnă ca un sac deasupra frumoasei mele rochii și a sandalelor albe, delicate, iar casca de duș îmi turtește părul. Mă rog, suntem la un kilometru și jumătate de faleză și toată lumea se uită la mine ca la o ciudată?

Cu câțiva metri înainte de casa lui Danny, opresc mașina și îmi dau jos costumul. Îmi clătesc gura cu apa parfumată și scuip pe fereastră, apoi mă dau cu un puf, două de parfum și din nou cu luciu de buze. Perfect.

— Bună, mă salută Danny la ușă.

Îi întind cutia de înghețată și zâmbesc:

— Am venit cu gânduri bune.

Dar face un pas înapoi și se uită foarte ciudat la mine. Nu înțeleg.

— Vino cu mine, îmi spune el și mă prinde de mână.

Ieșim afară și coborâm scările.

— Care e mașina ta?

Arăt spre mașina închiriată din fața casei lui și mă târăște spre ea.

— Tot mai fumezi?

Of, la naiba. Costumul de urgență m-a trădat. Sunt aici doar de un minut și nasul lui delicat m-a și adulmecat plin de repulsie.

— Fumezi? mă întreabă din nou.

— Câteodată, mormăi cu ochii în pământ.

Întinde mâna și îmi ia cheile mașinii. Apoi descuie portiera, se strecoară înăuntru și deschide torpedoul. Pachetul de țigări alunecă direct în mâna lui. Iese din mașină și închide portiera. Apoi îmi ia din nou mâna într-a lui și mă conduce într-o parte a casei, unde aruncă țigările într-un coș de gunoi. Se întoarce și zâmbește.

— Acum nu mai fumezi, spune el.

Cine naiba se crede individul ăsta?

Dar, înainte să am ocazia să întreb, mă trage iar pe scări. Intrăm mai întâi în apartamentul lui și apoi în baie. Are o lumânare aprinsă pe etajeră, așa că nu se mai obosește să aprindă lumina. Deschide dulapul cu medicamente, își scoate periuța de dinți și pune pastă de dinți pe ea. Dă drumul la apă și îmi dă periuța, rânjind când constată cât sunt de șocată și revoltată.

— Spală-te, îmi spune el stăpânindu-și râsul.

Sunt uimită, jenată și furioasă, și nu-mi vine să cred când iau periuța și încep să mă spăl pe dinți. Danny îmi întinde un pahar cu apă, dar în timp ce mă clătesc, simt cum fața mea se înroșește și sângele începe să îmi fiarbă. Scuip apa.

— Cine dracu' te crezi? îl întreb eu furioasă.

— Sunt cel care tocmai ți-a salvat viața, îmi spune el și mă prinde de talie. Din nou.

Apoi mă trage mai aproape și mă sărută, așa plină de pastă de dinți cum sunt.

O secundă, mă vânzolesc și încerc să-l îndepărtez, dar are brațe puternice și nu-mi dă drumul. Și îmi oferă cel mai cald și mai delicat sărut din viața mea. Încep să mă topesc imediat, precum glazura pe o prăjitură de ciocolată.

În spatele nostru lumânarea începe să pâlpâie și simt că Danny se îndepărtează. Eu deschid ochii și... stai puțin. Unde a dispărut? Nici măcar nu mai e în baie, iar eu stau în continuare cu buzele țuguiate și cu limba atârnând, ca un pui de pasăre înfometat. Undeva în apropiere aud cum sfârâie ceva. S-a dus la bucătărie.

— Bere? mă întreabă când mă duc după el.

— Absolut, spun eu. Și promit că de data asta o beau.

Deschide o bere și freacă gura sticlei cu o felie de lămâie. Cred că a reglat o temperatură scăzută pentru frigider, pentru că berea este rece ca gheața și e foarte bună.

— Ce gătești?

— Ai zis că vrei tacos de pește.

— Dar se compară cu cele făcute de Sam?

— Dacă mă hotărăsc să-mi schimb cariera, o să-l scot din afaceri pe Sam.

Îl privesc pe Danny în timp ce toacă o roșie, taie o bucată de brânză și scoate sâmburii dintr-un castron mare de avocado.

— Pot să te ajut? îl întreb, dar el scutură din cap.

Le pune pe toate pe o tavă mare, pe care o duce pe măsuța de cafea din fața canapelei. Apoi se așază pe podea și îmi face semn să mă apropii.

E foarte cald în apartament, dar deasupra canapelei e o fereastră și briza mării aduce un suflu plăcut. Mă așez lângă el și îmi scot sandalele. Sunt relaxată și mă simt de parcă tocmai m-aș fi întors de la masaj. E drăguț. E foarte drăguț. Iar Danny miroase bine, foarte îmbietor.

— Înfruptă-te, spune el, dar nu schițează nici un gest că ar începe să mănânce.

Îi zâmbesc, copleșită de un sentiment de timiditate. Ridic din sprâncene când îi aud îndemnul și el mușcă momeala.

Ne lipim unul de celălalt și începem să ne sărutăm, de data aceasta pentru foarte, foarte mult timp.

Îmi plac bărbații care sărută încetișor. (Bine, Victor nu sărută încetișor, dar nu e nici momentul, nici locul ca să facem comparații.) Ce spuneam? A, da. Îmi plac bărbații care sărută încetișor. Sunt puțin amețită și, când deschid ochii în cele din urmă, văd că afară deja s-a înnoptat, iar eu zac pe podea cu părul ciufulit și încârligată de tipul ăsta minunat cu piele fierbinte și mâini exploratoare.

Dați-mi voie să evidențiez o deosebire foarte importantă: mâinile lui sunt cu siguranță exploratoare, dar nu de o manieră supărătoare. Nu se lipește de mine ca o caracatiță în călduri. Mă atinge cu fermitate, dar delicat, de parcă ar încerca să înțeleagă cine sunt după felul în care degetele lui îmi simt pielea. Mi s-a tăiat răsuflarea și simt că mă înec într-un ocean de lapte și miere. Delicios, după cum spuneam. Aproape prea delicios.

— Se răcește mâncarea, șoptesc eu, iar Danny începe să râdă.

— Se răcește?

— Cât e ceasul?

— E zece jumate.

— Zece jumate?

Sunt aici de aproape trei ore. Îmi ridic privirile spre Danny, încercând să etalez o expresie de inocență plină de dorințe, dar apoi, ca și când abia aștepta să îmi dea replica, stomacul meu scoate un sunet lung, furios, de înfometare. Danny începe iar să râdă.

— Nimic ce nu poate fi remediat de un taco rece de pește.

Începem să înfulecăm și vorbim despre dezastrul meu de surfing. Danny îmi spune că a sunat a doua zi la spital ca să afle cum mă simt, dar i s-a spus că am ieșit deja și atunci și-a dat seama că sunt bine. Nu pare deranjat că nu i-am ascultat instrucțiunile. De fapt, ori de câte ori ne aducem aminte

de lecția noastră de surfing, începe să râdă și îmi spune că sunt „orășeancă neliniștită".

Mă întreabă despre slujba mea și îi povestesc o oră întreagă despre toate evenimentele trepidante din ultimele două săptămâni. Când termin, în cele din urmă, mă cuprinde teama că o să par o egocentrică logoreică, dar Danny pare extrem de interesat și îmi spune că o persoană care e atât de pasionată de munca ei este întotdeauna un exemplu pentru ceilalți.

— Așa sunt eu, glumesc. Îmi doresc cu pasiune să ajung momeală pentru rechini.

Cam pe la unu dimineața, Danny mai scoate două beri și ne ducem să ne plimbăm desculți pe plajă. Îmi povestește despre familia și bunicii lui din Nebraska, despre visurile lor ca Danny să facă o facultate de economie și că nu au putut să accepte marea lui dragoste pentru ocean. Eu îi povestesc despre Steve și cum mi-aș fi distrus viața dacă m-aș fi măritat cu el, așa cum credeam că îmi doresc.

Apoi ne-am mai plimbat o vreme în tăcere, ascultând cum se sparg valurile de țărm. Normal că aș putea să consider că plimbarea noastră e doar un clișeu de roman siropos de dragoste, dar când îmi ridic privirile către lună și simt nisipul cald între degetele de la picioare, uit de toate și mă pierd în acest moment. Și asta tot clișeu e, dar vă spun eu că, în seara asta, merge.

Adică merge până în clipa în care calc pe o scoică și țip ca din gură de șarpe când văd că degetul meu mare e aproape tăiat în două.

— Șșt, e-n regulă, mă calmează Danny.

Aș vrea să plâng, dar îmi înghit lacrimile de teamă să nu par o copiliță.

— E-n regulă, repetă Danny. Știu că te doare.

Mă așază pe nisip, rupe puțin material din cămașa lui ponosită, îmi înfășoară degetul umflat și îl înoadă strâns. Apoi mă ia în brațe și mă duce înapoi în apartament.

— Oare de ce n-am niciodată nevoie de un erou decât în preajma ta? mă întreb eu cu glas tare.

— Ar trebui să te gândeşti la chestia asta, îmi spune. Mi-ar plăcea să aflu răspunsul.

Când ajungem, mă aşază pe canapea, îmi sărută vârful nasului şi îmi oferă o îngheţată de cireşe. Apoi scoate o trusă de prim-ajutor şi îmi bandajează degetul ca lumea. Când mă uit la el nu-mi vine să cred că un bărbat poate fi atât de afectuos, calm şi capabil, mai ales faţă de o fată a cărei simplă prezenţă pare să atragă accidentele.

Şi cam ăsta-i momentul când cred că am adormit. Pentru că atunci când am deschis din nou ochii era cinci patruzeci şi cinci, iar Danny stătea lângă mine pe canapea, privindu-mă.

— Oh.

Încerc să mă dau jos de pe canapea, dar scâncesc din cauza durerii din deget.

— Ai grijă.

Danny mă ridică uşurel în picioare.

— Îmi pare rău. Cred că ar trebui să te las să te odihneşti, mă bâlbâi eu.

Danny se uită pe fereastră, arată spre prima rază roşie de soare care apare la orizont şi spune:

— Prea târziu.

— Ei, da. Dar... ar trebui să... să plec de-acum.

Danny mă conduce până la uşă. Eu sunt în ceaţă.

— Îţi mulţumesc, îi spun eu. Pentru minunata cină rece... şi pentru tot restul.

— Nu-mi mulţumi.

Mă îmbrăţişează ca un urs.

— Nu trebuie decât să te întorci.

— Când? întreb eu imediat.

Drăguţ. Câtă sfială!

— Mâine-seară?

Îmi place că e direct.

— Tu nu te joci, nu? îl întreb.

— De ce, ai vrea?

— Să știi că jocurile sunt subestimate, îi spun eu cu înțeles.

— Bine, atunci o să șterg de praf toate piesele de șah până mâine-seară.

Simt privirile lui Danny în timp ce cobor scările pe lângă casă. Când ajung jos, mă întorc. Vreau să-i spun ceva foarte clar.

— Să știi că nu m-aș fi culcat cu tine, îl informez.

Danny începe să râdă și ridică din umeri.

— Nici n-aș fi încercat.

Și, ca să vezi, am făcut tot drumul înapoi spre Hollywood fără măcar să mă gândesc la țigări.

După o jumătate de oră, când intru în apartamentul meu, aud telefonul sunând, dar nu ajung destul de repede. Nu e nici măcar ora șapte dimineața, așa că nu putea fi decât una din două persoane: Liz, care nu pare să-și amintească niciodată că e mai devreme în California decât în restul lumii, sau Jen, care e conștientă de diferența de fus orar, dar nu dă nici doi bani dacă mă trezește.

— Lindsey, dragă.

În timp ce deschid frigiderul pentru niște suc pe portocale, aud vocea lui Liz pe robotul telefonului.

— Am vești nemaipomenite. Clienților noștri le place la nebunie newsletterul. Sunt înnebuniți, pur și simplu.

Uitasem complet de newsletter.

— Aș vrea să iei azi un avion. Datorită echipei noastre minunate de PR, *New York Times* face un reportaj despre *Puls* și dau o petrece mâine-seară la care tu și Jen sunteți invitate. Ar trebui să vii acolo ca să le dai niște declarații. Așa că mișcă-te la aeroport, drăguțo, și pregătește-te să te bucuri de succesul pe care l-ai câștigat din greu.

Închide.

Capitolul 23

Există trei lucruri în viață pe care le consider o pierdere totală de vreme. Facem aceste lucruri atât de mult timp, încât cred că ne sacrificăm ani întregi, serios. Primul lucru este aşteptatul la rând. Gândiți-vă câte minute din viață le petrecem stând la coadă, enervați la culme, deoarece angajatul supermarketului, casierul sau orice individ cretin de la casă face o serie întreagă de ritualuri care dau peste cap orice tranzacție, de parcă fiecare ar fi prima din viața lui. Dacă facem un calcul, o să ne dăm seama că petrecem foarte mult timp aşteptând la rând.

Apoi gândiți-vă cât timp petrecem ca să facem pregătiri. Fiecare zi a vieții noastre e o nouă ocazie de a face duş, de a ne da cu şampon, balsam, de a ne clăti, freca, exfolia, hidrata, rade, curăța, epila cu ceară, peria, de a ne curăța dinții cu ață dentară, de a ne pieptăna, a ne da cu spumă, a ne usca părul, de a-l ondula, îndrepta, fixa, de a ne unge, pavoaza, pensa, vopsi şi dichisi. Şi asta numai cât stăm în baie. Nu se iau în considerare şi nenumăratele ore pe care le petrecem alegând o ținută, accesoriile, bijuteriile, pantofii şi parfumul. Dacă am putea elimina intervalul enorm de timp pe care îl dedicăm acestor activități ridicole, ne-am putea extinde orizonturile şi îmbogăți spiritul cu hobby-uri noi precum stepul sau strângerea de fonduri pentru salvarea balenelor. Dar nuuuuuuuuuuuu, noi trebuie să ne pregătim!

Şi apoi, imediat după ce ne pregătim, facem în mod repetat un lucru pe care l-am schimba cu absolut orice. Aş petrece în fiecare dimineață câte un minut cu capul într-un vas cu acid încins dacă nu aş fi obligată să petrec ore, zile, luni şi ani cumulați, o viață de om, în tranzit. Ne ducem undeva. Trebuie să fim acolo. Mergem cu maşina. Mergem pe jos. Mergem cu avionul. Avioane, trenuri şi automobile. La fel ca şi funicularele, metrourile, autobuzele, troleele, lifturile şi

tot ce are vreo legătură cu ele – de pildă, sălile de așteptare, liniile de securitate, parcările, casele de bilete, traficul de vârf și lista continuă. Faptul că fac naveta între cele două coaste înrăutățește lucrurile. Dar jur că, dacă aș sta puțin să calculez timpul pierdut în tranzit, m-aș uita la cifra aia cam zece secunde și apoi n-aș mai ieși niciodată din casă.

Dar astăzi nu mi-am permis acest lucru, pentru că, imediat după telefonul lui Liz, eram deja în mașină spre aeroport (o oră), în autobuzul care mă duce la terminal (zece minute), în avionul care mă duce la aeroporul din New York (cinci ore) și într-un taxi spre oraș (nouăzeci de minute la ora de vârf). Și, bineînțeles, cele zece minute în care am stat pe scările de cărămidă, imediat după ce mi-am dat seama că nu pot să intru, pentru că Jen e acolo și ea nu trebuie să plece din New York în următoarele două zile.

Nu că m-aș plânge de asta. *New York Times?* Ce drăguț! Mai mult decât drăguț. Așa de drăguț încât, atunci când o să apuc să citesc articolul, o să-l citesc goală și acoperită cu frișcă 100 la sută grăsime, întinsă pe aleea lui Victor, care pigulește cireșele din sosul de ciocolată care acompaniază frișca de pe corpul meu. *Miaam!*

— Și ce părere ai?

Jen are un zâmbet cât ea de mare când intru pe ușă.

— Despre ce?

— Despre petrecere? Despre *New York Times*? Despre minunatul nostru newsletter? Trebuie să sărbătorim!

Mă uit la ea neîncrezătoare.

— Vrei să sărbătorești cu mine?

— Normal! E copilul nostru, nu?

— Sunt puțin surprinsă, asta-i tot!

— Ei bine, suntem două în situația asta.

Jen se duce în bucătărie, scoate o sticlă de șampanie din frigider și toarnă în două pahare.

— Trebuie să recunosc că m-ai surprins, Lindsey. Ai făcut o treabă tare bună. Cred că e posibil ca și tu să fii surprinsă. Am dreptate?

Îmi întinde unul din paharele de şampanie şi ezit să îl iau.

— Aşa că îmi cer scuze, continuă ea. Nu e vorba de mine şi nu e vorba nici de tine. Ne aparţine amândurora. Şi ar trebui să fim mândre de el.

Îşi ciocneşte paharul de al meu.

Poate că Jen are dreptate. Când am venit în echipă, nu prea am lăsat impresia că aş putea să dau toate materialele la timp, iar prima lună de lucru nu a contrazis această impresie. Aşa că poate a fost îndreptăţită să aibă părerea asta despre mine. Cu toate astea, nu sunt sigură că am încredere în ea. Dar am nevoie de un sfat, iar ea este persoana pe care pot să o întreb.

— Jen, încep eu prevăzătoare. Tu ieşi cu bărbaţi de aici, din New York, nu?

Dă din cap că da.

— Şi ieşi şi cu tipi din Los Angeles.

Dă din cap din nou.

— Bineînţeles. De ce?

— Şi... ai avut vreodată probleme... din cauza asta?

— Aaaa, înţeleg.

Dă din cap din nou, de data asta cu înţeles.

— Deci te-ai băgat într-un mic *ménage à trois*, nu?

— Ceva de genul ăsta, mormăi eu.

— Unul aici... unul acolo. Sau poate mai mult de unul?

— Nu, doar unul. Aici. Şi unul acolo.

— Şi ştiu unul de altul?

— Nu.

— Foarte bine. Lasă lucrurile aşa.

— De ce spui asta?

— Ai încredere în mine, Lindsey. Eşti destul de dezorientată şi aşa. N-ai nevoie de confruntări directe.

— Şi tu cum procedezi?

— Păi, ăsta de aici îţi place? E tipu' ăla de pe Wall Street, nu? Vincent?

— Victor. Şi da, îmi place de el.

— Şi celălalt îţi place?

— Da.

— Care îţi place mai mult?

Simt cum faţa mea se schimonoseşte până devine zbârcită ca o stafidă.

— Asta e problema. Sunt foarte diferiţi.

— Normal că sunt. Dacă n-ar fi, n-ai avea nevoie de amândoi.

— Deci cum să procedez?

— Ce vrei să spui? Ce e aşa de greu? Distrează-te, Lindsey. Tu n-ai altceva de făcut decât să te distrezi. Acum eşti un avion cu reacţie. De pe o coastă pe alta. Aşa că lasă-te dusă de val. Profită de viaţă!

— Aşa a zis şi Carmen.

— Vezi? Grăsunica ştie ce spune.

— Vrei să nu mai fii aşa de nepoliticoasă? mă răstesc eu. Carmen e prietena mea.

— O spun cu cea mai mare afecţiune, mă asigură Jen. Sunt convinsă că e foarte drăguţă. Şi are dreptate şi în ceea ce îi priveşte pe băieţi. Trebuie doar să-ţi înveţi mintea să creeze compartimente. Când avionul aterizează aici, uită-l pe celălalt. Şi viceversa. E mai uşor decât îţi imaginezi, crede-mă. Eu ştiu foarte bine cum e cu chestia asta – şi jonglez cu mult mai mulţi bărbaţi decât tine.

— Sunt convinsă, şoptesc eu.

— Nu vrei să comandăm nişte pizza pentru petrecerea noastră în pijamale?

Ia cartea de telefon.

— Ăăă... eu mă gândeam să mă duc la Victor.

De fapt, de-abia acum mi-a venit ideea. Victor habar n-are că sunt în oraş. Dar m-am tras destul de şireturi cu Jen şi ajunge pentru o singură noapte.

— A, da? şuieră Jen. Victor în seara asta şi celălalt... când l-ai văzut ultima oară pe celălalt?

— Aseară.

Înghit în sec.

Scoate un hohot de râs și bate din palme cu voioșie.

— Vezi, îmi face ea cu ochiul. Deja funcționează.

În drum spre Victor, sparg regula instituită de Jen și încep să mă gândesc la întâlnirea pe care trebuia să o am în seara asta cu Danny. A înțeles, normal, și am reprogramat pentru săptămâna viitoare. Problema e că nu pot să-mi dau întâlniri cu Danny. Nu vreau. N-am crezut niciodată în relațiile de la distanță și petrec numai jumătate din timpul meu în fiecare oraș. Așa că, dacă l-aș alege pe unul din ei, mi-aș petrece jumătate din viață implicată într-o relație la distanță și știu exact cum ar fi asta. Tot timpul petrecut în celălalt oraș n-aș face decât să tânjesc să mă întorc la bărbatul meu, numărând minutele până când mă urc în avion. Ceea ce ar face inutilă emoția unei vieți între cele două coaste, pentru că aș ajunge să iubesc unul dintre orașe și aș urî timpul pe care l-aș petrece în celălalt.

În plus, Victor n-a spus niciodată că se întâlnește exclusiv cu mine, așa că sunt convinsă că iese cu multe alte femei (informația asta locuiește într-o încăpere mică din mintea mea, despre care știu foarte bine că există, dar care are pe ușă un afiș pe care scrie NU INTRAȚI). Și nu m-am întâlnit decât o dată cu Danny. Cine știe câte fete ademenește pe mare numai ca să le poată salva de planșa cea rea și să le vrăjească cu eroismul lui blond și viril. Concluzia e că nici unul din acești bărbați nu este iubitul meu. Așa că nu trebuie să răspund decât întrebărilor mele. Și în seara asta, am chef să mă distrez și să îmi fac de cap.

Victor deschide ușa îmbrăcat în pijamale de mătase și cu un pahar de martini în mână. Aud în fundal un meci de baseball.

— Ești singur? îl întreb și îmi țin răsuflarea.

Nu l-am sunat să-i spun că vin.

Şi pare surprins, dar ca după o surpriză plăcută.

— Nu mai sunt.

— Ai frişcă? îl întreb. Pentru că o să avem nevoie de ea.

Un rânjet maliţios îi pune stăpânire pe faţă.

— În noaptea asta?

— Nu.

Îi iau paharul din mână şi îl golesc.

— Dar foarte curând.

— Trebuie să spun, dragă Lindsey Miller, că sunt foarte impresionat.

Victor mă prinde de talie în timp ce intrăm la petrecerea dată de *New York Times* într-un restaurant foarte elegant.

— Aşa şi trebuie, îi spun. Nu eşti singurul om invitat în locuri potrivite, cu oameni potriviţi.

— Locurile unde sunt invitat şi oamenii sunt foarte plictisitori. Ai noroc că munca ta e distractivă. Ceva care îţi suscită interesul, care te provoacă.

Victor priveşte îndelung în depărtare, îngândurat.

— Victor, dacă nu-ţi place ceea ce faci, de ce nu schimbi ceva?

Nici un răspuns.

— Victor?

E pe jumătate aici şi pe jumătate în altă parte.

— Da, scuză-mă. Ştii ceva? spune el gânditor. Mă gândesc să fac chestia asta. Să mă îndrept înspre altceva... Trebuie doar să găsesc abordarea potrivită. (Îşi scarpină bărbia.) Ceva ce aduce la fel de mulţi bani, dar presupune mai multă... creativitate.

— Să ştii că sunt dispusă să caut idei cu tine.

Dar, oricare ar fi universul de idei care i-a pus stăpânire pe minte în acel moment, îşi revine brusc din starea aceea.

— Şi pentru ce se dă petrecerea asta?

— Unul dintre editorialiştii lor cei mai vechi se pensionează. Toţi redactorii vor fi aici şi ne-au invitat şi pe noi ca

să ne ia niște declarații despre *Puls*, fără să ne intervieveze în mod formal.

— Și domnișoara fără inhibiții unde e?

Mă uit prin încăpere, dar n-o văd pe Jen.

— N-o văd. Nu trebuie să stau toată noaptea cu ea, nu-i așa?

— Nu văd de ce.

Victor mă trage de braț.

— Hai să mergem la bar.

În timp ce aștept în spatele lui să ia băuturile, se apropie de mine o bătrânică acoperită toată cu aur și diamante strălucitoare.

— Tu ești Lindsey Miller? mă întreabă ea.

Dau din cap și îi strâng mâna.

— Eu sunt Ethel Kim, soția lui Walt.

Ah, Walt. Habar n-am cine e.

— Julia mi te-a arătat. Se pare că are câteva întrebări pentru tine, în legătură cu vânătoarea de trenduri. E așa frumos, dragă. Și e foarte interesant.

— Da, vă mulțumesc foarte mult.

Victor îmi strecoară o băutură în mână și încep să sper că Ethel o să se prezinte și o să-i explice lui Victor de unde dracului ar trebui să-i cunosc eu pe ăștia toți.

— Walt a citit newsletterul în tren, în timp ce se întorcea de la serviciu și mi-a spus că merită fiecare bănuț.

Cred că Walt lucrează pentru unul dintre clienții noștri.

— A, uite-o pe Julia.

Îmi arată o femeie de aproximativ treizeci de ani și apoi mă trage spre ea.

— Distracție plăcută!

— Să nu te superi pe Ethel, spune Julia și îmi strânge mâna. Soțul ei e în consiliul director al ziarului, iar ea își bagă nasul în toate poveștile – atât în cele din ziar, cât și în cele din spatele scenei.

Julia are părul negru până la umeri și ochelari înguști, cu rama groasă, care îi dau un aer de bibliotecară sexy. Pare foarte relaxată și îmi transmite imediat vibrații pozitive.

— Pot să te întreb ceva? Unde lucrează soțul ei?

— Lucrează la Citibank, la departamentul de marketing.

OK. Deci am avut dreptate, e unul dintre clienții noștri. Îmi pun în minte s-o rog pe Liz să-mi dea o listă cu toate numele pe care ar trebui să le știu.

— Tu scrii pentru acest ziar? o întreb.

— Da, dar visul meu este să intru în televiziune.

— Lindsey Miller!

Când mă întorc, văd doi bărbați și o femeie pe care nu i-am mai întâlnit niciodată. Unul din bărbați îmi face semn că totul e bine.

— Ai făcut treabă bună cu trendurile. Foarte mișto.

Cine sunt oamenii ăștia? Simt că plutesc într-o navetă spațială, înconjurată de extratereștri ciudați, neidentificați, care în mod misterios știu cum mă cheamă. Am un sentiment neobișnuit, incomod, dar care ar putea fi și anxietate, și emoție, și nu sunt sigură care din ele e.

— Vrei să stăm jos și să vorbim câteva minute despre *Puls*? mă întreabă Julia. Am vorbit deja cu partenera ta.

— Ai vorbit cu ea? Unde este?

— E pe aici pe undeva.

Julia se întoarce spre Victor.

— Sunt Julia Sykes, editor al secțiunii de *lifestyle* a ziarului *New York Times*.

Victor se prezintă și se retrage politicos, spunându-mi să îl caut când am terminat.

— E prietenul tău? mă întreabă Julia.

Încep să râd nervos.

— Păi, știi și tu. Câteodată.

Îmi aruncă o privire pe care nu pot s-o descifrez – ceva între confuzie și amuzament. Apoi scoate un carnet.

— OK, deci partenera ta îmi spune că v-a venit întâmplător ideea grupului de lucru de adolescenți. Ai ceva de comentat?

— Păi, e adevărat că...

Stai puțin, *v-a venit ideea grupului de adolescenți?*

— Stai puțin, scuză-mă, mă bâlbâi eu. Nu vreau să fiu redundantă, dar ce anume ți-a spus Jen despre grupul de lucru de adolescenți?

— A spus...

Julia se uită pe notițele ei și îmi citește direct din ceea ce a scris:

— A spus: „Felul în care am pus bazele grupului de lucru de adolescenți este destul de amuzant, a fost de fapt un accident". Dar apoi a trebuit să ne oprim, așa că speram să termini tu povestea.

Poți să fii sigură că o să termin povestea. Dar o să șterg toate referirile la noi și o să pun în loc Lindsey Miller cu litere mari, îngroșate. Dar pot să fac așa ceva? Ar fi corect? Ar părea meschin și imatur? Sau ar fi de înțeles și corect?

Nu e vorba de mine și nu e vorba de tine. Newsletterul ne aparține amândurora... Cuvintele lui Jen se aud în mintea mea ca un ecou, în timp ce mă lupt să găsesc o cale corectă de ieșire din situația asta.

— Lindsey?

Julia pune ușor mâna pe umărul meu, de parcă ar vrea să îmi reamintească prezența ei.

— Îmi... pare rău. Ai dreptate... da... a fost o poveste nostimă, într-adevăr...

După ce am terminat interviul cu Julia, mă simțeam de parcă tocmai pozasem nud pentru un pervers. Nu mi-am asumat deloc contribuția la newsletter, în afara faptului că plecam capul ca o păpușă mecanică de fiecare dată când Julia făcea câte o referire la „voi două", „voi, fetelor" sau „tu și Jen". Dar încă nu știu sigur dacă am greșit. Copywriterii

agenției Gordon-Taylor nu sunt recunoscuți în lumea marketingului pentru reclamele lor reușite – meritele îi revin agenției. Sau nu? Încep iar să mă simt ca o idioată. Habar nu am în ce sens se învârte lumea.

Când mă întorc spre bar, constat că Victor și Jen s-au întâlnit. Stau amândoi lângă bar și râd, sunt probabil cu un centimetru prea aproape ca să mă simt în largul meu. Sau doar mi se pare?

— Cum a mers? mă întreabă Jen cu dulceață când mă apropii.

— Bine, îi răspund răspicat. Victor, putem să plecăm acasă?

— Serios? Lindsey, de-abia am venit aici.

— Vreau să plec acasă.

Victor ridică din umeri spre Jen și apoi dă să-mi ia haina. Dar când mă întorc să o arunc pe umeri, sunt orbită de lumina unei camere care mi se bagă în față.

— Sunt Jen Savage și Lindsey Miller, la secțiunea de *lifestyle* de vineri seară, aud pe cineva spunând și simt că mă trage înainte.

Când ochii mei se obișnuiesc cu lumina, văd un fotograf, însoțit de luministul care ține ridicat un bec gigantic.

— Hai să facem o poză frumoasă cu voi două, strigă el.

Jen sare imediat și mă cuprinde cu brațele. Ochii mei sunt la fel de încețoșați din cauza blițului. Apoi îl caut din priviri pe Victor, care se uită de pe margine, părând amuzat, dar și puțin gelos. Și apoi simt o altă mână pe brațul meu.

— Nu pleci chiar așa de repede, nu-i așa dragă?

E Ethel Kim, care îmi șoptește în ureche.

— Așa intenționam, îi spun eu timid.

Clatină din cap dezaprobator.

— Nu, nu, dragă. Lasă-mă să-ți spun ceva. După newsletterul tău, tu ești un expert care descoperă tendințe, nu-i așa?

Dau din cap.

— Păi, draga mea, ar trebui să observi că noul trend care apare în această cameră ești tu.

Zâmbește cu subînțeles.

— Și, dacă îți joci cărțile cum trebuie, toate acestea – arată spre încăpere – ar putea fi doar începutul.

Și apoi, la fel de repede cum a apărut, a și dispărut.

Privesc încăperea și mi se pare că totul se învârte cu încetinitorul. Ethel Kim are dreptate. Mă aflu la o petrecere șic în New York și nu sunt aici datorită lui Victor, ci datorită mie!

— Lindsey, Jen, veniți aici!

Când mă întorc, văd un alt fotograf, care se recomandă ca fiind de la pagina mondenă a revistei *W*. Jen sare lângă mine, camera înregistrează, iar eu îmi dau seama că, deși pentru scurt timp și numai la scară mică, sunt totuși cineva în lumea asta.

Și, când mă trezesc după două zile, goală, în patul lui Victor, și lipicioasă de pe urma petrecerii cu frișcă de aseară, sunt întâmpinată de un nou număr al *New York Times* și o duzină de trandafiri roșii cu un bilet pe care scrie: „Sunt mândru de tine, Lindsey Miller. Cu dragoste și admirație, Victor".

Capitolul 24

Nu-i chiar floare la ureche să cumperi un costum de Halloween.

— Uită-te la ăsta, îi spun eu lui Victor. E o felie de pizza, ce drăguț!

— Eu mă gândeam mai degrabă la ceva de genul Daisy Duke, zice el în timp ce ia de pe raft o toaletă sumară.

Trecem în revistă marfa din Magazinul Scamatoriilor din Manhattan, care are cea mai bogată ofertă de costume și accesorii extravagante, pentru fiecare anotimp.

— Sau ce zici de ăsta – o foarfecă? Ce părere ai de chestia asta?

Când întorc privirile, îl văd trăgând de pe raft o uniformă de şcolăriţă obraznică, cu o expresie de speranţă disperată.

— Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa?

Încep să râd când îl văd că ridică uniforma spre mine şi dă din cap.

— Dar să nu crezi că o să mă vezi vreodată în aşa ceva!

Îi pică faţa.

— De ce nu poţi să-ţi petreci Halloween-ul cu mine? mă întreabă.

— Ştii de ce. Pentru că n-o să fiu în New York atunci.

— Vino aici. Îţi cumpăr eu biletul.

Clatin din cap.

— Nu pot, îmi pare rău.

— Ce motiv ai să petreci Halloween-ul la Los Angeles? Nu-i nimic special. Acolo toată lumea se costumează zi de zi în eroi jalnici în filme, aşa că s-a pierdut complet conceptul de costum.

— N-ai de unde să ştii asta.

— Îmi imaginez că e aşa, mormăie el.

E adevărat. Halloween-ul o să fie peste două săptămâni, iar eu o să fiu în L.A. Am fost invitată la câteva serate în fiecare oraş, dar cea mai amuzantă mi s-a părut petrecerea de pe plajă cu tema *Bântuim raiul şi iadul* la care m-a invitat Danny. În plus, Victor şi câţiva dintre prietenii lui de pe Wall Street se costumează în cecuri de mii de dolari şi se alătură (o provocare din partea managerului lor) marşului homosexualilor. Ceea ce înseamnă că eu ar trebui să stau pe margine toată seara.

— Deci avem de ales între bibliotecară sexy, sergent şi albină, îi zic eu. Ce să aleg?

— Hmm, să vedem, răspunde el gânditor. E o alegere grea. Eşti sigură că nu vrei să-ţi tragi pe tine un sac şi să te costumezi în doamna Cartof?

— Deci spui că ar trebui să mă costumez în bibliotecară sexy?

— Numai dacă îmi oferi o avanpremieră privată.

— Dar eu chiar vreau să fiu albină!

— Știu că vrei, oftează el. Așa că ia costumul și hai să mâncăm ceva.

Îmi muşc buzele. Mi-ar plăcea să mâncăm împreună, dar sunt așa de ocupată, încât nu-mi imaginez cum aș putea să sacrific mai mult timp pentru distracție.

— Ăăă, bine... cu o condiție.

Douăzeci de minute mai târziu, suntem instalați în sufrageria lui Victor, înconjurați de cutii de mâncare chinezească. Simt cum o adiere răcoroasă intră pe fereastră. Îmi reamintește că vara s-a sfârșit oficial în New York.

— Ai terminat? întreabă Victor plin de speranță.

Îi arunc o privire să-i fie clar că-l cred nebun pentru că m-a întrebat așa ceva. Mi-am îngropat capul în statistici, încercând să analizez rezultatele sondajului de luna aceasta de pe Internet și, după cum mi se pare că se întâmplă cam des în ultimul timp, sunt în urmă. Victor se uită absent la *Știi și câștigi!*, plictisit și frustrat că de la o vreme n-am mai avut timp de petreceri cu alcool și escapade sexuale nebunești.

Într-adevăr, ultimele două luni au fost un vârtej. După ce a apărut primul număr al *Pulsului* și povestea a fost preluată de *New York Times*, Jen și cu mine am devenit mici celebrități în cercurile de marketing și publicitate atât din New York, cât și din L.A. Nu spun că nu mai sunt și alte companii care vânează trenduri pentu că, credeți-mă, sunt destule. Multe dintre ele se ocupă cu acest lucru de mai multă vreme și probabil că metodele lor au fost testate de timp și sunt mult mai sigure decât ale noastre. Dar noi suntem ultimii apăruți, cei mai proaspeți, probabil că cei mai tineri și, după cum spune Jen, cei mai arătoși. De parcă asta ar conta vreun pic, chiar dacă ar fi adevărat! Dar Jen se jură: „Nu subestima puterea feselor ferme, a hainelor de calitate și a unei tunsori criminale. Dacă te consideră măcar puțin interesantă, vor vrea să îți facă o poză". Chiar și așa, atenția mea s-a concentrat asupra menținerii unei linii de prospețime și

creativitate a newsletterului, încercând să aduc în fiecare lună noi abordări asupra trendurilor. Până acum a funcționat bine, dar sunt mai îngrozită decât oricând că o să dau cu bâta în baltă și o să stric totul.

Dar deja am intrat în criză de timp. Cu cât a devenit mai popular newsletterul, cu atât am devenit și noi mai populare. Ceea ce înseamnă petreceri, prânzuri, cine, proiecții și multe alte evenimente în oraș care mi-au răpit timpul în care ar fi trebuit să stau la colț de stradă și să hărțuiesc oamenii cu privire la opiniile lor asupra ultimelor noutăți.

Așa că singurul lucru care a avut de suferit e viața mea socială. Nu mai am la fel de mult timp de petrecut cu Victor *sau* Danny – ceea ce Carmen consideră că e un lucru extrem de bun. Înseamnă că am reușit să mă distrez cu amândoi, fără să am o relație prea serioasă cu vreunul din ei. Și, exact în clipa în care mă las să alunec într-una din direcții, sunt luată pe nepregătite din cealaltă direcție.

— Poate ar trebui să vin acolo câteva zile, meditează Victor.

— Unde?

— În LaLa Land.

— Serios?

Vai, la naiba!

— Da, poate săptămâna viitoare.

— Dar... să știi că o să fiu foarte ocupată pentru că trebuie să pregătesc newsletterul ca să plece la tipar. N-o să am timp deloc să ies în oraș.

— Sunt băiat mare, Lindsey. Pot să mă distrez singur. Aș putea să mă duc la cumpărături sau pe plajă...

— Nu!

Aproape că strig. Se uită la mine intrigat.

— Dar, Victor, tu urăști L.A.-ul. Și faci drum lung pentru doar două zile. Iar eu o să fiu foarte ocupată.

Victor se strecoară pe canapea și începe să mă sărute pe ceafă, încercând în același timp să îmi dea jos bustiera.

— Dă-mi un singur motiv plauzibil pentru care n-ar trebui să vin să te vizitez.

Mă eliberez de încâlceala corpurilor noastre și sar de pe canapea. Nici măcar nu-mi permit să mă gândesc la Danny atunci când sunt pe punctul de a trece la acțiune cu Victor.

— Poate că am pe cineva acolo, spun eu nervoasă.

Victor mă privește țintă un moment, apoi se întoarce la *Știi și câștigi!*.

— N-ai pe nimeni acolo, spune el.

— Dar poate că am!

— Ba n-ai, ridică el ochii în tavan.

Bat din picior sfidătoare.

— Dar dacă am? De unde știi?

— Pentru că știu.

— De unde știi?

— Lindsey, tu nici măcar nu vrei să porți costum de bibliotecară sexy în public. Am mari îndoieli că te tăvălești cu doi bărbați în același timp.

— Ascultă-mă!

Îi smulg telecomanda din mână și sting televizorul.

— Bagă la cap că nu sunt o pudică. Recunoaște că am făcut niște chestii tari de tot în patul tău cu baldachin.

— Păi, să vedem dacă îmi amintesc...

— Recunoaște!

— Va trebui să îmi reamintești tu.

Sar ca arsă, mă duc în bucătărie și iau cutia cu frișcă cu care ne-am distrat nu de mult. Apoi mă întorc hotărâtă în dormitor, mă duc în spatele lui Victor și pulverizez frișca pe capul lui.

— Uite cum îți reamintesc, îl anunț eu triumfătoare.

Victor zâmbește. Arată pur și simplu ridicol. Apoi se ridică și îmi acoperă fața cu cantitatea enormă de frișcă din creștet.

Îmi scapă un scâncet și fug chicotind în dormitor, în timp ce el mă urmărește cu cutia în mână.

Are o influență negativă asupra mea.

— Pantofi sport retro de piele.

— Ce-i cu ei?

— Ai așa ceva?

— Ăăă, nu... dar am văzut o pereche în vitrina unui magazin și mi-i doresc foarte tare.

M-am așezat pe o bancă din centrul unui mall în aer liber, un loc în vogă acum, de-abia renovat și iubit atât de turiști, cât și de localnici.

Am abordat o adevărată păpușă, cu șuvițe blonde și roz, sâni siliconați enormi, sandale încrustate cu ștrasuri și un tricou pe care scrie DOAMNA PITT.

— OK. Cutiile de lapte. Știi și tu, ca niște cutii de suc, dar sunt pline cu lapte.

— Dap, absolut. Cele cu căpșuni sunt delicioase. Am fost în barul Tropicana aseară și erau peste tot.

— Lumea le bea la club în loc de alcool?

— Absolut. Între băuturile energizante, vreau să spun. Știi și tu.

— Și de ce crezi că sunt atât de populare acum?

— Pentru că sunt diferite! Nu știu... Poate pentru că sunt sănătoase ? Dar, știi și tu... pentru că toată lumea le preferă.

Mă uit peste umăr la curtea interioară a cafenelei unde ar trebui să mă întâlnesc cu Lorenzo, unul dintre designerii de la Versace. N-a ajuns încă, așa că insist.

— Încă una. Emisiunile sportive.

Pare neîncrezătoare.

— Nu sunt sigură. Iubitul meu preferă transmisiunile live. Și, dacă mă gândesc bine, și lui frate-meu îi plac tot cele live.

— Deci nu știi pe nimeni care să urmărească emisiuni la televizor în ultima vreme? Ca o chestie nouă, pe care nu o făcea nimeni până acum?

Scutură din cap.

— Dacă ar fi un trend, aș fi aflat până acum.

— Huh, icnesc eu și îmi mut privirile spre Lorenzo, care se grăbește spre cafenea cu o eșarfă roz, pantofi de bowling

albaştri strălucitori şi un inel cu diamant galben pe inelarul mâinii stângi. E atât de pastelat, încât pare un ou de Paşti. Îi mulţumesc fetei şi fug repede după el:

— Lorenzo!

— Iată-te!

Îmi trimite câteva bezele şi arată spre o masă.

— Apropo, arăţi foarte şic. Ca o fată de la oraş, îmi spune el în timp ce mă măsoară din priviri. Nu mai eşti ca dihorul provincial care a intrat adulmecând în biroul meu acum trei luni.

Roşesc.

— Serios, iubito. Faci parte din elita trendsetterilor.

Îmi ridic privirile, surprinsă că foloseşte unul dintre termenii pe care eu şi Liz i-am introdus în newsletter.

— Da, l-am citit. Nu fi aşa naivă. Să ştii că e o minunăţie.

— Cum ai intrat în posesia lui?

— Partenera ta cea uşuratică m-a citat în pagina opt luna trecută. M-am gândit că asta îmi garantează un exemplar gratis.

— O, bineînţeles, îmi amintesc eu imediat. Ai spus că fusta tweed o să fie la fel de iubită în toamna asta ca un tampon la o tanga.

— Voi, fetele, vă daţi în vânt după glume de-astea!

— De fapt, e destul de scârbos.

— Ce ştiu eu? Nu sunt decât o hoaşcă bătrână şi neînţeleasă într-ale modei.

— Ai treizeci şi patru de ani.

— Muşcă-ţi limba – e o cruzime faţă de animale.

— Cum adică?

— Port chiloţi cu imprimeuri de leopard, draga mea.

Încep să râd. Îmi place Lorenzo.

— M-ai pus la punct.

— Ce e cu reinventarea asta de stil? Te-ai pus la patru ace doar pentru mine, sau ar trebui să anunţ deja criticii de modă de la *Glamour*?

— Cu asta te alegi când cercetezi toată ziua trenduri.

— A, da. Hai să vorbim despre trenduri.

— De asta suntem aici.

— Tu îmi spui mie, eu îți spun ție, dăm pe gât niște cocktailuri și ne prefacem că nu s-a întâmplat niciodată.

— Perfect.

— Dar o să vii la următoarea noastră prezentare de modă, duminica viitoare, nu-i așa?

— Ăăă... o să vină Jen.

— Nemaipomenit, oftează el. O să-mi trimit masca de gaze la curățătorie.

O iau la goană înapoi spre casă și trântesc ușa. Am fost așa de prinsă cu Lorenzo, încât am uitat că în zece minute am un grup de lucru și n-am pregătit nimic – nici gustări, nici întrebări, nimic. Scotocesc în frigider după posibile rămășițe de mâncare preferată de adolescenți, dar nu găsesc decât o pungă de alune râncede și o sticlă pe jumătate goală de cola trezită. În plus, toate prosoapele de la piscină sunt murdare și trei muncitori vopsesc peretele exterior al apartamentului meu (și strigă „Bunăciune!" de fiecare dată când trec prin fața ferestrei).

Îmi scot hainele cu frenezie, îmi șterg rimelul și îmi leg părul într-o coadă de cal, ca să par cât mai tânără și lipsită de autoritate. Și apoi se aude soneria.

— Bună, orășeanco!

Nu e grupul de lucru, e Danny, care îmi aduce o cutie cu brioșe, o cutie de șerbet și una cu înghețată de bezea.

— Te iubesc!

Oare eu am spus chestia asta?

— Adică...

Simt amenințarea petelor roșii care o să îmi acopere gâtul.

— Nu-i nimic, spune el. E din cauza brioșelor. Au adesea acest efect.

— Dar... dar...

Sunt atât de agitată, încât nu știu ce să mai spun.

— Ce faci aici?
— Tu mi-ai spus să vin la patru jumate?
— Da? Când?
— Săptămâna trecută, la telefon. Când erai în New York.
— La dracu'!

Intră în apartament, pune pe masă brioşele şi îngheţata şi mă sărută. Hmm, cât îmi place sărutul ăsta. Mă face să poftesc la o brioşă.

— Te deranjează? întreabă el.

— Păi... ăăă... nu şi dacă îţi plac copiii.

— Vrei copii de la mine? Deci mă iubeşti!

— Nu, nu asta am vrut să spun. Am vrut să te întreb dacă... ştii să manevrezi o cameră video?

— Nu cred c-ar trebui să fim aşa de perverşi dacă vrem să facem un copil, Lindsey.

Izbucneşte în râs în timp ce desface cutia cu brioşe şi le dă drumul într-un castron.

— Danny!

Încep să chicotesc când sună din nou la uşă.

— Şi îţi plac? Copiii?

— Normal, îmi plac la nebunie. De ce?

După patruzeci şi cinci de minute, stau de vorbă cu cinci adolescenţi, încercând să descâlcesc o dezbatere aprinsă despre consolele de jocuri. Arunc o privire în bucătărie, unde Danny este înconjurat de fetele mele, punând glazură pe brioşe şi râzând în timp ce ele flirtează şi rivalizează pentru atenţia lui. M-a salvat şi de data asta, dând fuga după alimentele crocante, acidulate şi care strică dinţii. Apoi mi-a luat camera de filmat şi a făcut-o pe cameramanul în timp ce adolescenţii mă informau cu privire la ultimele manii şi stiluri.

— Lindsey!

McKenna îmi face semn să o urmez în baie. Mă desprind cu politeţe de grupul care e într-o dispută aprinsă despre jocurile video.

— Ce s-a întâmplat? o întreb eu.

— E prietenul tău? șoptește ea.

— Stai așa, încep eu să râd. Ce e și cu etichetele astea?

— Deci nu e prietenul tău? E partenerul tău de tăvăleală din California?

— Iar începi cu etichetele?

— Mie poți să-mi spui. Haide, Lindsey, fii sinceră.

— Du-te înapoi și fă-ți treaba!

O târăsc înapoi în grup.

— Fă-mi una cu glazură de ciocolată și bomboane albastre.

După ce adolescenții pleacă, iar eu sunt deja epuizată fizic și psihic, Danny se oferă să îmi maseze umerii.

— Ce bătaie de cap, șuieră el. Dar e tare haios.

— Cred că fetele mele s-au îndrăgostit puțin de tine, îi spun eu. Ar trebui să fii flatat.

— Tu ești îndrăgostită de mine?

— Rău de tot.

— Sunt flatat, spune el.

Pentru că de data asta el nu face primul pas, îl trag în jos ca să îl sărut. Încă mai are gust de glazură.

Știți ce ar trebui să fie un trend? Giugiuleala. Giugiuleala sinceră, de modă veche, care ține ore întregi. Cu mâinile bâjbâind pe podea, cu hormonii înfierbântați... eu și Danny ne specializăm în chestia asta. Ne pricepem foarte bine.

Dar problema e că, în momentul în care ai ajuns la o anumită vârstă și ai destulă experiență sexuală, nu mai pendulezi între dileme morale și lecțiile de decență. Pierderea inocenței e o vagă amintire și e mult mai ușor să continui cu ceea ce atât păsările, cât și albinele știu bine că urmează.

— Nu pot, îi șoptesc eu lui Danny la ureche, deși mâinile mele rătăcesc pe blugii lui, și nu invers. Nu mă lăsa, îi spun eu disperată când îi trag în jos fermoarul.

Danny mă împinge ușor.

— Bine.

Își trage fermoarul la loc.

— Dar pot să te întreb ceva, așa, de curiozitate?

Dau din cap, simțindu-mă în același timp frustrată.

— De ce, Lindsey? De ce nu te lași în voia sentimentelor?

Nu știu ce să răspund. Așa că ridic din umeri.

Danny ridică obiectivul camerei.

— Ești sigură?

După zâmbetul lui, îmi dau seama că încearcă să mă facă să mă simt în largul meu.

— Îmi pare rău, spun eu cu o urmă de dorință. Încă nu, mă înțelegi?

Mă îmbrățișează strâns și sunt chiar fericită, pentru că mă face să simt că nu e supărat.

— Mă duc să mă împrospătez un pic, îi spun eu.

— Du-te.

Îmi atinge nasul ușor.

— Eu o să iau puțin aer. Mă duc în curte.

În baie, îmi arunc apă rece pe față și mă gândesc la dilema mea. Aș vrea să fiu sinceră cu Danny, dar, dintr-un anumit motiv, nu pot. Nu pot să-i spun adevărul. Victor avea dreptate. A existat ceva care m-a oprit să fac sex cu Danny, pentru că până acum n-am fost în stare să îmi asum până la capăt relația mea cu doi bărbați în același timp. Cel puțin nu încă.

Torn două pahare de suc dietetic și pun ultimele două brioșe pe o farfurie de carton. Când ies în curte, îl zăresc pe Danny lângă piscină, cu spatele la mine. Pare întotdeauna atât de calm și de liniștit! Nu arată nici o urmă de tensiune sau stres. Așezat pe șezlong, pare a fi o axă a universului, foarte puternic și neclintit, în vreme ce lumea se învârte în jurul lui...

Stai puțin. Văd cumva o dâră de fum care se ridică în fața lui? Nu se poate! Mijesc ochii ca să văd mai bine. E fum!

Merg întins până la el.

— Ce dracu'...

Surprinsă, fac un pas înapoi când îl văd pe Danny aruncându-mi un rânjet leneș și ridicând o țigară de marijuana pe jumătate fumată.

— Fumezi iarbă?

— Daah, de ce nu? Vrei? întreabă el atent.

— Nu-mi vine să cred!

Danny pare dezorientat.

— Tu nu... nu ești de acord cu asta?

— Nu!

— Serios?

Danny pare surprins.

Clatin din cap. Nu că n-aș fi de acord cu asta. De fapt, nici nu îmi pasă. Am fumat iarbă în facultate. Dar nu m-am priceput niciodată prea bine. Inhalam de câteva ori, apoi în primele cincisprezece minute hohoteam de râs la orice tâmpenie, în următoarele patru ore eram amețită și îmi era rău la stomac. Mai deveneam și paranoică. Și aveam și gura uscată. Așa că, în cele din urmă, am hotărât să mă las de halucinogene în favoarea vinului ieftin și a berilor la doză. Ca adult, meniul a fost îmbunătățit cu soiuri ceva mai puțin ieftine de vin și bere servită la sticlă și o varietate magnifică de cocktailuri delicioase. Dar, din când în când, îmi pun la îndoială alegerile. Poate că eram mai isteață dacă rămâneam la iarbă. Nu mai aveam mahmureli și, încă și mai important, nu mai consumam la fel de multe calorii. Cred că e și mai ieftin, mai ales când dai cincisprezece dolari pe un cocktail de căpșuni, și încă unul, și încă unul...

— Lindsey, îmi pare foarte rău. Cred că mi s-a părut... de fapt, nu mi-am dat seama că o să fii atât de...

— Nu sunt deloc atât de... Nici nu-mi pasă dacă fumezi iarbă, Danny, poți să fii sigur. Chiar nu îmi pasă. Doar că îmi e greu să accept furia și convingerea cu care m-ai făcut să mă simt complet idioată pentru că fumez țigări, când tu fumezi acum iarbă de parcă n-ar fi la fel de rău...

— Nu e la fel de rău, protestează el. Un pic de iarbă din când în când nici nu se compară cu fumatul regulat de țigări.

— Găsesc că e o contradicție, atâta tot.

Danny se ridică în picioare, stinge țigara și o aruncă în coșul de gunoi. Apoi mă trage în jos spre șezlong și mă ia în brațe.

— Îmi pare rău, spune el. Dacă te deranjează, n-o s-o mai fac în prezența ta.

Îi arunc o mică grimasă. Mă deranjează. Dar, repet, nu e vorba de iarbă. Doar că e o contradicție, în lipsa unui cuvânt mai bun. Și e vorba și de moartea subită a ceea ce Danny a făcut atunci pentru mine, care m-a determinat să nu mai vreau să fumez. Pentru că, după aceea, m-am apucat din nou de țigări. Și, mai presus de orice, e vorba de clipa în care ți se întâmplă ceva și îți dai seama pentru prima dată că persoana cu care ești nu e perfectă precum credeai tu. Urăsc momentul acela.

Capitolul 25

— Bine, domnișoara dispărută, pe unde ai umblat?

Eu și Carmen pătrundem pe intrarea elegantă a clubului Joseph la petrecerea de lansare a unui album muzical, la care am fost invitată prin intermediul agenției.

— M-am învârtit pe-aici.

— În jurul tuturor, numai al meu nu. Mă simt neglijată.

— Lindsey Miller și un însoțitor, îi spun portarului, care parcurge repede lista cu pixul.

Dă din cap și trage sfoara de catifea.

— Carmen, îmi pare rău. Chiar îmi pare rău. După ce a ieșit *Pulsul*, pur și simplu totul a luat-o razna.

— Ți-am spus eu. Tu ești vedeta zilei. Te afli într-un cerc select. Ești femeia pe care toată lumea vrea să o invite.

— Ha! Da, pentru vreo... cincisprezece minute? Dintre care majoritatea s-au scurs deja. Și numai în cercul oamenilor din publicitate și marketing.

— Nu exagera! Ești la o lume depărtare de persoana care erai când te-am cunoscut eu.

Ne ducem la bar și comandă două sucuri de mango.

— Deci, spune-mi. Ce-ai mai făcut?

— Păi, știi doar. Sondajul, interviuri, grupul de lucru de adolescenți...

— Nu, iubito. Mă refer la partea distractivă.

— Vrei să îți dau raportul complet al timpului meu liber?

— Și mai ales al celui bine folosit, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Îmi face cu ochiul și îmi oferă o țigară. La început ezit, dar în cele din urmă o accept. Apoi o țin în mână pentru o secundă și o pun cu atenție pe masă pentru mai târziu. Carmen se uită ciudat la mine.

Bine, deci ce-am mai făcut eu? Depăn lista în mintea mea.

— Păi... miercuri seară în New York m-am dus la o proiecție a unui nou film independent la studiourile Miramax. Și apoi la petrecerea de după, la Aer Lounge.

— Ce-i ăsta?

— Un club din cartierul abatoarelor. E destul de ciudat. Toate locurile astea de fițe împrejumuite de saci cu mațe de vacă și măruntaie de porc.

— L-ai luat și pe Victor?

— Întotdeauna îl iau. Cu excepția serilor în care are obligațiile lui.

— Dar tu ești invitată la evenimente mai mișto, nu?

Dau din cap și examinez clubul. Oare de ce toată lumea de aici pare așa de tânără? Și fata aia avea dreptate – sunt cutii de lapte peste tot.

— Și ce altceva?

— Joi m-am dus la un cocktail dat de industria publicității. Dar s-a terminat devreme. Vineri am fost la o petrecere de lansare a noului parfum Calvin Klein – Tao. Sâmbătă am rămas acasă și am rumegat cifrele. Duminică... ăăă... da. S-a dat un cocktail pe un iacht pentru noua colecție de bijuterii a lui Céline Dion.

— Ea a fost?

— Bineînțeles că nu. Dar au venit oamenii ei. Și m-am ales cu o brățară. Și luni am venit aici.

— Încă două, comandă ea barmanului. Și apoi?

— Ăăă... să văd. În seara aia a venit Danny la mine. Marți m-am dus la câteva defilări de modă și apoi la o petrecere la Concorde. Miercuri a fost chestia aia la Shelter. Joi s-a dat petrecerea caritabilă pentru SIDA la Barker Hangar. Vineri l-am dus pe Danny la cină și apoi ne-am dus la Guy pentru petrecerea dinaintea vacanței.

— Ce viață!

— Sunt epuizată.

— Danny s-a distrat?

Îmi muşc buzele.

— Știi, el nu e chiar genul petrecăreț. Adică merge cu mine acolo unde trebuie să mă duc eu, dar sunt sigură că ar fi mult mai fericit dacă ar urmări un meci de fotbal.

— Dar Victor este genul petrecăreț.

— O, da. De asta e mult mai ușor în New York. Și am mai multă energie când sunt acolo. Câtă vreme sunt aici, nu-mi doresc altceva decât să lenevesc, să îl privesc pe Danny și să mănânc bucățelele mici de brânză pe care le face la cuptor. E tare haios.

— Hă-hă. Ce haios!

Ca un făcut, mobilul meu începe imediat să sune pe melodia lui Britney. Mă uit la ecran.

— E Victor, spun și pun telefonul în geantă fără să răspund.

— Te sună a treia oară pe seara asta.

— Știu. Mă întreb ce vrea.

— Vrea să te verifice. Şi, dacă îmi dai voie să adaug, cu mult mai des decât atunci când abia începuseşi să ieşi cu el.

— Şi ce dacă? o întreb eu defensivă. Ne cunoaştem mai bine.

— Cum spui tu, dragă. (Zâmbeşte cu subînţeles.) Deşi ar trebui doar să te gândeşti că telefoanele astea s-au îndesit foarte mult de când ai devenit atât de populară.

— Dar ce, suntem la liceu?

— Toată viaţa suntem la liceu, Lindsey. Numai că, pe măsură ce îmbătrânim, învăţăm să ascundem acest lucru într-o manieră din ce în ce mai sofisticată.

— Păi... să ştii că i-am făcut câteva aluzii la Danny. Dar au fost subtile. Nu ştiu dacă m-a luat în serios.

— Poftim! spune ea triumfătoare şi îşi goleşte paharul. Exact asta face. Te verifică.

— Nu e genul. Sunt sigură că se distrează şi el pe rupte. Crede-mă.

— Ai încredere în mine, mă avertizează. Nu trebuie să fii genul care povesteşte ce-a făcut şi cu cine. Trebuie să iei lucrurile cât mai normal şi uşor.

E mult mai greu decât mi-am imaginat să conduc până la petrecerea *Bântuim raiul şi iadul.* A trebuit să-mi îndes în top multă vată ca să-i dau formă de pară şi apoi am ataşat aripioarele de plasă la spate. Când sunt gata, de-abia încap pe uşă, darămite într-o maşinuţă prăpădită închiriată.

Când trag pe dreapta, îmi pun pe mine colanţii negri, apoi antenele şi mă dau cu fard de pleoape auriu. N-am nici o îndoială că acest costum va face petrecerea să „bâzâie"! Ha-ha!

Apropiindu-mă de casă, mă cuprinde sentimentul că voi avea parte de o noapte înfricoşătoare. Cel care dă petrecerea nu a lăsat nici o piatră de mormânt la locul ei. Toată casa e acoperită cu pânză neagră şi globuri luminoase purpurii, iar

curtea e inundată de muzică înfricoşătoare care ţâşneşte din difuzoare ascunse. Intrarea este încercuită de spirite şi fantome ameninţătoare, şi dinspre partea de sud a casei se aud urlete care îţi îngheaţă sângele în vine. Dar de-abia în clipa în care mă opresc ca să mă uit mai bine în jurul meu, văd cea mai înfricoşătoare privelişte posibilă.

Toate femeile de la această petrecere poartă cele mai strâmte, sumare şi sexy ţinute pe care vi le-aţi putea imagina. Mă uit îngrozită cum o asistentă obraznică ce râde în hohote îi dă unei chelneriţe topless luciul de buze din poşeta ei. Înghit în sec privind cum o majoretă îmbrăcată în stil cowboy îi dă unei subrete franţuzoaice un pahar de bere. Şi mă fac mică-mică atunci când două iepuraşe Playboy aruncă priviri amuzate spre Catwoman în timp ce îmi pişcă umplutura şi mă întreabă: „Unde ţi-ai ascuns acul?"

Şi apoi, mă întorc îngrozită să mă privesc în oglinda maşinii – reflectarea lăţită a unei insecte uriaşe, ridicole, cu dungi galbene şi negre care se întinde dincolo de oglindă, până pe aripa de crom.

Sunt gata să mă bag înapoi în maşină şi să îmi mişc fundul bombat de albină înapoi acasă, când îmi dau seama că nu-i pot trage clapa lui Danny din cauza costumului şi că nu există prea multe scuze pe care să le poţi invoca într-o seară la Hollywood. Poate că poartă o togă sau ceva de genul ăsta şi am putea face schimb. Sau poate că una dintre zânele astea o să se înece în butoiul cu cidru şi eu o să-i fur costumul înainte să apară poliţia.

Când intru în casă, sunt întâmpinată la dreapta de un înger (versiunea hollywoodiană stilizată), iar la stânga de un drac frumos. Un *déjà vu*. Unde i-am mai văzut până acum?

A, da. În conştiinţa mea sfâşiată.

— Ai vrea să ajungi în rai? mă întreabă îngerul dulce.

— Sau ai vrea să mergi în iad? întreabă diavolul cu un rânjet maliţios.

Păi, să vedem. Oare unde aș avea mai multe șanse să îl găsesc pe Danny?

— În rai, le spun eu, iar îngerul se dă în lături și lasă la vedere un hol lung și răcoros, plin de nori pufoși și vârtejuri de fum alb.

La capătul holului, îl văd pe Dumnezeu îmbrăcat într-o haină de sfânt, cu barba lungă și albă, așezat pe un piedestal înalt. În spatele lui, zăresc nedeslușit restul raiului, cu oameni care se scaldă în lumina albă și caldă.

— Și ce-ai făcut tu, copila mea, ca să meriți să intri în rai? mă întreabă Dumnezeu pe un ton tunător în momentul în care mă apropii.

— Hă?

Oare glumește? Nu pot intra la petrecere decât dacă am făcut ceva bun în viața mea?

— Vorbește mai tare! Privește chipul cucernic al lui Dumnezeu și declară-ți virtutea sufletului, tună el. Ce lucruri drepte ai îndeplinit?

— Ăă... sunt singura femeie de la această petrecere care nu e îmbrăcată ca o ușuratică?

Dumnezeu tace pentru o clipă, iar eu îmi țin respirația. Apoi dă încet din cap și își întinde brațul în semn că pot să intru. Pfui! A fost cât pe-aci.

Mă uit în jurul meu și îl văd imediat pe Danny, îmbrăcat în marele-rechin-ciocan, vorbind cu Darth Vader și ceea ce pare un Cruton cu verdeață, lângă butoiul cu bere. E superb. Danny, nu Crutonul cu verdeață. Și, din clipă în clipă, o să-și întoarcă privirile și o s-o vadă pe partenera lui jalnică – așa caraghioasă, urâtă și bondoacă cum e –, care încearcă să se strecoare pe ușă ca un hipopotam în costum de albină.

Simt mobilul vibrând în buzunar. Costumul de albină nu avea nici un buzunar, așa că am fost nevoită să pun telefonul în chiloți, într-o parte, ca să nu alunece pe cracul pantalonilor.

Mă întorc spre perete și încerc să bag mâna discret ca să îl scot, dar exact când să-l apuc, simt o mână pe umăr.

— Uau, începe Danny să râdă. Ia lasă-mă să mă uit la tine.

— Stai puțin, îi spun și deschid telefonul.

E Victor. Minunată sincronizare. Mă întorc să îmi strecor telefonul la loc în chiloți, dar e cam jenant.

— Vrei să ți-l țin eu? mă întreabă Danny.

Încuviințez din cap și îi dau telefonul.

— Hei, avem același tip de telefon! Îl bagă în buzunarul lui. Acum lasă-mă să te văd. Își întinde brațele și mă împinge într-o piruetă. Ești adorabilă, spune el. Albinuța mea.

— Par grasă, mă îmbufnez eu.

— Arăți minunat.

— Ba nu.

— Ba da, îmi spune el și mă sărută pe nas. Și împreună o să facem senzație cu șocanta noastră relație interspecie.

— Dacă nu mă mănânci înainte, glumesc eu.

— O să te mănânc mai târziu, îmi șoptește la ureche. Dar s-ar putea să ajungi în iad din cauza asta.

Îmi ridic privirile spre el surprinsă, iar el îmi face cu ochiul și apoi mă conduce spre butoi.

Cred că tipul ăsta e orb, mă gândesc eu în timp ce ne avântăm în mijlocul petrecerii, vorbind și glumind cu prietenii lui. Femei sexy și nespus de frumoase apar ca din senin și cele mai multe dintre ele se dau peste cap să intre în grațiile rechinului meu. Dar Danny nu pare să aibă ochi decât pentru mine.

În baie, în timp ce încerc să mai aplic un strat de ruj, înghesuită între o dominatrix îmbrăcată în costum de piele și o marinăriță sexy, încep să mă întreb de ce.

— De ce îți place de mine? îl întreb când rămânem puțin singuri.

— Ce? râde el. Vorbești serios?

— Vorbesc serios. De ce îți place de mine?

— Cred că pur și simplu îmi place mierea, îmi spune și mă trage mai aproape de el.

În rai se aude un cântec frumos, lent, iar buzele lui Danny se lipesc de ale mele în timp ce ne unduim pe muzică. Aproape că simt energia pozitivă dintre noi doi, dar apoi îmi dau seama că nu e vorba de energie pozitivă, ci de mobilul meu care vibrează.

— La dracu', spune el și bagă mâna în buzunar.

În clipa în care deschide telefonul, îmi amintesc că avem mobile identice.

— Așteaptă! aproape că strig eu.

— Hmm, nu știu nici un Victor, spune el, iar mâna mea pornește instinctiv către telefon, dar e prea târziu...

— Alo... cine? A, da. E chiar aici.

Danny îmi dă telefonul cu o privire ciudată.

— Îmi pare rău, șoptește el. Am uitat că îl aveam și pe al tău în buzunar.

— Bună, iubito!

Victor pare enervat.

— Cine dracu' era ăla?

Pun mâna pe receptor și mă întorc spre Danny:

— Scuză-mă. Poți să mă lași singură un minut?

Ridică din sprâncene sceptic și apoi se întoarce cu spatele. Încep să mă plimb pe hol, fără să fiu atentă unde mă duc.

— Victor, șuier eu în telefon, de ce suni acum?

— Sun doar ca să-ți urez Halloween fericit! Dar cred că am întrerupt ceva.

Simt că picioarele mi s-au încins și când îmi ridic privirile îmi dau seama că am început să rătăcesc prin iad. Sunt înconjurată de flăcări roșii și lumini care amenință să-mi ardă costumul de albină. Din pereți țâșnește o muzică stridentă, violentă.

— Uau! exclam, uitând o clipă de Victor.

— Ce e?

— Nimic. Sunt la o petrecere.

— Și tipul ăla cine era?

— Nimeni! Era doar un prieten care îmi ținea telefonul.

— Și răspundea la el.

— Uite, Victor. Sunt flatată de atenția ta, dar ar fi trebuit să suni mai devreme. Acum sunt la o petrecere.

— Îmi dau seama, după ce aud acolo.

— Tu de ce nu ești la paradă?

— E ora două dimineața. Parada s-a terminat.

— OK. Pot să te sun mai târziu? Sau mâine?

Pauză.

— Lindsey. Te culci cu cineva de-acolo?

— Nu, nu mă culc.

E adevărat.

— Bine. Vorbim mai târziu.

Închid și, după câteva minute de rătăcire printre flăcările damnării eterne, îmi dau seama că nu e ușor să scapi din iad. Apoi îmi ridic privirile și îl văd pe Danny venind spre mine, dar nu mai e la fel de fericit cum părea mai devreme.

— Deci...

— Deci ăsta este iadul, îi zic.

Danny se uită la mine cu priviri scrutătoare. Îmi dau seama că ar vrea să mă întrebe cine era la telefon, dar n-o va face, pentru că nu e genul acesta de bărbat. Îmi oferă un cocktail roșu și rămânem multă vreme în tăcere. Apoi oftează.

— Uite, Lindsey. Tu îți petreci jumătate din timp departe de mine și eu pot să încerc să nu fiu indiscret în legătură cu viața ta din New York. Dar poți să îmi faci o favoare?

Dau din cap că da.

— Orice ai face în New York, poți să pui punct acestui lucru atâta vreme cât ești aici? Sau, cel puțin, cât ești cu mine?

Dau iar din cap.

— Îmi pare rău, Danny. Îmi pare foarte rău.

Îi dau din nou telefonul.

— Poftim. N-o să mai sune.

Încearcă să zâmbească și îl pune la loc în buzunar.

— Haide.

Îl trag de braţ.

— Hai să ne întoarcem în rai.

*

În dimineaţa următoare, văd că luminiţa intermitentă a robotului telefonic a luat-o razna, dar îl evit ca pe molimă. E posibil să fie Victor – sau chiar Danny. Dar sunt prea obosită ca să stau de vorbă cu oricare din ei. Nu vreau să vorbesc cu nimeni. Poate fi extrem de amuzant să ai doi tipi în două oraşe diferite, dar poate fi şi extrem de încurcat.

Nu poţi să-ţi împarţi viaţa în mici compartimente decât atunci când tragi tu toate sforile, nu şi când sforile pot să te sune ca să te verifice în toiul unei petreceri în celălalt compartiment.

Vreau să evadez. Să mă duc undeva departe de New York şi Los Angeles, undeva unde să pot desluşi lucrurile, să-mi dau seama cum mi-ar fi mai uşor să mă întâlnesc cu doi bărbaţi în acelaşi timp.

Mă cuibăresc pe canapea şi încerc să lucrez la sondajul de pe Internet, dar cifrele plutesc prin faţa ochilor ca nişte peştişori minusculi. Apoi îmi simt pleoapele mai grele şi mă las în voia somnului de după-amiază, de care aveam mare nevoie.

Din care sar brusc atunci când sună telefonul.

— Draga mea, am veşti minunate, fantastice, nemaipomenite. Tu şi Jen aţi fost invitate la o emisiune pe NBC ca să vorbiţi despre *Puls*.

Sar de pe canapea.

— Se filmează în Chicago şi vor să înregistreze emisiunea miercuri. Hai să ne întâlnim aici marţi seară ca să trecem în revistă informaţiile pe care le avem. Am încredere în tine că primeşti mesajele, aşa că trebuie să fii aici marţi. Şi nu uita că televizorul adaugă zece kilograme.

Pauză.

— Glumesc. O să arăţi nemaipomenit. Ne vedem atunci.

Capitolul 26

Ori de câte ori înnoptez acasă la părinții mei, aștept până când ei adorm, apoi mă strecor la subsol, unde, în magazie, se află o cutie mare de carton pe care scrie „Lucrurile vechi ale lui Lindsey".

În lumina slabă a becului care atârnă în colț, deschid încet cutia, de parcă ar adăposti o comoară ascunsă, care e în același timp extrem de prețioasă și fragilă. Scot cu grijă fiecare lucru pe rând – fiecare fotografie și desen, fiecare scrisoare de dragoste și felicitare de aniversare, fiecare fotografie cu toată clasa și fiecare lucrare de control... toate acestea sunt repere concrete de-a lungul călătoriei de-o viață, care sunt deosebite și pline de semnificații, dar numai pentru mine. Apoi le răsfoiesc rând pe rând ore întregi, zăbovind cu gândul asupra fiecărei amintiri pe care mi-o evocă.

Ce ciudat că un simplu șervețel de la o pizzerie, cu o pată de grăsime și un număr de telefon scris cu sos marinara poate să îmi evoce amintiri atât de puternice și detaliate ale unei nopți anume, care s-a petrecut acum atât de mulți ani. Afară viscolea zăpada, în timp ce eu ascultam melodia din pizzerie, îmbrăcată într-o rochie nouă de jerseu și cu brățări colorate la mână. Pizzeria era cel mai nimerit loc unde puteai să-ți petreci seara de vineri. Acolo, două porții mari de pizza (una cu brânză și una cu ardei) și pâinea cu usturoi nu erau decât un pretext pentru ceea ce se întâmpla de fapt – un grup de tipi de la liceul din partea cealaltă a orașului care încercau să se comporte ca și cum nu erau deloc interesați de mine și de prietenele mele cu părul tapat. Apropo, numărul de telefon era al lui Blake Jersey, dar n-am reușit să îl sun până la urmă pentru că ultima cifră s-a șters când Jennie Burns s-a lovit la ochi în uscătorul de la toaletă încercând să își pulverizeze mai mult fixativ pe breton. Când am dat să o ajut, șervețelul a căzut pe jos și s-a îmbibat cu apă. Dar în

seara aia l-am sărutat pe Blake, în mijlocul furtunii, în timp ce prietenii noştri ne aşteptau în maşină, claxonând ca să ne grăbească. Sărutul acela a fost minunat, plin de magie. Şi, ori de câte ori găsesc şervețelul ăsta în cutie, mă întreb dacă nu cumva sărutul acela a fost atât de frumos şi magic doar pentru că n-am mai reuşit să-l sun.

Acum, când mă întorc în apartamentul din Chicago, nu mă gândesc decât la asta. Când cobor geamul ca să intre aer proaspăt, îmi revine dintr-odată în minte amintirea toamnelor din Vestul Mijlociu. Aerul rece al iernii ce se apropie, trosnetul frunzelor ofilite şi tari sub roţile maşinilor – o senzaţie minunată şi ciudată, străină şi familiară, toate astea la un loc.

Când răsucesc cheia în broască şi intru în apartamentul întunecos, am senzaţia că e o casă veche, bântuită. Aprind lampa de birou şi mă uit în jur, aşteptându-mă să văd pânze de păianjen care se întind din colţul camerei până la podea. N-au trecut decât patru luni, dar când intru în apartamentul ăsta mă simt de parcă aş scoate un obiect vechi, prăfuit, din cutia care se află în subsolul părinţilor mei. E un loc al trecutului, plin de amintiri ale persoanei care am fost cândva.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Holly. Eşti foarte tăcută.

Holly m-a aşteptat la aeroport şi a intrat în apartament după mine, cu un braţ de scrisori.

— Nu ştiu, îi răspund eu gânditoare. E aşa ciudat să mă întorc aici.

Trag draperiile şi îmi plimb degetele pe mobilă.

— E exact aşa cum l-ai lăsat, ridică Holly din umeri.

— Dap, aşa e. Dar simt că s-a schimbat ceva.

— Tu te-ai schimbat, îmi atrage ea atenţia încet, cu un zâmbet discret.

După o oră ne întâlnim cu Scott şi Danielle, cumpărăm sendvişuri cu cârnaţi, chipsuri Kettle, murături şi o ladă de bere Oktoberfest de la berăria din colţ. Mâncarea din Chicago n-o să se demodeze niciodată.

— Deci, unul din ei este înalt, brunet, frumos și bogat... iar celălalt este un tip robust și sexy cu inima de aur și buzunarul gol.

Cu gura plină de cartofi, Danielle încearcă să tragă o concluzie asupra vieții mele amoroase.

— Îhî!

— Îți spun eu ceva chiar acum, intervine Scott. Banii contează foarte mult.

— Banii nu înseamnă totul, sare Holly.

— Numai cei care au bani spun asta, punctează Scott. Sau cei care încearcă să se consoleze pentru că nu au bani.

— Să nu ții cont de bani, mă sfătuiește Danielle. Care e mai drăguț?

— Amândoi sunt drăguți, spun eu. Dar sunt diferiți.

— Care sărută mai bine?

— Amândoi se pricep. Dar sunt diferiți.

— Care dintre ei ar intra într-o clădire în flăcări pentru tine? Sau măcar ți-ar aduce micul dejun la pat? mă întreabă Scott.

— Pe care l-ar plăcea mai mult părinții tăi? intervine Holly.

— Pe care l-am plăcea *noi* mai mult? mă întreabă Danielle, iar ceilalți doi încuviințează cu un gest.

— Păi... nu știu.

Discuția asta mă bagă în ceață.

— Îmi vorbiți de parcă ar trebui să aleg.

— În cele din urmă va trebui să te hotărăști, îmi spune Scott. Nici un tip nu o să accepte că prietena lui se tăvălește cu altcineva.

— Nu se tăvălește cu cel de-al doilea tip, îi reamintește Holly.

— Deci îi place mai mult primul tip, deduce Danielle.

— Nu știu, reflectează Holly. Poate că asta înseamnă că îi place mai mult cel de-al doilea tip.

— Nu contează, zice Scott hotărât. În scurtă vreme, o să se tăvălească cu amândoi. Și când o să afle – fluieră – o

să fie fericită să apuce să se urce într-un avion care nu merge nici colo, nici colo.

— Uite ce e, fraților. Mă ridic în picioare. Eu nu simt nici o presiune să aleg. Mă distrez de minune și îmi plac amândoi la fel. Sunt doi oameni diferiți și se comportă fiecare în felul lui, ceea ce îmi place. Asta e, bine?

Dau din cap în tăcere.

— Bine. Acum veniți aici și ajutați-mă să-mi aleg o ținută pentru debutul meu televizat.

Când ajung la televiziune, Liz și Jen sunt deja acolo. Port taiorul meu Armani cu pantaloni – același pe care îl purtam și la interviul cu Liz –, dar în clipa în care o zăresc pe Jen vorbind cu unul dintre producători, mă simt ridicolă și înfofolită. Jen poartă o pereche de blugi prespălați și o cămașă roz, cu cizme și un colier de piele la baza gâtului. Mă întorc cu disperare spre una dintre femeile de la garderobă.

— Scuzați-mă, aveți cumva alte haine în spate? Haine pe care le folosiți în spectacole sau ceva de genul ăsta?

— Cine sunteți? întreabă ea.

— Sunt Lindsey Miller. O să apar în secțiunea de tendințe.

— Mie mi se pare că arătați foarte bine. La ce vă gândeați?

— Ceva puțin mai... ăăă... *casual*.

— Avem o mulțime de mostre, dacă purtați măsura patruzeci.

— Așa deci. Bine, vă mulțumesc.

O altă femeie se apropie din spate și mă împinge pe un scaun înalt.

— E timpul pentru machiaj, spune ea și începe să-mi întindă un strat gros de fond de ten pe obraz.

— Nu crezi că e cam mult? o întreb eu cu timiditate.

— Crede-mă, draga mea, camera de filmat nu e chiar prietenoasă.

—Aici erai! se repede Liz în încăpere. Te-am căutat peste tot.

— Liz, am emoții.

— Nu fi emoționată, iubito. Arăți de milioane.

— Arăt ca o nevastă de politician.

Mă măsoară de sus în jos.

— Poate doar puțin. Dar îmi place costumul ăsta, cred că te-am mai văzut cu el. E foarte cald, Lindsey, așa că liniștește-te și relaxează-te.

— Ce-o să mă întrebe?

— Despre newsletter, cum am început, de unde ai făcut rost de informațiile tale nemaipomenite... Trebuie doar să menționezi agenția: Gordon-Taylor, Gordon-Taylor, fredonează ea. Când nu știi cum să răspunzi la o întrebare, trebuie doar să spui: Gordon-Taylor.

— Eu nu mă dau cu ruj portocaliu, îi zic machiozei care îmi dă pe buze cu o chestie care seamănă cu un baton de semnalizare fluorescentă.

— Ai nevoie de ceva care să facă un contrast cu haina pală, îmi spune ea. Ceva care să îți dea culoare.

— Ascultă, Lindsey. După emisiune o să sărbătorim la birou. Tu și Jen puteți să luați un taxi. Toată lumea de la agenție va fi acolo și voi două sunteți invitatele de onoare.

Uau, n-am mai cunoscut pe nimeni de la agenție până acum, cel puțin nu personal.

— Lindsey Miller?

O doamnă care îmi pare vag cunoscută vine la mine cu un clipboard.

— Intrați în emisie în cinci minute.

Își pune o pereche de ochelari care atârnau la gâtul ei și o recunosc imediat – e Julia Sykes, tipa care m-a intervievat pentru *New York Times*.

— Hei, te cunosc, îi spun eu. Tu mi-ai luat interviul pentru *Times* în New York.

Își ridică privirile și zâmbește.

— Da, știu. Datorită mie sunteți aici.

— Serios? Ce vrei să spui?

— Am fost angajată de televiziune acum două săptămâni. Îmi doream cu ardoare să intru în televiziune. Și se pare că se plătește mai bine decât în presa scrisă.

Dau din cap, de parcă aș ști despre ce vorbește.

— Deci te-ai mutat la Chicago.

— Te duci unde îți cere meseria.

Dă din cap.

— Tu știi cel mai bine acest lucru. Dar eu nu. Eu încă mai lucrez ca producător de la New York. Vin aici o dată sau de două ori pe lună.

Se uită la ceas.

— Trei minute. În fine, am auzit că vor să facă o emisiune despre trenduri, așa că le-am spus să vă aducă pe voi.

— Uau, îți mulțumesc.

Sar să o îmbrățișez, dar mă trag înapoi imediat jenată.

— Scuză-mă. Sunt doar extrem de entuziasmată că apar la televizor.

— Nici o problemă, zice ea zâmbind. Du-te și dă-i pe spate. Hai, vino după mine.

Julia mă conduce pe un hol lung până la intrarea în studio. Pare un incubator plin de indivizi care se comportă ca niște producători, vorbesc în cască și se ciocnesc unul de celălalt într-o frenezie nebună. Chiar în spatele cortinei, Jen așteaptă cu un număr din *Puls* în mână.

— Ce-i cu machiajul ăsta? mă întreabă ea de parcă aș fi o ciudățenie de la circ.

La dracu'! Nu m-am uitat în oglindă după ce m-au terminat.

— De ce?

— E foarte... îndrăzneț.

— O, Dumnezeule! Chiar așa? Ar trebui să îl schimb?

— Prea târziu acum.

Arată spre studio și din boxele din spatele scenei se aude muzica de generic a emisiunii *DayLine NBC*. Apoi Georgia Dunn, moderatoarea emisiunii, ne prezintă.

— Pentru lumea marketingului și a publicității, monitorizarea ultimelor inovații care reflectă cultura maselor a avut întotdeauna o importanță crucială, începe prezentatoarea pe un ton de televiziune. Iar ideea de „vânătoare de tendințe" nu e în nici un caz nouă. Dar, tot mai des, experții în materie de inovații inventează din ce în ce mai multe metode de a detecta ultimele tendințe în materie de modă – de acum și din lunile, și chiar anii, care vor veni. Iar popularitatea din ce în ce mai mare a acestei profesii a explodat, devenind ceea ce unii ar îndrăzni chiar să numească tendință.

Dintr-odată, simt cum un val de căldură mă cuprinde pe sub haina Armani. De-abia respir. Începe să mă mănânce gâtul și îmi dau seama că, din clipă în clipă, fața mea o să fie acoperită de pete roșii.

— Așa că i-am rugat pe cei mai noi vânători de trenduri, două tinere de la agenția de publicitate Gordon-Taylor din Chicago să vină și să ne povestească cum putem să ne dăm seama ce se poartă, ce nu mai e la modă și ce ne pândește de după colț. Jen Savage și Lindsey Miller.

Simt o mână care mă împinge în față, dar nu mă mișc. Jen a intrat deja în platou, așa că mâna mă împinge cu putere încât zbor prin cortină spre scenă. Sunt cu mult în spatele lui Jen, care are un zâmbet cât ea de mare și dă deja mâna cu Georgia. Se plantează pe primul scaun, chiar lângă masa Georgiei și, după o clipă, vin și eu împleticindu-mă și mijind ochii din cauza luminilor orbitoare.

— Minunat, doamnelor. Cât mă bucur că sunteți aici!

— Îți mulțumim, Georgia.

Jen radiază în timp ce eu de-abia reușesc să respir.

Georgia își întoarce privirile spre mine și mi se pare că stăruie asupra gâtului meu. Dumnezeule, trebuie să fie rău. Mă mut pe scaun și îmi acopăr cu mâna bărbia și pieptul, sperând să ascund petele roșii.

— Newsletterul vostru are atâtea secțiuni interesante. Spune-mi câte ceva despre metoda ta de a include oamenii în *panere*, în loc să folosești datele demografice.

Îndrept spatele și îmi dreg glasul.

— Păi...

— Știi, mă întrerupe Jen, în lumea de azi, datele demografice nu au nici o valoare. Vârsta nu este relevantă. Un cuplu tipic american poate fi alcătuit dintr-o studentă de douăzeci de ani și un bărbat de cincizeci de ani, divorțat și cu patru copii. Poți să ajungi cel mai bine la consumatori studiind diferite stiluri de viață.

— Deci...

Georgia se uită la mine.

— Deci... încep eu.

— Așa că părea mult mai logic, continuă Jen, să încerci să diferențiezi oamenii prin metode noi și creative, dar în același timp concrete și fidele mentalității și stilului nostru de viață.

După o jumătate de oră, nu reușisem să strecor nici un cuvințel. Georgia a renunțat de tot să-mi mai pună întrebări, și probabil că nici pentru camera de filmat nu mai prezint interes. Aș putea la fel de bine să fiu femeia invizibilă. Numai că nu sunt. Sunt o femeie îmbrăcată neadecvat, într-un costum alb, care are o erupție de pete roșii pe piele, și-a lăsat ideile la intrare și limba acasă, cu pisica.

— Știam că totul pornește de la adolescenți.

Vocea vioaie a lui Jen umple întreaga încăpere.

— Așa că m-am gândit că va trebui să mergem direct la sursă.

Precum ploaia în depărtare, o aud neclar cum vorbește despre grupul de lucru de adolescenți, de parcă ar fi în totalitate descoperirea și creația ei.

— După aceea am învățat-o pe Lindsey cum să facă interviuri stradale și am pregătit-o pentru interviuri cu profesioniștii de genul specialiștilor în materie de achiziții de modă și designeri...

Îmi este foarte, foarte sete, iar luminile orbitoare și încinse mă fac să transpir. Sudoarea îmi alunecă pe piept și îmi irită și mai mult erupția. Simt că subsuorile mi s-au umezit de

tot și, ciudat, am picioarele amorțite. În momentul ăsta, nu mai sunt deloc implicată, aștept doar să se termine totul. Când aud ecoul aplauzelor și cântecul de generic al emisiunii, mă ridic și o urmez pe Jen în culise ca o oaie.

— Ce dracu' a fost asta? întreabă Liz când eu și Jen intrăm în garderobă.

Sunt în continuare într-o stare confuză, ca de transă, dar îmi dau seama imediat că Liz nu vorbește cu mine. O văd cum o apucă pe Jen de braț și o trage deoparte.

— Ce vrei să spui? întreabă Jen cu dulceață.

— Știi exact la ce mă refer.

Se întorc amândouă spre mine și mă fixează cu privirile. Apoi Liz pocnește din degete și ies din starea în care mă aflu.

— Ți-ai asumat meritele pentru toată munca mea! țip eu la Jen.

— Ai fost ca o legumă! țipă și ea la mine.

— Știi foarte bine că jumătate din ceea ce se află în newsletter este munca lui Lindsey, îi spune Liz furioasă. Mai mult de jumătate. Dar tu te-ai comportat de parcă toate ideile ar fi ale tale și ea nu face decât să-ți urmeze ordinele.

— Ce-ți pasă? A ieșit minunat. *Pulsul* a fost prezentat foarte bine. Gordon-Taylor a ieșit foarte bine.

— A, da? Și acum toți clienții care vorbesc cu Lindsey vor vrea să verifice toate informațiile cu tine?

— Vai, Liz, dar nu trebuie să ne batem capul cu asta acum, nu-i așa?

Jen ridică din sprâncene și, în mod bizar, Liz nu mai spune nimic.

— Ăă, doamnelor?

N-o observasem pe Julia Sykes, care stătea în cadrul ușii cu clipboardul în mână.

— Vă așteaptă mașina.

Petrecerea este o adevărată lovitură. Așa cum ni se promisese, aproape toată lumea din agenție este aici, toastând și felicitându-ne pe mine și pe Jen pentru succesul *Pulsului* și

apariția noastră la televizor. Bineînțeles, nici unul dintre ei n-a văzut încă emisiunea, pentru că nu va fi difuzată decât luni. La petrecere, plutesc de colo-colo ca un zombie, fără să le privesc cu adevărat fețele sau să le aud vocile entuziasmate. Toată lumea pare așa de fericită, încât nici nu observă tensiunea dintre mine și Jen. Toată lumea, cu excepția lui Liz.

După ce pune în scenă un spectacol de zile mari, în care ne prezintă pe mine și pe Jen ca „echipa-minune a vânătorilor străluciți de trenduri", Liz dispare în penumbră. Când mă duc s-o întreb unde este cealaltă jumătate a echipei ei minune, un zâmbet ciudat îi apare pe față.

— Taylor n-a putut să vină, spune repede și apoi se întoarce.

Ce naiba se întâmplă? Ziua de azi a fost tare ciudată. Iar luni, când o să se difuzeze emisiunea, toate fețele zâmbitoare de aici o să afle ce bâlbâită și retardată sunt. Ca să nu mai spun că o să creadă că Jen este autoarea tuturor lucrurilor creative și interesante din newsletter. Liz o să se calmeze în cele din urmă și o să-și dea seama că dezastrul din timpul emisiunii e numai vina mea, pentru că am rămas inertă ca o surdomută cu probleme de transpirație cronică și o eczemă urâtă.

Când nu se uită nimeni, mă strecor afară din sala de consiliu, îmi iau geanta și mă duc spre lift. Când ajung la parter, văd câțiva angajați ai agenției pe trotuar, cu pahare de șampanie în mână. Nu vreau să vorbesc cu ei, așa că mă uit după o altă ieșire. Deschid o ușă din spatele clădirii, care dă spre o alee. Cobor scările cu capul plecat și o pornesc spre casă.

Dar apoi aud pași în spatele meu.

— S-a întâmplat ceva cu ușa din față? mă întreabă Jen.

Merg mai departe, scoțând doar un icnet.

— Lasă-mă în pace.

— Și unde crezi că te duci?

— Mă duc acasă. Și mâine mă întorc la New York.

— Nu te duci nicăieri.

Mă opresc dintr-odată și mă răsucesc ca să o înfrunt.

— Poftim?

— Lindsey, de ce nu te trezești? Agenția s-a dus naibii. Noi ne ducem naibii. *Pulsul* s-a dus naibii. Totul s-a dus naibii.

— Ce vrei să spui?

— Len Taylor și-a dat demisia ca să pună bazele unei noi companii și i-a luat cu el pe cei mai importanți trei clienți ai agenției. Aceste trei companii sunt pâinea și cuțitul agenției. Lui Liz nu-i mai rămân decât câțiva clienți mici și mijlocii care o să sugă toată energia, dar n-o să-și plătească facturile.

Simt cum vântul rece îmi biciuiește fața și, odată cu vestea asta, îmi taie răsuflarea.

— De unde știi toate astea?

— Sunt un bun observator, Lindsey. Cu asta îmi câștig existența.

— Când s-au întâmplat toate astea?

— Se întâmplă de luni de zile! Doar că tu erai împreună cu Liz la L.A., în timp ce Taylor își tocea coatele prin tribunale pentru audieri. Dacă ai fi căscat ochii și urechile din când în când, te-ai fi prins demult de toate astea.

— Dar... ce legătură au toate astea cu noi?

— Îți bați joc de mine? De acum înainte, Liz n-o să mai aibă bani să mâncăm la fast-food, cu atât mai puțin să ne plimbe de la New York la L.A. și invers.

— Și atunci de ce am făcut emisiunea? Și petrecerea?

— Anunțul se va face de-abia mâine. Aparențele sunt totul. Dacă Liz o să-și reconstruiască imperiul, o să aibă nevoie de toată publicitatea de care poate să beneficieze.

Simt că lacrimile îmi inundă ochii.

— Și tu ce-o să faci? o întreb în șoaptă.

— O să beau un martini.

— Da, dar... după aia?

— Apoi o să vânez tendințe.

— Cum? o întreb șocată.

— Am o grămadă de unelte la dispoziție.

Pe față îi înflorește un rânjet.

— Urmăreşte emisiunea *DayLine NBC* luni seara. O să auzi cum spun totul despre ele.

— Lindsey, aud o voce din spatele meu şi când mă întorc, o văd pe Liz în cadrul uşii.

— Te rog să vii în biroul meu.

Se uită la Jen.

— Şi tu. Mişcă-ţi imediat fundul mincinos.

O urmăm pe Liz în tăcere, înapoi în clădire, apoi pe holul frumos al agenţiei şi în biroul ei minunat. Închide uşa şi se duce în spatele biroului. Apoi se întoarce spre noi cu o privire solemnă.

— E adevărat? o întreb eu încet.

Liz îşi coboară privirile spre birou.

— E adevărat.

Capitolul 27

Chiar dacă a fost numai pentru o perioadă scurtă de timp, am ieşit mai demult cu un tip care îi spunea penisului său: „Domnul Cârnăcior". I se adresa domnului Cârnăcior la persoana a treia, de parcă în cameră s-ar fi aflat într-adevăr o a treia persoană, care cerea prin intermediul unui mesager (adică tipul, bineînţeles), să lase totul baltă şi să-i acorde întreaga sa atenţie. Un exemplu luat la întâmplare ar putea să sune în felul următor: „Hei, Lindsey, domnul Cârnăcior vrea să-ţi vadă sânii".

Am mai ieşit cu un tip, tot pentru o scurtă perioadă de timp, al cărui penis era alintat „Domnul Ocheadă" (deşi nu îl alintam eu). Ciudăţenia era că domnul Ocheadă obişnuia să te surprindă cu o împunsătură în spatele piciorului, în timp ce striga: „Mănâncă-mă!" pe o voce nazală (vocea era

de fapt a tipului, dar toată lumea trebuia să creadă că era a domnului Ocheadă).

Obiceiurile astea ciudate nu m-au deranjat niciodată pe de-a-ntregul, decât în momentul în care amândoi acești domni au început să dea rateuri (împreună cu posesorii lor). De fapt, uneori, când eram plictisită de ședințele de lucru, mă amuzam cu duelul imaginar pe viață și pe moarte al domnului Cârnăcior cu domnul Ocheadă, care, înarmați cu săbii, se luptau să-mi recâștige dragostea.

Și apoi am început să mă întâlnesc cu Steve. Și, pentru că îl iubeam și credeam că am un viitor alături de el, m-am făcut că nu aud în noaptea aceea fatală când, ridicându-mă din pat și plutind spre baie într-o beatitudine postcoitală, mi-a strigat:

— Iubito, vrei să îi dai domnului Sculă prosopul mic de lângă chiuvetă?

M-am făcut că nu aud în seara aceea și în fiecare seară care a urmat și nu am mai vorbit până acum despre asta. Dar, dacă există cineva care ar putea să-mi explice nevoia eronată a regnului bărbătesc de a se despărți de simplitatea și eleganța nemuritoare a cuvântului „cocoșel", vă rog să trimiteți o vedere pe numele Lindsey Miller, agenția Gordon-Taylor, Chicago, Illinois. Și ați face bine să vă grăbiți, pentru că nu mai aveți decât trei săptămâni la dispoziție.

De fapt, nu e chiar adevărul gol-goluț. Agenția n-o să se împartă în două decât peste trei săptămâni, așa că Liz o să-și permită încă un număr al *Pulsului*. Ceea ce înseamnă că mai am două săptămâni la dispoziție. Una la New York și una la L.A.

— Deci cum o să facem, fetelor?

Liz caută în spatele biroului și scoate o sticlă de votcă și un pahar de martini. Tocmai am intrat în birou, iar eu încă nu m-am dezmeticit după șocul ultimelor vești. Cu picioarele tremurând, mă așez în fața biroului lui Liz, dar Jen preferă să rămână în picioare, cu brațele încrucișate, sfidătoare.

— Eu nu-mi mai pierd vremea cu chestia asta, răbufnește Jen. Trebuie să mă gândesc în primul rând la mine. Fierul e fierbinte acum, nu peste o lună, când o să afle toată lumea că agenția e pe butuci, iar din newsletterul nostru n-a mai rămas decât un ciot.

Liz oftează obosită, se așază și ia o gură de martini.

— Și ce vrei să spui de fapt?

— O să lucrez pe cont propriu de-acum. O să fiu consultant independent în materie de trenduri. Sau o să lucrez pentru una dintre celelalte companii interesate de tendințe. Sau o să îmi înființez propria companie.

— Și... cum anume plănuiești să faci asta?

— Folosind capitalul de credibilitate pe care ni l-am construit în ultimele trei luni. Pe care *eu* mi l-am construit, de fapt. Lindsey a venit mai târziu și nu a făcut decât să dea din cap aprobator, ca o păpușă cu baterii, de fiecare dată când făceam eforturi să ne promovăm... dar asta e problema ei.

— Nu-i corect, protestez eu.

— Va trebui să creezi o metodologie de la zero, îi atrage Liz atenția. *Pulsul* și tot conținutul său aparțin agenției.

— Pe dracu'! ripostează Jen. Eu n-am semnat nici un contract cu voi. Și nici Lindsey.

Se uită la mine.

— Ai semnat ceva?

Scutur din cap dezorientată.

— Așa că tot ce am creat ne aparține.

— Nu e cazul, spune Liz calmă.

— Ba chiar e cazul.

Jen are o voce rece și ascuțită.

— Crezi că aș zice asta dacă n-aș fi făcut cercetări ca să fiu sigură ce spun?

Din spatele biroului, Liz bate ușor cu stiloul în timp ce o privește pe Jen printre gene. Nu îi pot descifra tăcerea.

— Du-te, atunci, îi spune în cele din urmă.

Jen își ia geanta și dispare pe ușă.

— O să mă ocup de ea mai târziu, îmi spune Liz.

Aștept câteva minute, până când nu se mai aud pașii lui Jen.

— Chiar poate să facă așa ceva? o întreb pe Liz.

Oftează din nou.

— Nu sunt sigură. Noi îi punem pe toți cei din personalul nostru creativ să semneze un contract de confidențialitate și de trecere în proprietatea agenției, dar are dreptate când spune că nu avem un contract pentru ceea ce, din punct de vedere tehnic, este considerat cercetare de piață.

— Dar nu pare corect.

— Nici *nu* este corect. Dar se întâmplă foarte des. Știi reclamele noastre cu *Puii pui-pui*?

Dau din cap că da.

— Ei bine, copywriterul care a creat aceste două reclame a mai făcut încă două campanii care au fost respinse, dar acum câteva luni a plecat în altă parte și a încercat să prezinte ideile respinse drept originale. Într-adevăr, erau ideile lui, dar nu fuseseră destinate acelei agenții sau clienților ei. Dar, peste câteva luni, una dintre aceste campanii o să demareze în beneficiul KFC.

— Ar trebui să îl dați în judecată.

— Normal că îl dăm în judecată. Dar atâta cât o dureze toate porcăriile astea legale, bunicuțele din toată țara vor fredona noua melodie KFC la duș.

— E atât de nedrept!

— Este extrem de interesant cum tratează lumea afacerilor proprietatea asupra ideilor și inovațiilor creative. Știai că femeia care a creat logoul Nike n-a primit decât treizeci și cinci de dolari pentru el? Era studentă stagiară în cadrul companiei, așa că ei au putut argumenta că ideea le aparține și nu au fost nevoiți să o cumpere de la ea.

— Jaf la drumul mare!

— În cazul ăsta, probabil că așa a fost. Dar, din punct de vedere legal (ridică brațele în aer), cine știe? Acum ascultă-mă,

Lindsey. Poate că o să fii surprinsă, dar de-a lungul carierei mele am făcut câteva mici greșeli. Scăpări, dacă preferi. N-aș recunoaște vreodată acest lucru în cadrul consiliului de conducere. Dar, între noi două fie vorba, faptul că nu am pus două amărâte de consiliere în materie de trenduri să semneze contract de proprietate cu agenția ar putea să fie una dintre ele.

— Deci Jen chiar ar putea să plece cu tot ce am făcut?

— Nu ar putea să fure *Pulsul*, normal. Dar ar putea să revendice drepturile asupra tuturor metodologiilor.

— Dar ele îmi aparțin și mie, spun eu. Deși și-a însușit meritele pentru aproape întreaga muncă, iar aparențele înseamnă tot.

Liz mă fixează îndelung cu privirea.

— Lindsey, dă-mi voie să te întreb ceva: când ai dat toate interviurile acelea, și chiar azi, la emisiune, nu ți-ai revendicat deloc drepturile asupra muncii tale. Pentru toată contribuția ta, tot ce ai inventat, tot ce ai inovat. De ce?

— Păi... încep să mă bâlbâi. M-am gândit că, deoarece newsletterul este un efort de grup, nu ar trebui să prezint lucrurile de parcă nu ar fi decât meritul meu.

— Dar ai lăsat-o pe *ea* să prezinte lucrurile de parcă nu ar fi decât meritul *ei*, de fiecare dată.

— Păi... cred că... cred că nu mi-am dat seama...

— Lindsey, îmi taie ea vorba. Nu vreau de la tine decât să te întorci la muncă și să mai scoți încă un număr. Dar trebuie să te gândești la toate lucrurile acestea și să ai în vedere și viitorul tău.

Are o privire foarte ciudată, care mă stânjenește, așa că mă ridic și dau să plec. În timp ce mă aplec să îmi iau geanta, Liz se întoarce spre fereastră și privește luminile orașului.

— Și încă ceva, spune Liz în momentul în care ajung la ușă. Ideile pe care le-ați pus în practică pentru *Puls* – chiar îi aparțin ei. Și ție. Așa că, dacă o să reiasă că agenția este unicul deținător al acestor drepturi, o să plecați amândouă cu mâna goală. Va trebui să pornești de la zero. Va trebui să te întorci

de unde ai plecat, Lindsey. Trebuie să îți deslușești sentimentele cu privire la această situație.

— Ce ciudat! meditează Holly. Mă întreb ce voia să spună.

— Mi se pare că vrea să o facă pe Lindsey să își dea seama care e rostul ei pe lume. Ce consideră ea că e corect sau incorect.

Danielle ia o înghițitură de cafea.

— Adică, chiar e corect ca, dacă ai o idee nemaipomenită, pe care o companie o refuză, tu să nu poți să o pui în practică în altă parte? E ideea ta! Iar ei n-o s-o folosească niciodată!

— Dap, încuviințează Danielle. Nu e corect ca ei să fie proprietarii ideii. Nici măcar nu e ceva concret, e numai o idee abstractă, care plutește în aer și așteaptă să fie dusă la cimitirul ideilor creative.

— Cred că gagica asta, Jen, e foarte deșteaptă pentru că nu vrea să semneze nici o înțelegere. Voi ați făcut toată treaba. Voi ați venit cu toate ideile, nu?

— Păi, Liz m-a ajutat să descopăr multe dintre ele.

— Da, dar ideile au fost ale tale. Nu-i așa?

Dau din cap cu tristețe.

— Iar *Pulsul* o să fie închis acum și toate ideile astea minunate o să moară odată cu el. Nici măcar n-o să fie folosite. Jen nu făcea decât să privească în perspectivă.

— Dar în același timp îi fură și toate ideile lui Lindsey! protestează Holly.

— Păi, de-asta ar trebui împușcată. Ca Lindsey să îi poată fura toate ideile *ei*.

Oftez. Toate trei stăm pe o bancă din parc, lângă cafenea, la numai câteva străzi de locuința mea. E o zi frumoasă de toamnă, dar e foarte frig afară, așa că bem cafele fierbinți cu lapte și purtăm mănuși groase.

— Și ea mi-a spus să mă gândesc la viitor, îmi amintesc eu cuvintele lui Liz. Și a fost foarte drăguță cu mine. E un mod politicos, dar clar, de a-mi spune că după numărul viitor, o să-mi dea bilet de voie permanent.

— O să-ți găsești alt job, mă consolează Holly. Există multe alte firme de cercetare a trendurilor care te-ar angaja imediat.

Mă cuprinde cu un braț, iar eu mă aplec la pieptul ei ca un copilaș.

— OK, putem să analizăm problema cea mai importantă? ne sugerează Danielle. Lindsey are un apartament aici, în Chicago. Dar prietenul ei este în New York. Iar celălalt prieten e în L.A. Așa că nu trebuie să-ți mai faci griji din cauza jobului tău, pentru că Holly are dreptate. O să faci rost de o slujbă oriunde vrei tu să te muți, Lindsey. Dar spune-ne, unde vrei să te muți?

Privirea mi se umbrește. Am fost atât de absorbită de grijile legate de job, încât n-am luat în considerare faptul că peste trei săptămâni n-o să mai fac naveta între cele două coaste. Ceea ce înseamnă că voi fi, într-adevăr, pusă în fața unei alegeri.

— Nu știu, spun eu cu sinceritate. Nu e vorba doar de bărbați. Sau, de fapt, chiar e, dar... îmi place New Yorkul. Și îmi place și L.A.-ul. Deși cred că aș putea să mă mut înapoi la Chicago. Nu știu ce să aleg.

Holly și Danielle se uită una la alta. Apoi îmi fac amândouă semn să mă ridic de pe bancă.

— Haide, mă instruiește Holly. Hai să aflăm după metoda tradițională.

— Lucruri care îmi plac la New York.

E pentru prima dată când obsesia mea de a păstra toate vechiturile îmi folosește la ceva. Am căutat în zona de depozitare din subsol și am scos de acolo tabla Hello Kitty (cu batoane de cretă roz mari), pe care am primit-o cadou de Crăciun în clasa a patra, dar de care n-am mai putut să mă mai despart. Acum, Danielle are o bucată de cretă roz în mână și scrie debilele argumente pro și contra pentru fiecare sferă a vieții mele, în timp ce eu și Holly împărțim o sticlă de vin pe covor.

— Ăăă, bine... deci New York.

Încerc să mă concentrez.

— Cu siguranță energia. Multă energie.

Începe să scrie.

— Entuziasmul. Te simți tot timpul extrem de entuziasmat.

— Ce altceva?

— Clădirile. Trotuarele. Podurile. Vânzătorii de covrigei și delicatese la fiecare colț de stradă. Luminile. Și zgomotul. Îmi plac taxiurile și claxoanele.

— Ce altceva?

— Toată agitația. Și viața de noapte. Restaurantele sunt... simți că ești cineva atunci când pui piciorul într-un local frumos. Toată lumea se uită la tine o secundă, iar tu te simți una cu ambianța de acolo. De parcă ai făcut ceva ca să fii acolo, de parcă ai fi muncit pentru dreptul tău de a te duce în Manhattan, unde alții deschid ușile pentru tine.

„Alții deschid ușile pentru tine"... Danielle încearcă să noteze tot.

— Când sunt în New York, simt că am succes. Ca și cum mai bine de atât nu se poate. Am o doză mare de încredere în mine acolo. Iar Victor... ei bine, așa mă face și el să mă simt.

— Oprește-te. Nu vorbim despre bărbați. Acum vorbim despre orașe, îmi atrage atenția Holly.

Dau din cap.

— Bine, acum L.A. Ce îți place la L.A.?

— Hai să vedem. Încerc să mă concentrez asupra celeilalte extreme a hărții. Soarele. Munții. Canioanele. Plajele.

— E un început, șuieră Danielle cu invidie.

— Palmierii. Îmi plac foarte mult palmierii. Simt că sunt într-un loc exotic, chiar și atunci când conduc mașina.

— Ce altceva?

— Calmul. Toată lumea este foarte relaxată acolo. Am tot timpul o senzație de liniște, de parcă tocmai aș fi băut un pahar de vin. Chiar și când sunt stresată, simt că totul e bine – că toate problemele se vor rezolva. Descopăr că merg mai încet, mă trezesc mai târziu dimineața, inspir mai adânc...

— Dar inspiri tot smogul de-acolo, îmi atrage atenția Holly.

Dau ochii peste cap.

— Lasă smogul. Nici măcar nu-l observi... Nu știu. E foarte frumos acolo. E multă liniște. Cred că acolo mă simt... fericită. Dar e o fericire calmă. E un alt fel de fericire.

Danielle lasă creta din mână.

— OK, avem numai aspecte pozitive și e clar că ne aflăm într-o dilemă. Deci va trebui să-ți asculți instinctele.

— Mi-am lăsat instinctele în baia unisex de la aeroport.

— Taci. Și închide ochii.

O ascult.

— OK. Acum, în mintea ta, imaginează-ți locul tău preferat din New York, singurul loc în care te uiți în jurul tău și te simți cea mai fericită și cea mai minunată. Apoi fă același lucru pentru L.A.

Holly și Danielle rămân tăcute un moment, cât să îmi las imaginația să zburde mai întâi spre est, apoi spre vest. Nu-mi ia mult să îmi amintesc de cele două locuri preferate de mine și sentimentele pe care le am când mă aflu acolo. Singura problemă e că nu sunt niște „locuri", în definiția strictă a cuvântului. Dar pentru mine sunt. Sunt locuri în sufletul meu.

Deschid ochii.

— Spune-mi cum stăm cu lista de argumente.

— Scor egal.

— La dracu'!

A doua zi dimineață, în drum spre aeroport pentru întoarcerea la New York, sunt extrem de atentă și conștientizez fiecare detaliu. E ceva de genul partidei de sex la despărțire, când tocmai ai încheiat o relație cu un bărbat, iar durerea e proaspătă și puternică și vă întâlniți pentru ultima dată ca să faceți chestia aia în cinstea tuturor partidelor anterioare de sex, când vi se părea ceva normal să faceți dragoste, pentru că aveați impresia că iubirea voastră n-o să sfârșească niciodată.

La început, îți surâde ideea unei partide de sex de despărțire, ca o escapadă amuzantă, care nu poate să dea greș. „De ce nu?" te gândești. Pentru că s-ar putea să mai treacă ceva vreme până când o să te mai afli din nou în poziția asta, fără să vreau să fac vreun joc de cuvinte.

Așa că faceți un armistițiu temporar, poate chiar beți un pahar de vin și cădeți de acord să uitați o vreme de orice altceva, chiar dacă numai pentru o oră sau două. Dar apoi, când ați avansat puțin – de obicei, cam în momentul în care îți scoate cămașa, începi să te simți foarte trează și conștientă de ceea ce faci. Ți se pare dintr-odată că totul se întâmplă cu încetinitorul și îți dai seama că observi lucruri pe care nu le-ai mai observat de foarte, foarte multă vreme. Fiecare atingere catifelată și gust delicat, mirosul minunat al pielii lui, pe care îl uitaseși deja. Te lași în voia mișcărilor lascive, dar tu știi că de fapt faci dragoste cu tot ceea ce a însemnat el pentru tine, fiecare amintire caldă și bucățică de fericire pe care ai simțit-o vreodată datorită lui. E unul dintre acele momente din viață care ți-ai dori foarte, foarte mult să nu se sfârșească niciodată, mai ales fiindcă știi că e pe cale să se sfârșească și probabil că nu va reveni niciodată. Așa că nu vă grăbiți, încercați să rețineți clipa cât mai mult. Și, mai presus de toate, încercați să păstrați în minte fiecare detaliu, ca o amintire permanentă a cuiva pe care l-ați iubit odată. Faceți acest lucru deoarece, în momentul în care vă aplecați să îl sărutați, ca să nu vadă alunecându-vă o lacrimă pe obraz, vă dați seama că poate că într-o zi, cumva, o să vă bucurați că ați fost atât de atente.

La asta mă gândeam în drum spre New York. Unde e posibil să rămân pentru totdeauna. Sau cel puțin pentru ultima mea săptămână ca vânător de trenduri pentru Gordon-Taylor. Sunt atentă la fiecare clipă a zborului, la fiecare centimetru din terminalul aeroportului, la fiecare lumină stradală care strălucește de-a lungul drumului spre casă, unde merg cu un taxi. Nu mai am decât o săptămână la dispoziție ca

să captez și să absorb pe cât posibil toate amănuntele Manhattanului. E foarte posibil ca în cele din urmă să mă mut permanent la New York și să încerc să îmi găsesc un loc de muncă la o agenție din oraș. Și, pe de altă parte, e la fel de posibil să nu se întâmple așa.

Capitolul 28

A doua zi dimineață, la New York, hotărăsc să mai aștept o zi înainte să îl sun pe Victor. Trebuie să fac acest ultim newsletter singură, așa că ar trebui să mă pun deja pe treabă înainte să-mi fac timp pentru distracție. De asemenea, simt nevoia să-mi petrec puțin timp singură, să mă plimb, să fiu doar eu și acest mare oraș, să încercăm să ne înțelegem și să ne dăm seama dacă există ceva între noi. Și, bineînțeles, mai există o problemă, aceea că nu știu cum să-i spun lui Victor despre încetarea iminentă a activității mele și că e posibil să nu mai petrec la New York decât șase zile.

Fac un duș scurt, îmbrac un pulover gros și dau o fugă până la iranianul care vinde co···ioi în colț.

— Domnișoara Lindsey.

Zâmbește.

— Bună dimineața, Harish.

— Ca de obicei, nu?

Dau din cap și caut în buzunar doi dolari. E rutina mea de fiecare dimineață, când sunt încă pe jumătate adormită și, chiar când Harish îmi întinde cafeaua și croissantul cu ciocolată și unt, îmi dau seama că, eu, Lindsey Miller, mi-am creat deja un obicei, o rutină aici, în Manhattan, la chioșcul de cornuri și cafea de la intersecția dintre Christopher și Hudson.

Un obicei.

Bine, să uităm câți ani ați locuit aici, de câte ori ați luat metroul sau de câte ori ați sunat la poliție când s-a declanșat alarma de la mașina unui vecin la ora patru dimineața. Nu mai contează de câte ori ați traversat Times Square în grabă cu taxiul, câte cartele vechi de metrou aveți în acest moment în geantă sau în câte dimineți ați vâslit prin zăpadă până la colț ca să vă luați o ciocolată caldă și ziarul de duminică. Nu devii newyorkez în adevăratul sens al cuvântului datorită acestor lucruri. Nu au nici o relevanță. Știi că ești cu adevărat newyokez numai atunci când descoperi că undeva, în acest oraș, ți-ai creat un anumit obicei. Și e de două ori mai bine dacă lucrul acela care te-a corupt îți este înmânat de un iranian voios care e destul de drăguț ca să îți zâmbească. Chiar de trei ori dacă știe și cum te cheamă.

Deci am un obicei. Și asta face să fiu de-a locului. O newyorkeză în adevăratul sens al cuvântului. Cel puțin, îmi repet acest lucru în timp ce mă pierd în rândul de aproximativ un milion de turiști, în așteptarea liftului care îi va duce în vârful Empire State Building. Ar trebui să fiu acasă, studiind cu atenție cifrele și statisticile care rezultă din studiul meu de pe Internet. Sau să tremur în Central Park, intervievând oamenii cu privire la șepcile de baseball din piele și despre muzica hip-hop ale cărei ritmuri se împletesc cu cele ale muzicii din anii '80. Dar, de asemenea, am nevoie de timp ca să mă gândesc, iar coada asta o să-mi ofere timp din belșug.

În acest interval New York, am încercat cu încăpățânare să îmi creez senzația că aparțin acestui loc și nu m-am comportat deloc ca un turist. Nu m-am plimbat deloc pe acoperișul unui autobuz cu etaj, nu am vizitat studiourile NBC, nu am așteptat niciodată să se pună în vânzare bilete reduse pentru un spectacol de pe Broadway... Nu, eu eram mai presus de toate lucrurile acestea.

Dar săptămâna asta îmi dau seama că nu-mi pasă nici cât negrul sub unghie dacă sunt trendy sau dacă mă adaptez anturajului. Eu vreau să mă comport ca un turist. Să recuperez

timpul pierdut. Să fac fotografii proaste cu toate peisajele care sunt puse pe vederi. Să mănânc un hotdog pe stradă și să mă plâng că în Kansas o bere nu costă decât un dolar și șapte-zeci și cinci de cenți, și asta în restaurantele elegante.

Astfel mă gândesc în timp ce mă uit la priveliștea pe care mi-o oferă Empire State Building și mă minunez de vastitatea orașului, încercând să îmi feresc noua jachetă Gucci de înghe-țata cu cireșe a puștiului de lângă mine, care mă enervează pentru că strigă întruna că a pierdut emisiunea de la televizor.

Inspir adânc întrebându-mă dacă am voie să fumez aici. Dacă aș fuma, totul ar fi absolut perfect în clipa aceasta. Și nu văd de ce n-aș putea. Doar sunt afară. De fapt, sunt doar parțial afară. Sunt în aer liber, dar mă aflu pe acoperișul unei clădiri. Deci sunt afară, sau nu? Hmm. În fond, nici nu contează. Oricum am renunțat de tot la țigări. Sau cel puțin așa se întâmpla într-un loc îndepărtat, numit...

Stai puțin, nu mă aflu aici ca să mă gândesc la locuri îndepărtate. Mă aflu aici ca să mă gândesc la viața mea, la Manhattan și dacă merg împreună, în cazul în care acest lucru e posibil. Dar, ca să pot face acest lucru... Of, pe cine încerc eu să păcălesc?

Caut în geantă și scot mobilul.

— Ascultă-mă bine, am foarte puțin timp la dispoziție săptămâna asta, îi spun eu cu hotărâre lui Victor. Am o grămadă de lucrat la newsletter. Mai mult decât de obicei.

— Taci din gură.

Mă ridică pe umăr și îmi trage o palmă peste fund, pe noii mei blugi ciocolatii.

Mă înec de atâta râs.

— Vorbesc serios.

Brațele mele atârnă și, deși dau din picioare, Victor mă duce în dormitorul lui și mă aruncă pe pat. Apoi îmi înșfacă noua cămașă DKNY cu nasturi și trage de ea ca să o desfacă. Mi se taie răsuflarea când aud materialul pârâind și văd cum nasturii zboară prin cameră.

— Îți cumpăr alta.

Surâde și se repede la mine ca o panteră înfometată.

Când îmi amintesc ce s-a întâmplat în ziua aceea, mai zâmbesc și acum, câteva nopți mai târziu, când fac singură o excursie cu barca de-a lungul malului Manhattanului. E o noapte răcoroasă, iar prin aerul rece văd cum respirația mea se ridică în aer, ca un firicel de fum. Aud șipotul valurilor mici care se sparg de marginea bărcii, în timp ce îmi frec mâinile cu putere și rămân cu privirile pierdute la orizontul care se întinde în fața mea. De la depărtarea asta, orașul pare liniștit. N-a rămas din el decât o masă de lumini pâlpâitoare care se aprind pe cer și fac ca stelele să nu se mai vadă.

Nu-mi amintesc prea bine săptămâna care a trecut. Am reușit să îmi înghesui toată munca, târându-l în același timp pe Victor la Metropolitan, la Guggenheim și la Muzeul de Artă Modernă într-o singură zi, la Sotheby's pentru o licitație de gablonțuri a doua zi, iar în ziua următoare, la Catedrala Sf. Patrick, la sediul ONU și după-amiază la restaurantul Elaine pentru un martini. Iar ieri am petrecut toată ziua, până la închidere, la Grădina Zoologică din Bronx. Și da, în acest moment, Victor e pe punctul de a-mi trage câțiva pumni. Ne-am făcut timp și pentru câteva restaurante și cluburi, dar și pentru o petrecere de binefacere dată în numele artei, unde am băut cocktailuri White Russians (una dintre noile tendințe din ciclul reîntoarcerii anilor '80), iar Victor m-a prezentat unui grup de fete bătrâne împodobite cu bijuterii de prost-gust drept „prietena" lui.

În tot acest timp, am așteptat momentul de inspirație în care voi fi copleșită de certitudinea că ar trebui sau nu să mă mut aici. Am căutat răspunsul în toate cotloanele orașului și în toate vitrinele magazinelor, în toate fețele obosite și grăbite care treceau pe stradă. Și la Victor – în fiecare cuvânt și gest pe care, neștiutor, l-a făcut în timpul acestei săptămâni. Dar n-am găsit nici un răspuns.

Și acum, în seara asta, în timp ce merg încet spre casă, dând ocol cvartalului și urcând în clădirea de cărămidă cu cinci etaje în care se află încă o cutie poștală pe care scrie SAVAGE/MILLER, încep să mă simt din ce în ce mai frustrată. Ce altceva ar trebui să mai știu despre New York? Ce altceva ar trebui să mai știu, ca să pot să aleg?

— Lindsey, dă-mi șampania.

E ultima mea seară în New York, dar încă nu i-am spus nimic lui Victor. L-am convins că, decât să mergem la o petrecere de binefacere la care participă numai agenți de bursă, mai bine să vină la mine și să comandăm mâncare, în speranța că voi găsi momentul potrivit pentru a-i da vestea. Când și-a făcut apariția cu șampanie, caviar și *foie gras* pe biscuiți mici de orez, am știut că luasem o hotărâre bună.

Dar acum, că ne-am așezat deja și am întins mâncarea pe podea, iar Victor trage de breteaua sutienului prin noul meu pulover crem de cașmir, simt cum mi se pune un nod în gât, care mă împiedică să articulez vreun cuvânt. Mă încrunt și îi dau mâna la o parte. Când alunecă iar pe bretea, o îndepărtez din nou.

Se ridică în capul oaselor și se uită la mine întrebător.

— Ce se întâmplă cu tine în seara asta?

— Ce vrei să spui?

— Pari abătută. Și ești ciudat de tăcută.

— Eu nu pot să fiu tăcută?

— E o întrebare pe care mi-am pus-o de multe ori.

Îl lovesc cu putere.

— Și uită-te (arată spre farfuria mea), de-abia te-ai atins de caviar. Ăsta chiar că e semn rău. Sunt foarte îngrijorat din cauza asta.

— Cred că sunt obosită, șoptesc eu.

Victor întinde mâna să ia un biscuit, iar eu sunt pe punctul de a mă destinde și de a da drumul la televizor, când aud o cheie în broască. Sar în sus ca arsă și o văd intrând pe Jen, care trage după ea o valiză.

— Ce dracu' faci aici? o întreb.

— Lucrurile mele sunt în continuare aici. Iar eu mai am cheile încă.

— Păi, ia-ți lucrurile și cară-te naibii!

— Și ce o să faci, o să chemi poliția? Numele meu e pe cutia poștală.

— Nu stai aici.

— Ba da, până găsesc alt apartament.

— Deci te stabilești la New York?

Trebuie să țin minte să adaug asta pe lista argumentelor contra.

Jen ridică din umeri.

— Încă nu sunt sigură. Dar acum sunt aici, așa că împacă-te cu ideea.

Se duce în baie și închide ușa. Victor se uită la mine nedumerit.

— Ce înseamnă toată chestia asta?

Scutur din cap.

— Las-o baltă.

— Și-a dat demisia?

— E o poveste lungă. N-am chef să îți explic. Putem să mergem la tine?

În timp ce Victor stă la colțul străzii, încercând să facă semn unui taxi, începe să îmi placă aerul rece al New Yorkului.

— Am putea să ne plimbăm? îl întreb.

— Trebuie să traversăm tot Manhattanul, Lindsey.

— Măcar o bucată din drum. O să-mi iau mănușile.

Zece minute mai târziu, ne plimbăm prin atmosfera rece, de toamnă a New Yorkului. Victor turuie întruna despre o problemă de serviciu, dar mi-e greu să fiu atentă la ce spune. Credeam că nu va mai trebui să îndur tortura pe care o reprezenta Jen pentru mine, dar acum, în ultima mea noapte aici, am fost alungată din propriul meu apartament. Care, la o adică, este închiriat de Gordon-Taylor până la sfârșitul lunii.

— Așa că sunt cu ochii pe o nouă investiție, spune Victor. Dar trebuie să se închege mai multe lucruri. Ar trebui să aflu în următoarele câteva săptămâni.

Pare emoționat și vorbește puțin ciudat, dar de-abia observ. Cuvintele lui îmi intră pe o ureche și îmi ies pe cealaltă, de parcă între ele nu s-ar afla un organ de procesare.

— Mă asculți? întreabă Victor.

— Nu prea. Scuză-mă.

— Ești supărată din cauza lui Jen.

— E ca un cadou neinspirat pe care îl tot primesc.

Schițez o grimasă.

— Și despre ce e vorba? De ce nu-mi spui?

Mai mergem câțiva metri în tăcere, apoi mă opresc dintr-odată.

— Victor.

Îmi mușc buzele.

— Mai ții minte prima noastră întâlnire, când m-ai întrebat ce îmi place la New York?

Îmi face semn că da.

— Păi, cred că am găsit în cele din urmă răspunsul.

El așteaptă.

— E vorba de înălțime.

— Înălțimea?

— Da, totul se află la înălțime. Clădirile sunt atât de înalte, încât uneori nu poți să vezi nici soarele.

Victor pare să se amuze.

— Și?

— Păi, când te uiți în jurul tău, nu poți să vezi niciodată prea departe, pentru că ești întotdeauna înconjurat și pus la încercare de orașul acesta, care te asediază din toate părțile. Așa că te obligă să te uiți în sus. Să te uiți la cer. Și atunci îi observi înălțimea. Totul se află la o altitudine așa de mare, încât e greu să vezi unde se termină. Dacă te uiți prea mult, începi să amețești. Dar, în clipa în care îți cobori privirile și îți recâștigi echilibrul, ai chef să te uiți din nou în sus.

— Şi ce înseamnă toate astea?

— Cred că e vorba de dorinţa de a face mereu acest lucru. De a tinde spre înălţimi pentru a atinge stelele. Sau, cel puţin, pentru a atinge vârful celei mai înalte clădiri. Îmi transmite dorinţa de a fi mai mult decât sunt, de a ajunge mai sus. E o energie care nu aparţine neapărat oraşului. E o energie care vine din interiorul meu. Până acum nu m-am mai simţit aşa. Şi nu mă mai simt aşa nicăieri altundeva. Înţelegi ce spun?

— Bineînţeles.

— Dar apoi, înălţimea oraşului este atât de copleşitoare. De parcă aş putea să urc mai sus, şi mai sus, şi mai sus, dar să nu ajung niciodată până la ferestrele de la etajul zece. Asta mă sperie.

— Lindsey, New Yorkul are propria sa lume. E motivul pentru care majoritatea celor care s-au născut aici nu părăsesc niciodată insula. New Yorkul poate să-ţi ofere tot ce-ţi doreşti. Şi aici poţi să fii tot ce vrei tu să fii.

— Dar mă întreb mereu... dacă n-o să ajung niciodată până în vârful clădirii, o să fiu vreodată fericită?

Victor începe să râdă.

— Fericirea nu înseamnă să ajungi în vârful unei clădiri, prostuţo. Ţine doar de felul în care tinzi spre el.

Îmi loveşte încet nasul cu afecţiune.

— Normal că o să fii fericită. Nu-ţi dai seama? Deja eşti.

Mă uit pierdută la Victor pentru o clipă, apoi zâmbesc şi îl iau de mână.

— Hai să mergem să patinăm la Rockefeller Center, îi spun eu, apoi îi acopăr repede gura cu mănuşa mea, ca să îi înăbuş mormăielile. Şi după aceea vreau să bem una dintre faimoasele ciocolate fierbinţi cu îngheţată de pe aici.

Ochii lui Victor au ieşit practic din orbite, dar îi apăs gura puternic cu mâna.

— Ştiu, teritoriul de groază rezervat turiştilor. Dar asta vreau să fac astă-seară. Iar tu n-ai de ales. Trebuie să mă duci. OK?

Sub mănușa mea, Victor a încetat să se mai vaite, dar ochii lui nu încuviințează deocamdată. Îmi încleștez mâna și mai tare.

— Da?

După o clipă, se forțează să dea din cap, așa că îi dau drumul.

— O să te omor, îmi spune el, scuipând puful de mănușă care i-a rămas pe buze.

— Nu trebuie să te oboseşti, îi răspund. Mergem să patinăm. Probabil că o să mă sinucid.

Victor începe să râdă, mă ia de mâna cealaltă și începem să ne îndreptăm spre Rockefeller Center.

A doua zi dimineață, iau un taxi spre casă, de unde vreau să-mi strâng toate lucrurile. Jen e plecată – singura mea ușurare în toată tristețea pe care o simt sub amenințarea de a părăsi toate lucrurile care m-au îmbogățit sufleteşte de când am venit pe insula Manhattan.

Încă nu i-am spus lui Victor despre *Puls*, și s-ar putea să nu aibă habar că e posibil să nu mă mai întorc niciodată aici. M-am frământat toată noaptea, răzgândindu-mă de fiecare dată, până în clipa în care l-am sărutat și am plecat. Dar în cele din urmă, n-am putut s-o fac. Pur și simplu n-am putut să-i spun. N-am fost în stare să mă expun în fața reacțiilor sale, pe care nu le pot anticipa. Poate că ar fi încercat să mă convingă să rămân. Sau poate că n-ar fi făcut-o. Ambele scenarii sunt la fel de dure.

Eu am greșit. Știu tot ce trebuie să știu despre Victor. Și știu tot ce trebuie să știu despre New York.

Și acum mai știu ce anume nu știu încă, dar trebuie să aflu, ca să pot lua o hotărâre. Și știți ceva? Nu are cod poștal de New York.

Capitolul 29

E tare ciudat cum, încă din avion, simți imediat că ai lăsat New Yorkul pentru L.A. Când decolezi de pe aeroport, târziu în cursul după-amiezii, ferestrele sunt acoperite cu un strat subțire de gheață și aproape simți cum răceala pătrunde prin pereții avionului. Apoi, pe măsură ce te apropii de Coasta de Vest, cerul începe să se însenineze, gheața se topește și arunci dintr-odată pătura de pe tine, pentru că îți este foarte cald datorită soarelui care intră pe ferestre. Când ies din aeroport și văd un șir de palmieri care se unduiesc în blânda briză a mării, îmi dau seama că nu puteam găsi două orașe mai diferite în care să locuiesc.

Acest lucru mă pune pe gânduri. Dacă tot n-am reușit să-i spun lui Victor despre *Puls*, spunându-i lui Danny, California va avea un avantaj. Așa că va trebui să trec totul sub tăcere.

— S-ar putea să nu te mai întorci?

Bine, nu chiar totul. Carmen trebuie să știe. Adică, aș putea să procedez și cu L.A.-ul așa cum am făcut cu New Yorkul, să încerc să-l filtrez și să-l absorb în mine, pentru ca apoi să amestec senzațiile într-un blender, alături de puțină intuiție și un strop de instinct. Dar ce rost ar avea? Dacă aș avea vreo urmă de instinct, m-aș purta mai mult ca Liz Gordon, decât ca o provincială care tocmai a irosit o săptămână încercând cu disperare să vadă un individ masturbându-se în metroul din Manhattan, doar așa, ca să fiu acoperită dacă tot nu mă mai întorc o bună bucată de vreme.

— Săptămâna asta, am nevoie de părerea ta obiectivă ca să pot lua o hotărâre. Nu vreau să te comporți ca o persoană care nu vrea să-și piardă partenera de șprițuri.

— Ei bine, soro, n-ai venit unde trebuia. Cum te aștepți să fiu obiectivă? California bate de departe New Yorkul, din

orice direcție ai privi lucrurile. Și apropo, e aproape iarnă. Șprițurile au zburat în țările calde, dragă stăpână a modei.

— Nu fi rea.

— Îmi pare rău. Dar, dacă pleci, o să-mi pară foarte rău. Mi-ar fi tare dor de tine, Lindsey. Însemni mult mai mult pentru mine decât o prietenă cu care beau câte un pahar. Credeam că și tu crezi același lucru.

— Dar cred, iartă-mă. (O prind de braț.) Nu voiam să sune așa. Mă simt extrem de egoistă, din mai multe puncte de vedere decât poți să-ți dai seama. Dar cred că așa ar trebui să fiu, ca să pot lua o hotărâre. Nu mi-e ușor.

— Știu.

Vine și mă îmbrățișează, și în momentul ăsta îmi dau seama că nu prea m-am gândit la Carmen și cât aș pierde dacă n-aș mai vedea-o. La dracu'! Nici nu m-am gândit că o să fie atât de complicat.

Prima mea preocupare este să mă asigur că noul număr al *Pulsului* este la înălțimea celorlalte. Vreau să plec în plină glorie. Măcar atât pot să fac pentru Liz și pentru agenție și să-mi asigur o mică speranță că cineva ar putea recunoaște valoarea mea de vânător de tendințe și să mă angajeze odată ce am încheiat munca la newsletter.

Așa că mă scufund în muncă și nu îl sun pe Danny vreme de trei zile, până când, într-un final, mă sună el.

— Bună, frumoaso! Pe unde ai umblat?

— Sunt... sunt aici, mă bâlbâi eu emoționată. Tocmai... am intrat.

Trebuie să înțelegeți că n-am emoții pentru că mi-ar teamă să nu afle Danny că am fost aici și nu l-am sunat. Am emoții pentru că, în momentul în care o să-l văd, o să mă topesc toată și o să îmi fie și mai greu să mă hotărăsc ce să fac cu viața mea.

— Vrei să facem surfing?

— Ha, ha. De ce? Paznicul de coastă are o zi mai proastă azi?

— Mă gândeam să mai încercăm o dată.

— Cine face surfing în mijlocul lui noiembrie?

— Toată lumea, normal. De fapt, am auzit că începe să devină o modă.

— Atunci o să îmi facă foarte multă plăcere să-ți pun câteva întrebări despre asta.

— Vino la mine. Mi-e dor de tine.

— Nu pot, îi spun. Trebuie să mă duc la o ședință cu grupul de adolescenți.

— Dar mâine?

— Mâine pregătesc materialele pentru newsletter. Trebuie să fie gata joi.

— Când pleci?

Ezit o clipă.

— Vineri.

Danny ezită la rândul lui.

— Și... când pot să te văd?

Nu știu de ce mi-e teamă să-l văd. La New York mi-am petrecut toată săptămâna cu Victor, trecând cu frenezie de la o activitate la alta. Acum de ce mă simt cu totul altfel?

— Joi seara, spun eu cu hotărâre. O să trimit revista dimineață, apoi vin la plajă și pregătim ceva bun de mâncare. E bine așa?

Danny încuviințează, dar pare cam îmbufnat. Știu, ar trebui să-i spun. Dar nu pot. Asta ar înclina balanța în favoarea lui. Dar oare faptul că am petrecut toată săptămâna trecută cu Victor nu a înclinat balanța în favoarea *lui*? Nici nu mai știu. Totul se întâmplă atât de repede și în mod clar mult prea devreme. Am nevoie de un sfat. Un sfat înțelept din partea unei persoane cu experiența de viață și știința unui guru, care poate să-mi interpreteze dezorientarea la un alt nivel al existenței și să-mi decripteze zbaterile interioare, pentru ca, în cele din urmă, totul să prindă contur în mintea mea.

— Oh, Dumnezeule, e clar că ar trebui să te muți la New York.

— Clar.

McKenna și Stacey sorb din două cocktailuri cu fructe, apoi fac schimb între ele din când în când, ca să îl încerce și pe celălalt.

— Bine, dar de ce îmi spuneți asta?

Eu nu mă joc. Vorbeam serios când am spus că am nevoie de un sfat. Poate că adolescenții din grupul de lucru nu întruchipează tocmai înțelepciunea la care am sperat, dar sunt aici și sunt dispuși să mă asculte. Sau ceva de genul ăsta.

— Tu nu-ți dai seama, Lindsey?

McKenna soarbe zgomotos din cocktail.

— Toată lumea și-ar dori să se mute la New York, cu cățel, cu purcel. Eu aș fi în stare să mor ca să mă mut acolo.

— Și eu, încuviințează Stacey.

— Voi ați fost vreodată acolo?

— Ce contează! se rățoiesc ele. NYC este cel mai tare oraș de pe fața pământului.

Nu-mi place deloc atunci când oamenii numesc „oraș" o metropolă de opt milioane de locuitori. Mă enervează la culme. Oftez.

— Pare un exemplu perfect pentru zicala „iarba e mai verde la vecini", le spun eu posomorâtă.

— Ascultă, Lindsey.

McKenna se ridică în picioare hotărâtă.

— Trebuie să înțelegi foarte bine o chestie. Nu există nici o competiție în materie de iarbă. (Arată gravă spre iarbă.) Iarba e mai verde în California.

Și are dreptate. Iarba e de un verde strălucitor, îndrăzneț, puternic. E mai verde decât orice frunză răzleață pe care am văzut-o la New York sau în preajma lui.

— Dar, continuă McKenna, cui naiba îi pasă dacă iarba e mai verde dacă tu te afli acolo unde e toată acțiunea, unde se întâmplă toate alea, non-stop, douăspatru de ore din douăspatru, șapte zile pe săptămână? Vorbesc serios. Cui îi pasă de iarbă? *Cui îi pasă?*

*

— Am compus un cântec în drum spre tine, îi spun eu lui Danny, în timp ce el tăvălește batoane mici de dovlecel în pesmet condimentat și le aruncă în tigaie ca să le prăjească.

— A, da?

— Da. Se cheamă *Cui îi pasă de iarbă?*.

Danny își ridică privirile de la batoanele de dovlecel și îmi zâmbește ciudat. M-am așezat pe masa de lângă aragaz și pe brațul meu sare mereu ulei încins din tigaie.

— Au!

— Nu mi-l cânți?

— Nu, îi spun.

— Atunci nu-ți dau dovlecei pane.

— Dar mie îmi plac dovleceii.

— Atunci cântă!

Îi zâmbesc timid și încerc să cânt refrenul înainte să izbucnesc într-un hohot de râs. Nu știu de ce mă simt așa de amețită și molâie.

Danny mă ia în brațe și îmi dă să mușc dintr-o bucățică de dovlecel. Îmi încolăcesc picioarele în jurul lui.

— Cui îi pasă de iarbă... meditează el. Ușor de reținut. Și o întrebare foarte bună.

— Taci din gură.

Încep să râd.

— Mie îmi pasă de iarbă, îmi spune Danny.

— Știu că îți pasă. De asta îmi place de tine.

— Dar ție?

Mă împunge jucăuș în abdomen.

— Tocmai ți-am spus că îmi place.

— Nu, întrebam dacă *ție* îți pasă de iarbă.

Mă opresc brusc din râs. Privesc în ochii lui albaștri, frumoși, la fel de adânci ca și oceanul. Ochii lui reușesc în mod straniu să mă învăluie cu totul, pentru că eu îi simt atât de sinceri și modești, dar și pentru că aparțin unei persoane căreia, da, îi pasă de iarbă.

Îi mângâi fața și îi cuprind capul în mâini, fără să clipesc măcar sau să îmi dezlipesc ochii de el.

— Închide aragazul, îi spun eu.

O oră mai târziu, sunt înfășurată în cearșafurile de bumbac ale lui Danny, cu un zâmbet cât mine de mare și cu o pereche de șosete pufoase de-ale lui. Am făcut dragoste de două ori deja, dar, în loc să se culce sau să termine de gătit, Danny stă întins lângă mine, ținându-mă de mână și sărutându-mi degetele, în timp ce fredonează în barbă cântecelul meu stupid despre iarbă.

Cearșafurile și pătura lui Danny sunt cam vechi și uzate, dar patul e foarte moale și comod și miroase a balsam de rufe. Într-un pat ca ăsta aș putea să mă trezesc într-o dimineață de sâmbătă și nu mi-aș mai dori să mă dau jos din el toată ziua.

Au fost niște partide de sex minunate. A fost exact așa cum mă așteptam din partea lui Danny – delicat, alene și delicios în fiecare clipă. Și n-aș vrea să arunc încă un cruton în oala de fondue deja prea plină, dar nu mă pot abține. Așa că, vă place sau nu, pentru mine a fost ceva deosebit. Gata, am spus-o. Și nici n-a fost chiar așa de greu. Poate că a fost așa deosebit pentru că am așteptat multă vreme și pentru că am pregătit marele eveniment cu minuțiozitate. Dar, când mă uit la Danny, îmi dau seama că greșesc. Și așa mai încalc încă una dintre regulile pe care mi le-am impus.

— Danny, trebuie să-ți spun ceva.

Pun mâna pe brațul lui, iar el se întoarce spre mine și zâmbește. Îmi feresc privirile.

— Eu n-o să mai am multă vreme slujba asta. Și...

Danny oftează înțelegător și mă strânge de mână.

— Și ce?

Nu pot s-o fac. Nu pot. Dar trebuie.

— Și ce se întâmplă? mă întreabă din nou.

Inspir adânc.

— Şi mă mut permanent la New York.

Danny îmi dă drumul la mână, care alunecă din palma lui şi apoi loveşte cearşaful.

— Te rog să nu fii supărat pe mine.

Tace.

— A trebuit să iau o hotărâre şi pur şi simplu... a trebuit să...

— Deci nu te mai întorci, spune el rar.

— Păi... nu în mod regulat.

Danny mă ţintuieşte îndelung cu privirea, apoi se întoarce cu spatele, îşi trage pantalonii şi iese din cameră. După o clipă, aud că trânteşte uşa de la intrare.

Răvăşesc cearşafurile, încercând să-mi găsesc lenjeria, apoi trag pe mine un tricou de-al lui şi alerg după el. Îl găsesc chiar pe malul apei, aşezat în nisip. Îmi scot pantofii şi mă duc după el. Luna de-abia se zăreşte, dar luminează destul de tare oceanul şi pe noi.

— Danny, îmi pare rău.

— De ce îţi pare rău? mă întreabă el, cu ochii aţintiţi la apă.

— Nu ştiu. Nu ştiu!

Mă duc în faţa lui.

— Ascultă-mă, totul se întâmplă aşa de repede şi a trebuit să iau o hotărâre, şi mi-a fost extrem de greu, şi...

— Ai pe cineva în New York, nu?

Nu spun nimic.

— Spune-mi. Ştiu că aşa e. E tipul ăla care te-a sunat la petrecerea de Halloween, nu?

— Ăăă... Dumnezeule, ce prost mă simt. Da, aşa e. Am ieşit cu cineva şi la New York, şi aici.

— E ceva serios?

— Nu e mai serios decât...

Mă opresc, dându-mi seama că nu există nici o cale bună de a-i explica. Mă aşez încet lângă el şi îi pun o mână pe braţ.

— Danny...

— Lindsey, ce pana mea credeai că faci?

Cred că e turbat de furie. A scăpat o înjurătură.

— Cu mine și cu tipul celălalt... ne aruncai încolo și încoace, ca pe două mere cu care jonglai? Asta e tot ce-am fost pentru tine?

— Nu! N-a fost așa.

— Păi, e clar că asta am fost eu.

— Nu e vorba de tine sau de altcineva. Dar sunt forțată să iau o hotărâre și simt că trebuie să fac acest lucru.

— De ce? De ce New York? Dacă nu e vorba de altcineva, atunci spune-mi despre ce e vorba. Chiar aș vrea să înțeleg.

Îl privesc pe Danny, care are ochii ațintiți spre ocean, și încep să simt că puterile mă părăsesc. Simt cum hotărârea mea se topește încet-încet. Așa că, cum știu eu mai bine, încep să-i dau aceeași explicație pe care i-am dat-o și lui Victor despre New York, despre înălțimea lui și felul în care tind spre ea. Dar din clipa în care încep să rostesc aceste argumente, deși știu că am luat deja o hotărâre, cuvintele mele încep să sune din ce în ce mai puțin convingătoare. Și îmi dau seama dintr-odată că trebuie să părăsesc locul ăsta, să plec de lângă bărbatul ăsta minunat înainte să mă răzgândesc, să mă întorc la Hollywood și să-mi fac bagajele pentru totdeauna.

Mă aplec și îi ating obrazul, dar Danny nici măcar nu se uită la mine. Nu știu ce să spun, așa că mă ridic și încep să îmi scutur nisipul de pe picioare.

— Mă duc să (arăt spre cabană) îmi iau lucrurile și...

El tot nu face nici o mișcare, așa că mă întorc și pornesc prin nisip înapoi spre alee, apoi urc în apartamentul lui. În timp ce-mi strâng toate hainele și lucrurile din camera lui, mă uit în jurul meu și simt un gol în stomac. Nu vreau să plec de aici. Din mansarda asta mică și ieftină, cu mobila ei modestă și obiectele de surfing împrăștiate peste tot... dintr-odată, mă simt bine aici și nu-mi mai doresc decât să mă bag iar între cearșafurile pufoase și să adorm pe perna lui.

Dar n-o fac. Îmi pun geanta pe braț și mă duc în camera din față. Danny stă în prag, cu o hartă împăturită în mână.

— Poftim, îmi spune el întinzându-mi harta. Deschide-o.

Las jos geanta și deschid harta. Nu e o hartă a Californiei, ci a Statelor Unite ale Americii.

— Pentru ce e asta?

— Vreau să-ți amintească faptul că secretul ambițiilor, al succesului și al fericirii nu se află aici (arată spre California), sau aici (arată spre New York). (Apoi își pune mâna pe inima mea.) Ci e aici.

Pun mâna peste a lui, pe pieptul meu, dar și-o retrage imediat. Se dă la o parte din ușă ca să pot pleca. Dar, când sunt la jumătatea scărilor, îmi strigă încet numele. Mă întorc.

— Și, atâta timp cât îți irosești vremea tinzând spre înălțimi, să nu uiți că trebuie să întinzi mâna și spre cei de lângă tine. Altfel, n-o să te alegi decât cu o mână de aer.

Capitolul 30

Când ajung acasă, sunt prea supărată ca să pot adormi. Jumătate din mine e uimită că am putut să plec de lângă Danny. Dar cealaltă jumătate e un pilot automat, care le comandă mâinilor să facă bagajele, așa încât, când mă trezesc mâine-dimineață, să fiu pe deplin pregătită ca să ies pe ușă și să nu mă mai uit în urma mea.

Apoi mă întind pe canapea, dau drumul la televizor și adorm instantaneu.

Dimineață, mă trezesc bătăi puternice în ușă.

— Lindsey!

Carmen urlă de dincolo de ușă.

— Ești acolo? O să pierzi avionul.

La dracu'! Sar din pat şi îi dau drumul înăuntru, apoi încep să alerg prin apartament, adunându-mi lucrurile. Televizorul merge în continuare şi aud cum Carmen se trânteşte pe canapea şi dă sonorul mai tare.

— Ce emisiuni proaste se dau ziua la televizor, mormăie ea.

— Să nu cumva să mă ajuţi, îi strig eu din dormitor.

— Dar eu vreau să pierzi avionul.

O aud râzând. Apoi, din depărtare, aud sunetul unei melodii de generic care îmi este vag cunoscută şi mă tulbură un pic.

— Ăăă, Lindsey... Cred că ar trebui să vezi asta.

Trag cu ochiul din colţul sufrageriei şi privirile mele rămân lipite de ecranul televizorului, unde văd genericul de început al emisiunii *DayLine NBC*. Dumnezeule! Muzica asta îmi evocă amintiri atât de urâte, încât mi-aş dori să n-o mai aud niciodată.

— Hmm, nu mai răsuci cuţitul în rană.

Trec pe lângă Carmen şi mă duc să trag jaluzelele. O vreme minunată, cu soare. Normal. În spate, aud melodia reclamei pentru KFC şi bănuiesc că emisiunea a ajuns la o pauză publicitară. Dar, dintr-odată, vocea Georgiei Dunn întrerupe reclama.

— Astăzi v-am pregătit o emisiune interesantă, spune Georgia dintr-o răsuflare. Vom vorbi despre proprietatea asupra ideilor creative.

Mă opresc dintr-odată şi mă întorc spre televizor.

— Când un scriitor creează o emisiune sau un film, când un designer desenează o rochie nouă, când o agenţie de publicitate realizează o reclamă nouă... cine are dreptul de proprietate asupra acestor idei?

— Dă-mi-o! strig eu la Carmen, căutând telecomanda şi încercând cu disperare să dau sonorul mai tare.

Dar, în loc, nu reuşesc decât să schimb din greşeală canalul şi în cele din urmă să închid televizorul.

— La dracu'! urlu eu, chinuindu-mă să-l deschid la loc. Gata, am reuşit.

— Acum două săptămâni, continuă Georgia, *DayLine* a realizat o emisiune despre noul val care a apărut în domeniul marketingului, vânătoarea de tendinţe.

Îmi mut îngrozită privirile asupra ecranului din spatele ei, pe care a apărut o imagine îngheţată cu mine şi Jen, din timpul înregistrării emisiunii noastre.

— Două tinere experte în trenduri au venit în emisiunea noastră ca să ne povestească totul despre ideile şi metodologiile lor. Dar, în momentul în care revista lor a devenit victima unui război corporatist, una din ele a încercat să pună bazele propriei sale companii, sub numele său, luând cu ea toate ideile lor.

Mă întorc spre Carmen.

— Chiar aşa a făcut? Deja?

Carmen ridică din umeri.

Mă uit la ceas. Zborul meu decolează într-o oră şi cincisprezece minute, de-abia am timp să ajung la aeroport. Carmen observă şi ea şi sare imediat.

— Îţi pregătesc eu lucrurile.

Georgia continuă.

— În plus, unul dintre producătorii emisiunii a descoperit întâmplător adevărul despre adevărata materie cenuşie din spatele noului newsletter.

Face cu ochiul spre cameră.

— Priviţi imaginile acestea, surprinse de o cameră de supraveghere din culise, imediat după înregistrarea emisiunii...

Dintr-odată, imaginea devine puţin neclară, sonorul dispare şi, filmate de undeva de sus, ne văd pe Liz, pe Jen şi pe mine în timp ce eram în garderobă, după emisiune:

— *Ştii foarte bine că jumătate din ceea ce se află în newsletter este munca lui Lindsey, strigă Liz nervoasă. Mai mult de jumătate. Dar tu te-ai comportat de parcă toate ideile ar fi ale tale şi ea nu face decât să îţi urmeze ordinele.*

— *Ce-ți pasă? A ieșit minunat.* Pulsul *fost prezentat foarte bine. Gordon-Taylor a ieșit foarte bine.*

— *A, da? Și acum, toți clienții care vorbesc cu Lindsey vor vrea să verifice toate informațiile cu tine?*

— *Vai, Liz, dar nu trebuie să ne batem capul cu asta acum, nu-i așa?* tonul greu al lui Jen nu prevestește nimic bun.

Îmi țin răsuflarea când Georgia continuă să vorbească.

— E doar o secvență scurtă pe care ne-a făcut plăcere să v-o oferim.

Publicul începe să râdă.

— Dar am început să ne gândim la statutul pe care ideile creative îl au în lumea afacerilor. Haideți să luăm exemplul televiziunii, pentru că știm atât de multe despre ea...

— Vai, Dumnezeule!

Carmen sare în sus și trage de mine fericită.

— Jen s-a ars. Au dat-o în vileag la televiziunea națională.

Eu sunt încă șocată.

— E un lucru bun, nu?

— E nemaipomenit, țipă ea. Și hai să-ți spun ceva. Trebuie să-i trimiți cuiva de la NBC un coș mare-mare cu fructe.

În momentul ăla îmi dau seama că Julia Sykes nu e doar o jurnalistă care mi-a luat un interviu pentru *The Times* sau o producătoare de televiziune care m-a propus pentru rubrica de tendințe. Este viitoarea mea prietenă. La New York, ea este pentru mine ceea ce este Carmen în L.A.

Nu că ar putea să-i ia cineva locul lui Carmen, care stă acum în fața mea, deschizându-mi portiera mașinii, cu obrajii scăldați în lacrimi.

— Nu plânge, îi spun. O să mă faci și pe mine să plâng, și mi-am băgat rimelul în valiză.

— Ești sigură că faci ce trebuie? mă întreabă Carmen căutându-mi privirea.

Pentru o clipă, îmi feresc ochii.

— Să știi că noi două nu ne despărțim acum. Putem să mai bem un cocktail și să fumăm o țigară împreună, la telefon, nu-i așa? întreb eu plină de speranță.

— Credeam că te-ai lăsat de țigări.

— Pentru tine, pot să fac o excepție din când în când.

Ne lipim într-o îmbrățișare strânsă. Apoi mă împinge în mașină și plec.

În drum spre aeroport, mă gândesc întruna la ediția specială *DayLine* și la felul în care, cu puțin noroc, o să pot să recâștig toată credibilitatea de care m-a lipsit Jen și o să mă pot lansa cu surle și trâmbițe în căutarea unui nou loc de muncă. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mă entuziasmez mai tare și îmi dau seama că, deși acum ar trebui să fiu în drum spre Chicago, nu mai am vreme de pierdut.

— Vreau să-mi schimb biletul, îi spun fetei de la ghișeul de bilete. Știu că o să coste mai mult, dar trebuie să ajung la New York.

De data asta o să plătesc din buzunarul meu, dar va trebui să accept situația. În timp ce aștept la poartă să mă îmbarc, încerc să o sun pe Liz. I-am trimis newsletterul ieri-dimineață, înainte să mă duc la Danny, dar nu mi-a mai dat nici o veste dacă i-a plăcut sau nu. I-am lăsat două mesaje la agenție, dar nu m-a sunat înapoi până acum, ceea ce nu-i stă în fire.

— Nu-i aici, Lindsey, îmi spune cu blândețe Patricia, asistenta lui Liz. Îmi pare rău. Știu că ai mai încercat să dai de ea.

— Patricia, vrei să-mi spui unde este? Sunt convinsă că știi.

— Să știi că cel mai bine ar fi să lași un mesaj.

Nu înțeleg. Acum, că are în mână ultimul număr din *Puls*, și Liz îmi dă cu tifla?

Mobilul începe să piuie și văd că bateria e aproape descărcată. Îi mulțumesc în grabă Patriciei și închid exact în momentul în care telefonul se descarcă de tot. Nu am nici telefon și nici nu dau de Liz. Foarte bine. Va trebui să mă duc la New York și să mă ocup singură de asta.

Când taxiul mă lasă la cotitura Christopher Street, încep pur și simplu să alerg spre clădirea de cărămidă. Nu pentru

că plouă cu găleata, deşi chiar plouă, ci pentru că abia aştept să arunc toate lucrurile cât colo şi să-mi torn un pahar de vin. Odată intrată în clădire, deschid uşa, care se trânteşte în spatele meu şi aproape că mă dă de-a berbeleacul.

— Mai încet! urlă unul dintre vecini, iar eu îmi aduc aminte că e aproape miezul nopţii.

Îmi târăsc bagajele cele cinci etaje şi de data asta nici măcar nu-mi dau seama când trece timpul. Dar, când ajung sus, sunt luată prin surprindere de o veste surprinzătoare.

Au pus lacăt la uşă. Şi un anunţ roşu, frumuşel chiar, pe care scrie DE ÎNCHIRIAT DE LA PROPRIETAR, cu un număr de telefon.

Vai, Dumnezeule! Am rămas fără apartament.

Îmi las bagajele la intrare şi sar repede pe scări cu frenezie.

— Mai încet, am spus! strigă vecinul.

Observ cu oroare acelaşi semn roşu şi în faţa clădirii. Cred că m-am grăbit aşa de tare să intru, încât nu l-am zărit. Mă duc încet la cutia poştală. Spaţiul micuţ în care stătea scris odată SAVAGE/MILLER este acum gol, gravat doar de câteva zgârieturi datorate rămăşiţelor de lipici. Mă holbez o clipă la el fără să-mi cred ochilor, apoi mă împiedic de scară şi cad cu fundul în apă de ploaie murdară. Nu-mi vine să cred. Pur şi simplu nu-mi vine să cred.

Iar mobilul meu s-a descărcat. Nu-mi rămâne decât un singur lucru de făcut.

Cincisprezece minute mai târziu, îi dau taximetristului zece dolari şi îmi scot valiza din portbagaj. Admir clădirea locuinţei lui Victor în toată splendoarea sa scăldată în ape. Aici nici urmă de lacăt la uşă. Dar poate că e mai bine aşa. La el o să găsesc un vin mai bun decât la mine.

Aşteptând în faţa uşii lui, îmi pipăi fundul, la fel de ud, şi câteva rămurele şi alte reminiscenţe cad pe covor. Am avut o zi foarte, foarte lungă şi sunt sigură că arăt ca o zdreanţă, dar Victor o să se bucure să mă vadă. Cum ar putea să nu

se bucure? Ciocănesc la ușă. Nici un răspuns. Dar dinăuntru se aude muzică. Poate că e la baie sau pe undeva. Așa că bat mai tare.

— E deschis, îl aud eu strigând.

Răsucesc mânerul și mă strecor ușurel înăuntru. Din casetofon răzbate o melodie U2 (e muzica de giugiuleală preferată de Victor) și văd că pe masă e deja o sticlă de vin. Cred că o păsărică i-a șoptit ceva la ureche.

— Poți s-o lași pe masă, strigă el din dormitor. Găsești patruzeci de dolari sub suportul de șervețele. Păstrează restul.

Nu știu ce să mai cred. Mă confundă cu băiatul care livrează pizza? Și, chiar în clipa aceea, aud pași în spatele meu.

— Ray's Pizza, strigă cineva și, când mă întorc, îl văd chiar pe băiat cu o cutie mare și șase cutii de bere în brațe.

— Da, o iau eu.

Duc mâna să iau banii.

— Nu face decât douăzeci și trei de dolari, spune el uitându-se la cele două bancnote de douăzeci.

E un bacșiș foarte mare.

— OK, dă-mi zece înapoi, îi spun eu.

— Nu am decât bancnote de un dolar.

— E bine și așa.

În timp ce tipul începe să numere bancnote de un dolar, aud dintr-odată ușa de la dormitor scrâșnind și un sunet ce aduce vag cu un hohot de râs subțire. Înghețț.

— Stai, mai ia doi dolari.

Tipul cu pizza caută în portofel în timp ce eu întorc capul și zăresc fețele înghețate ale lui Victor și Jen, postați în hol doar în lenjeria de corp.

— Lindsey, zâmbește Jen dulce, noi credeam că nu te mai întorci.

Rămân cu ochii lipiți de ei în stare de șoc, până când tipul cu pizza mă bate pe umăr și mă scoate din transă.

— Hei, doamnă, spune el întinzându-mi berile. Să nu uitați de bere.

*

E deja două dimineaţa când ajung la aeroport. Clădirea e închisă şi uşile sunt încuiate. În timp ce stau afară, în frig, privindu-i pe oamenii de serviciu cum dau cu mopul prin terminal, mă simt pur şi simplu invizibilă. Nu ştiu ce-a fost în mintea mea.

Văd un telefon public în stradă. Îmi târăsc bagajele până acolo, ridic receptorul şi solicit un apel pe bază de card. Începe să sune după câteva momente, dar îmi răspunde numai robotul.

— Danny, sunt Lindsey. Eşti acolo?

Nimic.

— Ascultă, voiam să-ţi spun... nu voiam decât să... Frate, în ultima vreme nu prea mă pricep să termin frazele. (Oftez.) Dar dacă eşti acolo, aş vrea să ştii că s-ar putea să mă fi înşelat. Pentru că sunt proastă. Şi sunt rea. Şi nu încerc decât să... Mai bine uită. Probabil că nici nu vrei să... dar eu... ei bine... mă gândeam că poate o să vrei să mă suni înapoi. Ai numărul meu de mobil. Acum e descărcat, dar...

Cred că par o cretină.

— Dar... te rog să mă suni. Aş vrea să-ţi aud vocea.

Închid. „Aş vrea să-ţi aud vocea." Nu numai că par cretină.

— Hei, doamnă, ce faceţi? mă interpelează o voce groasă şi aspră. Aeroportul nu se deschide până la patru.

Când mă întorc, îl văd pe unul dintre oamenii de serviciu, ieşit la o ţigară. E un negru bătrân, cu părul alb şi un smoc de păr cărunt în barbă.

— Ştiu. Am venit puţin cam devreme, îi spun eu tristă. Dar... n-am unde să mă duc.

— Sunteţi fără adăpost?

Mă uit nedumerită la geanta mea de călătorie Louis Vuitton. Vorbeşte serios?

— Nu, bineînţeles că nu. Pur şi simplu... am ajuns un pic cam devreme.

— Nu vreţi una? îmi oferă o ţigară.

— Ăăă, ba da, ce naiba!

Iau ţigara, după care îmi oferă un foc. O clipă, fumăm amândoi în tăcere. Doi oameni singuratici, care s-au găsit într-o noapte rece.

— Locuiți aici, în New York? mă întreabă.

Cobor privirile în pământ.

— Nu. Nu chiar. Nu știu, oftez eu. Poate că sunt fără adăpost.

— Păi, unde sunt toate lucrurile dumneavoastră?

— În Chicago.

— Vă întoarceți acolo?

Dau din cap că da.

— E bine, încuviințează și el cu un gest. E întotdeauna bine să te întorci acasă.

Își aruncă țigara pe trotuar și mă măsoară din creștet până-n tălpi. O arunc și eu pe a mea și mă uit la el cu priviri de cățeluș, cele mai demne de milă cu putință. Scot un smiorcăit puternic și încep să tremur un pic.

— Of, bine, spune el. Haideți cu mine.

Descuie ușa și îmi arată un șir de scaune lângă fereastră.

— Puteți să așteptați acolo. Dar să nu atrageți atenția asupra dumneavaostră.

Dau din cap ascultătoare.

— Și dacă vă vede cineva, să nu-i spuneți că eu v-am lăsat să intrați.

— Am înțeles. Mulțumesc.

Își ridică mopul și se îndepărtează alene, dar eu îl strig.

— Hei, domnule. Vorbesc serios. Vă mulțumesc mult.

Îi trimit un zâmbet cald, din inima mea caldă, ceea ce e mult mai ușor acum, că sunt la căldură.

— Nu-ți face griji, fată dragă. Am făcut doar o faptă bună.

Îmi face semn cu mâna ridicată deasupra capului.

— Numai așa putem supraviețui, să știi.

Vorbele lui mă împung și chipul meu se adumbrește. Ce ciudat, mă gândesc. Am mai auzit cuvintele astea undeva.

Cred că am adormit destul de profund răsturnată în scaun, pentru că, atunci când mă trezesc, sunt înconjurată de lume, care se înghesuie între *check-in* și linia de securitate. Mă ridic în capul oaselor, casc și mă frec la ochi. Sunt

ameţită, pentru că nu am dormit decât câteva ore şi îmi ia câteva minute până mă dezmeticesc.

— Mă întrebam dacă ar trebui să te trezesc ca să bem un cocktail, sau ar trebui pur şi simplu să-ţi fur geanta de firmă şi să mă fac nevăzută.

Ridic imediat capul şi o văd pe Liz Gordon, care împinge spre scaunul meu o minunată valiză marca Prada.

— Liz!

— Şi, spune-mi, rogu-te, ce faci mătăluţă în New York? Nu ţi-am sponsorizat încă o călătorie până aici, nu-i aşa?

— Nu, am plătit-o eu. Voiam să... m-am gândit să...

— Lasă, dragă. Îmi povesteşti mai târziu. Nu pot să pierd avionul ăsta. Bănuiesc că te întorci la Chicago?

Dau din cap că da.

— Atunci vino cu mine.

— Dar nici măcar nu ştiu dacă pot să urc în avion.

— Să nu uiţi cu cine vorbeşti, Lindsey. Nu există *nu pot*, jubilează ea, apoi îmi face semn să merg cu ea.

Mă căznesc să-mi adun bagajele şi îmi scapă un zâmbet. Vorbeşte ca vechea Liz.

— Haide, dragă. Împinge, împinge.

După zece minute, Liz mă înghiontește pe un scaun de la clasa I, apoi îi dă haina unei stewardese şi se aşază lângă mine.

— Deci, Liz, ce faci în New York?

— Aveam nişte treburi de rezolvat. E o poveste lungă. Dar, apropo, newsletterul e nemaipomenit. Ai făcut treabă bună, Lindsey. Vezi, până la urmă n-ai avut nevoie de prăpădita aia cu nasul pe sus.

— Liz! exclam eu entuziasmată. Ai văzut *DayLine NBC* ieri-dimineaţă?

— Normal că nu. Ţi se pare că sunt genul de om care trândăveşte toată ziua în pijamale în faţa televizorului şi ronţăie covrigei?

— Păi nu, dar...

— Dar i-am cerut televiziunii să mi-o trimită. Imediat după ce i-am dat lui Jen un șut în fundul osos și am dat-o afară din apartament. După aia am pus lacăt la ușă.

— Tu ai făcut asta? Credeam că ai scăpat de mult de apartament.

— Păi, a ieșit din nou pe piață ieri.

Îmi cobor privirile cu tristețe.

— Și, bineînțeles, l-am închiriat din nou în dimineața asta.

Tresar imediat.

— Poftim? De ce?

— O să ai nevoie de el, Lindsey.

— Ce vrei să spui?

— Ei, haide. Nu pot să cred că m-ai considerat învinsă. Tocmai am vândut jumătatea Gordon din Gordon-Taylor companiei de marketing Ashford. E cea mai mare firmă de marketing pentru produse cosmetice din Chicago. Vor să încorporeze majoritatea departamentelor noastre în strategia lor de dezvoltare și au cooptat un investitor din afară ca să preia *Pulsul*. Adică pe tine, în caz că nu m-ai urmărit cu atenție.

— Doar pe mine?

— O să fie ceva mai mult decât doar persoana ta. Dar, în noul management, o să fii a doua în comandă. Nu-ți face griji, o să supraveghez și eu totul cu atenție.

Uau! Sunt țintuită de scaun.

— Dar crede-mă, de data asta o să avem contracte. Liz Gordon nu face de două ori aceeași greșeală. Ei, de fapt, nu face deloc greșeli. Dar trăiește și învață, Lindsey. De data asta e pe bune și o să fie ceva mult mai important și mai mare decât a fost data trecută. Așa că ai face bine să începi să-ți faci bagajele și să iei totul în serios.

— Deci... înseamnă că mă mut la New York.

Lindsey se uită ciudat la mine.

— Ar fi o problemă?

Îmi mușc buzele și mă uit afară pe geam. Nu știu cum să-i spun lui Liz care, încă o dată, pare să-mi ofere o ocazie unică în viață.

— Singura chestie, Liz... e că... pur și simplu, eu...

— Spune-mi ce-ai pe inimă, Lindsey.

— Singurul lucru e că... vreau să spun că... ei bine...

Îmi ridic privirile spre Liz.

Mie îmi pasă de iarbă.

— Îmi pasă de iarbă. Da, îmi pasă. Chiar îmi pasă. Îmi pasă de iarbă.

Și e adevărat. Chiar îmi pasă.

Liz începe să râdă.

— Și o să ai parte de destulă iarbă când o să te duci la L.A. Viața ta nu se schimbă cu nimic, dragă. Tu o să trăiești în continuare între două avioane.

Și, acestea fiind spuse, zburăm la Chicago.

Capitolul 31

— Lindsey, e nemaipomenit, scânceşte Carmen în telefon. Nici n-aș putea fi mai fericită de atât. O să păstrezi apartamentul din clădirea noastră ?

— Cred că da, dacă poate Liz să reînnoiască contractul. O să renunț la apartamentul din Chicago și o să împart cu Liz chiria atât pentru locuința din New York, cât și pentru cea din L.A.

— Uau, deci e pe bune, nu?

— Da, e pe bune. Și mă scoate din minți. Dacă mi se întâmplă iar?

— N-o să se întâmple iar, mă încurajează ea.

— Dacă o dau în bară?

— N-o s-o dai.

— Dar dacă nu-mi place? Sau mă epuizez? Sau dau peste Jen pe o alee întunecoasă și apoi mă închid pentru omucidere cu o armă albă?

— Bine, Lindsey. Uite ce poți să faci: du-te la aeroport și cumpără-ți un bilet dus spre Chicago. Apoi ascunde-l bine undeva, ca să știi că îl ai.

— Crezi?

— Te lansezi mai ușor în spațiu dacă știi că ai o pernă pe care să aterizezi în cazul în care racheta eșuează o țâră.

— Poate că ai dreptate.

— Normal că am dreptate. Mai vrea cineva un martini?

Aud prin receptor cum zornăie gheața în mixer. Atunci, eu ridic paharul meu și îl învârtesc în aer.

— Și... i-ai dat vestea cea mare lui Danny?

— E destul de greu să îi dai o veste cuiva care nu-ți răspunde la telefon sau nu te sună înapoi.

— De câte ori l-ai sunat?

— De trei ori. De fapt, i-am lăsat trei mesaje pe robot. Dacă nu mai punem la socoteală că am închis telefonul de douăsprezece ori și i-am transmis de treizeci și nouă de ori un mesaj telepatic ca să mă sune. Crezi că l-a primit?

— Păi... n-aș vrea să mă urăști, dar poți să îl condamni? L-ai tratat ca pe obiectul tău sexual de pe Coasta de Vest. Și ai făcut greșeala de a-i povesti despre Victor.

— Nu i-am povestit eu despre Victor. I-am spus adevărul atunci când m-a întrebat – că ieșeam în oraș cu cineva și la New York. Și de ce să n-o fi făcut? Danny nu mi-a dat niciodată de înțeles că ar vrea ceva serios. Nici măcar o dată.

Tăcere la celălalt capăt al firului. Apoi o aud cum își aprinde o țigară.

— Lindsey, pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Erai foarte hotărâtă să te muți permanent la New York și, presupun, să faci din Victor o parte mai importantă din viața ta. Dar, după ce ai dat peste el și Jen, ai fugit imediat înapoi la Danny. Așa că... ești sigură că pe Danny îl dorești? Sau cauți pur și simplu un premiu de consolare?

Întrebarea ei mă lovește în stomac și multă vreme nu-i răspund.

— Gândește-te la asta, continuă ea. Dar lasă-mă să-ți povestesc ce se mai întâmplă în L.A. Nici n-o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat cu tipul cu șapca de baseball...

Soarta. Ce concept! Poate să fie foarte crudă, ca atunci când faci o greșeală mică, mică de tot în viața ta amoroasă, iar ea își face deodată apariția, îți umple petrecerea de rahat și îți râde în nas când îi sugerezi cu delicatețe că poate ar fi cazul să ți se acorde o a doua șansă. Apoi, pe de altă parte, poate să-ți rezerve surprize generoase, ca atunci când îți pierzi slujba și apoi găsești alta, care nu numai că e mai bună, dar care îți oferă și foarte mult timp liber. Și apoi, mai există și acele momente în care nu prea poți să-ți dai seama dacă soarta ține cu tine sau te urăște. Ca atunci când ea hotărăște că timpul liber o să ți se acorde chiar în timpul sărbătorilor de Crăciun.

De fapt, chiar făcusem planuri cu Danny pentru Crăciun. Am vorbit luni în șir despre cum o să punem un brad în apartamentul lui și o să împodobim casa într-o seară minunată, să punem colinde și să bem cidru fierbinte și condimentat în timp ce facem prăjiturele.

Dar se pare că soarta a făcut opinie separată și în ceea ce privește planul nostru. Chestia e că m-am gândit mult la întrebarea lui Carmen în legătură cu Danny. Și mi-am dat seama că, atunci când l-am sunat în noaptea aceea de pe aeroport, n-am încercat să revendic un premiu de consolare. Am făcut-o pentru că mă simțeam singură și pierdută și pentru că mi-am dat seama că, dacă n-o să facă parte din viața mea măcar parțial, chiar o să fiu singură și pierdută.

Așa că iată-mă încă o dată, singură și izolată, în căminul meu dintr-un cartier de la periferia orașului Chicago. În realitate, nu e chiar așa de rău. Uitasem cât e de relaxant să lenevesc pe terasă, doar în colanți și un pulover gros de lână, bând

vin fiert și fumând țigări în timp ce privesc ninsoarea. Și absența unui bărbat în viața mea înseamnă că pot să mănânc câte prăjiturele poftesc și să nu-mi pese nici cât negrul sub unghie că par o persoană labilă cu probleme serioase de alimentație, care îngurgitează numai dulciuri și mai e chinuită și de o mahmureală zdravănă pe deasupra. Dar, normal, ca să mănânc toate prăjiturile astea, ar trebui să îmi mișc fundul de pe canapea și să le fac eu singură.

Dar, fir-ar al naibii, ce rost ar avea? După cum tocmai am spus, n-am cu cine să le mănânc. Să faci prăjiturele e o tradiție de Crăciun. Merge cot la cot cu dragostea, râsetele și camaraderia. Nu trebuie făcute de unul singur, în pijamalele pe care nu le-ai mai dat jos de pe tine de trei zile, pe fundalul discursului unui doctor care ne povestește despre pericolele implanturilor cu silicon.

„Bine", îmi spun. „Oprește-te. Oprește-te și gata." Trebuie să existe o cale de ieșire. Îmi rotesc privirile prin apartament și îmi dau seama că, dacă nu fac ceva drastic, o să mă întorc exact în punctul de unde am plecat vara trecută: o să mă înec în autocompătimire, gata să schimb totul pe o viață de nefericire și disperare. Dar eu nu mai sunt acea persoană.

Of, la dracu'! Nici nu mai știu cine sunt. Se pare că sunt o zeiță a trendurilor care călătorește de pe o coastă pe alta, între cele mai tari orașe de pe fața pământului, trăind o viață strălucitoare și captivantă. Dar, când mă întorc în vechiul meu apartament, mă simt iar ca vechea Lindsey Miller cea plictisitoare, a cărei unică preocupare zilnică este să-și aplice masca cu nămol și care își recitește horoscopul până în punctul în care găsește o cale de a interpreta mesajul acelor rânduri în termenii minidramei romantice oarecare din viața sa din acel moment.

Ridic receptorul, îl țin suspendat o clipă, apoi formez.

— Mi-e teamă.

— Vai, Lindsey, îmi spune Holly înțelegătoare. De ce ți-e teamă?

— Mi-e teamă de noul meu job. Că trebuie să conduc departamentul şi s-ar putea s-o dau în bară. Nu ştiu. Cel mai tare mi-e teamă să renunţ la apartamentul meu de aici.

— E doar un apartament. Dacă nu îţi ies ploile, poţi să găseşti altul fără probleme.

— Da, dar o să am sentimentul ăla că nu am un cămin. N-o să am unde să mă întorc, dacă o să fie cazul.

— Ai făcut cum ţi-a spus Carmen? mă întreabă ea. Ai cumpărat biletul ăla numai dus?

— Nu, încă nu, îi răspund cu tristeţe.

— Bine. Atunci am hotărât deja. Îmbracă-te, pentru că vin pe la tine şi apoi te iau într-o scurtă plimbare. Vorbesc serios, Lindsey. Când ajung acolo, ar fi bine să te găsesc în altceva decât pijamalele alea nesuferite.

Închide telefonul.

O oră mai târziu, stăm la coadă pe aeroportul O'Hare. Mi-am pus într-adevăr o pereche de pantaloni şi o jachetă de lână. Dar, pe dedesubt, ca să o sfidez, am păstrat bluza de pijama.

— Următorul, strigă doamna de la linia aeriană.

Ne apropiem de tejghea.

— Bună ziua. Aş vrea să cumpăr un bilet de avion.

— Până unde?

— Până aici. Până la Chicago.

Holly îmi dă un ghiont în coaste.

— Dus. Un bilet dus spre Chicago.

— Vezi, n-a fost chiar atât de greu, nu-i aşa?

Eu şi Holly ne-am întors acasă. Am pus colinde şi bem vin fiert cu mirodenii la masa mea din bucătărie, în timp ce decorăm prăjiturele în formă de Moş Crăciun. Şi chiar mă distrez.

— Chiar mă simt puţin mai bine faţă de tot ce s-a întâmplat, spun eu cu surprindere. Carmen avea dreptate.

Înfig inimi de scorţişoară acolo unde ar trebui să fie ochii lui Moş Crăciun, apoi mai adaug una în locul buricului.

— Pot să-i pun o pălărie albastră următorului meu Moş Crăciun?

— Lindsey, pot să te întreb ceva?

— Sigur, despre ce e vorba?

— În seara în care i-ai surprins pe Victor şi pe Jen, tocmai te întorseseşi la New York ca să începi o nouă viaţă acolo.

— Da, şi?

— Deci... de ce ai plecat? De ce te-ai întors la Chicago? De ce te-ai dus la aeroport în noaptea aceea?

— Ei... e greu de explicat.

— Voiam să ştiu dacă ai vrut să pleci din New York numai din cauza lui Victor.

— Nu. Fără îndoială că nu.

Pun jos cuţitul şi dau pe gât paharul cu vin.

— Dar mie mi-a fost întotdeauna greu să separ una de alta. Pentru mine, Victor era New York – New Yorkul care prindea viaţă. Şi atunci când m-a dezamăgit, iar eu am rămas în ploaie fără să ştiu unde să mă duc, mi s-a făcut teamă că şi oraşul o să mă dezamăgească.

Holly mă ascultă şi muşcă dintr-o prăjitură.

— Când am coborât în stradă ca să iau un taxi, n-am mai simţit că New Yorkul e strălucitor şi captivant. Dintr-odată, a devenit rece şi foarte, foarte mare. Sau poate că eu m-am simţit rece şi foarte, foarte mică. Şi atunci mi-am dat seama. Eu iubesc New Yorkul. Dar am nevoie de California ca să restabilesc un echilibru. Sunt ca un puzzle cu două piese. Pentru mine, unul nu are nici o importanţă fără celălalt. Şi îmi dau seama că, dacă aş fi obligată să aleg unul dintre ele... atunci voi fi nevoită să nu aleg nici unul. Aşa că m-am întors acasă.

— Dar problemele tale s-au rezolvat.

— Da, mare parte dintre ele.

Cobor privirile spre prăjiturile de pe masă.

— O să locuiesc în continuare în cele două locuri, dar o să mă simt mult mai singură, cel puţin la început.

— Va trebui să-ţi construieşti relaţii noi, asta e tot.

Rotesc ochii.

— Stai mai uşurel, Cupidon. Eu nu vreau decât să mă stabilesc într-un singur loc.

— Nu mă referam la bărbaţi, Lindsey. Mă referam la oraşe.

Mai târziu, după plecarea lui Holly, mă aşez la masă cu ochii aţintiţi asupra noii mele opere. Ce Doamne iartă-mă o să fac cu toate prăjiturelele astea? Am muncit atâta şi nici măcar nu mi-e foame. Cu toate astea, ca să fiu sigură, pun câteva prăjiturele pe o farfurie şi îmi torn un pahar cu lapte. Apoi le duc în dormitor şi mă întind în pat, privind pe fereastră cum ninge.

E adevărat... New Yorkul nu va fi la fel fără Victor. Dar e un lucru bun. Iar L.A.-ul nu va fi la fel fără Danny. Dar asta... OK, nu-i chiar aşa de bine. Mă întreb ce face în clipa asta. Mă întreb dacă şi el se gândeşte la mine.

Întind mâna pe noptieră şi iau biletul numai dus pe care l-am cumpărat în seara asta. Ştiu că a fost o idee bună, dar am un sentiment neplăcut şi nu pot să-mi dau seama de ce.

Stând aşa, întinsă pe pat, în lumina lunii, iau o prăjitură cu Moşul şi muşc din ea. Mmmm, ce bune sunt! Iau o sorbitură de lapte, apoi îmi bag restul prăjiturii în gură, ca un copilaş nerăbdător. Şi apoi, în timp ce ronţăi prăjitura ca o veveriţă şi scutur firimiturile de pe cearşafuri, îmi dau seama dintr-odată ce am de făcut.

— Ce dracului ai aici, o tonă de cărămizi? mă întreabă Scott în timp ce coboară pe scări din apartament şi până în stradă o cutie enormă.

— Cred că în cutia aia e colecţia mea de reviste Cosmopolitan. Ai grijă să nu le îndoi.

Fug repede pe scări ca să mai pregătesc o cutie. Holly şi Danielle împachetează nimicurile care au mai rămas, lipind pe fiecare cutie câte un abţibild cu un cod coloristic: albastru

pentru maşina numărul unu şi roşu pentru maşina numărul doi. Cu alte cuvinte, albastru pentru New York şi roşu pentru L.A. Exact. În faţa apartamentului meu sunt două dube şi fiecare dintre ele o să pornească în direcţii opuse.

— Pot să pun o parte dintre farfurii laolaltă cu pantofii? îmi strigă Danielle din bucătărie.

— Vrei să împart lenjeria de corp în două? îmi strigă Holly din dormitor.

Oof! De ce am lăsat totul pentru ultimul moment?

— Hei, Lindsey, unde ai pus biletul de avion? Ştii tu, biletul numai dus? Mi s-a părut că mi-ai spus că l-ai pus bine în noptieră.

Îndes un braţ de prosoape într-o cutie albastră şi îmi ridic privirile spre ea.

— Aşa am făcut.

— Nu-i acolo.

Ridic din umeri.

— Sunt sigură că e pe undeva.

— Eu nu vreau să-l pierdem, asta-i tot.

Când se duce înapoi în dormitor, îmi îndrept privirile îngrijorată spre fereastră. O să plec de aici în câteva ore şi... ei, va trebui să mă gândesc numai la împachetat.

— Hei, Lindsey, îmi strigă Scott de pe trotuar. Scaunul alb intră în maşina albastră, sau roşie?

— Albastră, strig eu.

— E o nebunie.

Danielle iese din bucătărie ducând în mână o cană de cafea prăfuită pe care scrie CINEVA DIN WINSCONSIN MĂ IUBEŞTE.

— N-ai putea să ai mai multe fleacuri nici dacă ai vrea.

— Lindsey.

Holly iese din dormitor cu trei perechi de jambiere în dungi în mână.

— Mi-ai spus că le-ai donat săracilor acum trei ani.

— Auziţi, suratelor? Băgaţi-le într-o cutie şi urcaţi-le-n maşină. Şi gata. Eu am drum lung de făcut, trebuie să trag

o remorcă al naibii de grea după mine şi n-am nevoie de o galerie de doi bani care să îmi debiteze tâmpenii despre lucrurile mele dragi. Şi, dacă tot aţi deschis subiectul, e ceva de mâncare pe aici? Mi-e o foame de lup.

— Am nişte prăjituri, spune o voce din spatele meu.

Danielle şi Holly tresar.

Mă întorc spre uşă şi îl zăresc. E Danny Wynn, într-un hanorac foarte mare, cu gluga căptuşită cu blană, ţinând în mână un colet poştal cu prăjiturele zdrobite şi un tichet de îmbarcare.

— Dar ai uitat să trimiţi laptele. Şi cred că am putea să-l bem în timp ce mergem cu maşina.

Un zâmbet larg îmi brăzdează chipul.

— Ce ieftin te vinzi.

— Ai adresa? îl întreb eu pe şoferul care îmi livrează jumătate din mobilă la New York.

El dă din cap.

— Mă suni când ajungi acolo?

Dă iar din cap, apoi se urcă în maşină şi porneşte la drum. Apoi mă întorc către prietenii mei:

— Vă mulţumesc foarte mult, fraţilor. Nu m-aş fi descurcat fără voi.

— Poţi să mai spui o dată, îmi zice Scott, apoi mă trage într-o îmbrăţişare.

Apoi, când Scott se duce să-i strângă mâna lui Danny, le trag pe Danielle şi Holly pentru o îmbrăţişare în trei.

— Suntem foarte fericite pentru tine, îmi şopteşte Danielle la ureche.

— Şi Danny e superb, îmi susură Holly în cealaltă.

Apoi se urcă toţi în maşina lui Scott şi, făcându-mi cu mâna printre fulgii de zăpadă, se îndepărtează.

Mă uit la Danny.

— Deci ai reuşit să ajungi.

— Îmi plac la nebunie călătoriile.

Zâmbeşte.

— Şi nici cutia mare cu prăjituri n-a stricat.

Se uită în spate la remorcă.

— Purcedem?

Dau din cap, dar, în loc să mă ducă la maşină, Danny mă ia în braţe şi mă sărută pe nas.

— Spune-mi adevăratul motiv pentru care ai venit, îl întreb eu încet.

— Spune-mi de ce ai vrut să vin, îmi zice el, apoi îmi şterge nasul îngheţat cu dosul mănuşii.

— Voiam să văd dacă supravieţuieşti câteva zile departe de plajă.

— Nu, scutură el din cap. Nu e suficient.

— Ăăă... mi-am dat seama după bicepşii tăi impresionanţi că o să te descurci bine la volanul unei maşini de cinci sute de tone pe viscol?

— Nup. Nici gând. Mai încearcă o dată.

— Ăăă... atunci aş putea spune că are pur şi simplu legătură cu răs-motivul?

— Ce e răs-motivul? mă întreabă el cu o privire curioasă.

Mă îndepărtez din braţele lui, devenind dintr-odată timidă. Apoi pornesc spre maşină, dar Danny mă urmăreşte şi, chiar în clipa în care încearcă să mă prindă, alunecăm, căzând grămadă pe un munte de zăpadă.

— Spune-mi, rânjeşte el, ţinându-mă jos, sau o să te sufoc cu un bulgăre de zăpadă.

Îl împing de pe mine râzând şi mă îndrept spre maşină. În timp ce deschid portiera grea, aud sunând telefonul mobil, înfundat de straturile de haine. Bag mâna sub hanorac şi îl scot. Dar, chiar în clipa în care îl deschid, un bulgăre mare de zăpadă aterizează pe ecran şi începoşează identitatea apelantului. De partea cealaltă a maşinii, Danny îmi face semn să urc.

— Aah, mormăi eu deschizând telefonul.

— Hei, iubito.

Inima mea începe să bată mai tare. E Victor.

— Lindsey, ești acolo?

— Ce dracu' vrei? șuier eu.

— Nu ești prea prietenoasă, observă el. Nu e un moment potrivit?

— Nu se putea mai rău de atât.

Îi fac semn lui Danny să mă lase un minut, apoi mă întorc cu spatele la mașină.

— O să termin repede. Când te întorci la New York?

— Ce mai contează? Oricum n-o să mă vezi prea curând. Sau vreodată, de fapt.

— O, dar o să te mai văd, spune el. Am o surpriză pentru tine.

— Nu vreau. Poți să-ți bagi surpriza undeva.

— Așa se vorbește cu șeful tău?

— Poftim?

— Îți mai amintești când ți-am spus că investesc într-o nouă afacere?

— Nu te ascultam.

— Ai fi făcut mai bine să mă asculți.

— Victor, treci la subiect. Nu pot să mai vorbesc.

— Am încheiat un parteneriat cu noua ta companie, Lindsey. Am cumpărat *Pulsul.*

Cuvintele lui cad asupra mea ca o avalanșă.

— Liz mi-a zis că ți-a povestit despre asta. Deși nici nu știe că ne cunoaștem deja. Dar noi doi, noi suntem parteneri, iubito. De fapt, parteneri de afaceri. Dar o să-mi dai mie raportul, bineînțeles.

Îmi ridic privirile disperată și îl văd pe Danny făcându-mi semn și apăsând pe claxon.

— Eu... eu...

— Nu-mi spune nimic acum. Trebuie doar să-ți miști fundul sexy la New York săptămâna viitoare ca să ne punem pe treabă. Ne vedem atunci.

Aud un clinchet, apoi tonul.

Vai, Dumnezeule!

— Haide, Lindsey!

Danny mă strigă din camionetă.

— Am înghețat bocnă.

Înghețată, dar nu din cauza frigului, urc în mașină și trag portiera după mine.

— Spune-mi chiar acum.

Danny zâmbește.

— Nu mă mișc de aici până nu îmi spui.

— Ce?

— Răs-motivul! Așteptarea mă omoară.

Mă uit în ochii lui albaștri, mari, în timp ce el mă împunge drăgăstos pe nas. Și, pentru o clipă, uit de tot. În clipa asta. Cel puțin în clipa asta.

— Haide, zâmbesc eu. Hai să mergem. Îți spun pe drum.